

Hóa Nan Thức

Contents

Hóa Nan Thức	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	10
4. Chương 4	14
5. Chương 5	18
6. Chương 6	22
7. Chương 7	27
8. Chương 8	31
9. Chương 9	35
10. Chương 10	39
11. Chương 11	44
12. Chương 12	48
13. Chương 13	53
14. Chương 14	57
15. Chương 15	62
16. Chương 16	66
17. Chương 17	70
18. Chương 18	74
19. Chương 19	78
20. Chương 20	83
21. Chương 21	87

Hóa Nan Thức

Giới thiệu

Một nữ nhân thiên kiều bá mị xích lửa toàn thân, hai chân mở lớn ngồi trên thân một nam nhân. Y sam nam nhân không

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-nan-thuc>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

“Gia... ân, nô gia không chịu nổi nữa, ân...”

Một nữ nhân thiên kiều bá mị xích lửa toàn thân, hai chân mở lớn ngồi trên thân một nam nhân. Y sam nam nhân không một chút rối loạn, không để ý tới tiếng khóc khẩn cầu của nữ nhân, vẫn như cũ mặt không

biểu tình xoa nắn thất lũng nhỏ bé của nữ nhân. Cho đến khi nam nhân hơi híp mắt, lộ ra dư âm sau khi giải phóng, mới ngừng lại sự nhún động dưới hạ thân.

Nữ nhân thở dốc mệt mỏi, nằm sấp lên người nam nhân.

“Lãnh chủ, thuộc hạ có chuyện bẩm báo.” Một người đi vào, quỳ một gối dưới đất.

“Nói.”

“Này...” Người đến nhìn nữ nhân xích lõa nằm sấp trên người nam nhân, nhãn thần mang theo do dự.

“Cứ nói đừng ngại.” Chỉ là một nữ nhân mà thôi.

“Vâng, kinh thành truyền thư, đã tìm được tung tích Yểm Ma, hắn từng nhiều lần xuất hiện trong Diễm Quan Cư tại kinh thành, hiện tại người còn chưa ra khỏi kinh thành. Ngoài ra, Du Nương đã chế ra được thuốc dẫn luyện thành Phách Ma công, cần năm nam năm nữ mười tám tuổi. Hơn nữa mười người này đều phải được sinh ra vào đêm trăng tròn giờ tỵ hai khắc. Sau đó dùng ngân châm đâm vào huyết ấn đường, lấy dương khí của năm nam, âm khí của năm nữ, rồi tiếp tục dẫn máu ứng vào mới có thể hoàn thành thuốc dẫn.”

Nam nhân cảm giác được thân thể nữ nhân trên người bắt đầu run rẩy, hắn khẽ mỉm cười, nâng cằm nữ nhân lên: “Sao lại sợ thành như vậy? Hồng Nhi, bốn tọa nhớ hôm nay ngươi vừa tròn mười tám, đúng không?”

“Gia, nô gia, nô gia...” Thân thể nữ nhân run rẩy co rúm, sắc mặt tái nhợt khiến người tiếc thương.

Nam nhân hôn lên đôi môi không còn huyết sắc của nàng: “Đừng sợ, chết vì bốn tọa, ngươi nên cảm thấy vinh hạnh.”

Gương mặt tuấn mỹ của nam nhân ánh vào mắt nữ nhân lại giống như ma quỷ, nước mắt từng giọt từng giọt chảy xuống: “Đừng, đừng, gia, cầu xin ngài, tha cho nô gia đi!”

Nam nhân vẫn cười tà, thuận tay đẩy nữ nhân xuống khỏi người. Tên thuộc hạ đó bất động thanh sắc gọi vài hạ nhân tới, cường ép kéo nữ nhân khóc nháo không ngừng đi.

“Lãnh chủ, có cần chuẩn bị đến kinh thành?”

“Lui xuống chuẩn bị, đặc biệt lệnh Long Tam, Long Ngũ theo cùng.”

“Vâng, thuộc hạ tuân mệnh.”

.....

Trong kinh thành người có tiền nhất là ai? Có thể lão bách tính không ai nói là hoàng đế, bọn họ chỉ nói tới một người—— Vân Cẩm Nghị.

Hoàng đế rốt cuộc có bao nhiêu tiền không ai biết rõ, nhưng Vân Cẩm Nghị có bao nhiêu tiền, đó lại là chuyện không nói cũng biết.

Vân Cẩm Nghị này trên thương trường hoành hành cần khôn, trên quan trường cũng nơi nơi đắc ý. Khỏi nói tới cái khác, chỉ nói riêng về hai bằng hữu trên quan trường của y, đã đủ làm người ngưỡng mộ. Một người là đương kim Thụy Dương vương gia Tây Tường Liệt, một người là đại tướng quân Ngụy Lăng Thần. Chỉ cần hai nhân vật này ở đây, cũng đủ bảo đảm trên quan trường không ai dám đắc tội với Vân Cẩm Nghị.

Cho nên Vân Cẩm Nghị rất tiêu điều tự tại, cuộc sống thoải mái dễ chịu hơn bất cứ ai. Dù sao y nhiều tiền, thể lực lớn, chuyện tốt gì cũng đều bị y chiếm giữ, còn xem quẻ nói y là phúc tinh hạ phạm, được sinh ra để hưởng thụ nhân gian.

Trong kinh thành ai biết hưởng thụ nhất? Vân Cẩm Nghị chính là người được tuyển duy nhất!

“Thiếu gia, Thanh ma nói chỗ các nàng mới đến hai cô nương, tướng mạo đều tươi đẹp động nhân, như hoa phù dung, hôm nay chúng ta có cần đi xem thử không?”

Thường Hỷ, hạ nhân Vân gia, tiểu tùy tùng của Vân Cẩm Nghị, khôn khéo lanh lợi, rất được chủ tử yêu thích.

Lúc này Vân Cẩm Nghị đang nằm trên ghế nằm trong sân sưởi nắng, nghe Thường Hỷ nói như vậy, vẻ lười biếng lập tức không còn.

“Lại có cô nương mới tới? Thanh ma này thật biết xử lý, đi, nhanh theo thiếu gia ta đi coi thử, gần đây không có cái gì vui cả.”

“Ha ha, ta biết thiếu gia sẽ cao hứng mà, tiền bạc ta đều chuẩn bị tốt cho ngài rồi!”

Vân Cẩm Nghị càng cao hứng, khen tiểu tử này khôn ngoan, một chủ một tớ hưng phấn bừng bừng đi tới Vạn Hoa lâu.

“Ai đó, đây không phải Vân Cẩm Nghị thiếu gia sao! Đến gặp Song Song và Y Y sao? Hai nàng vừa mới tới, còn chưa tiếp qua khách! Ha ha, ta là chuẩn bị cho ngài đó nha.”

“Thanh ma người mau gọi ra cho ta đánh giá, tướng mạo không qua được mắt ta thì ta không cần.” Vân Cẩm Nghị thu quạt, bộ dáng phong lưu công tử.

“Song Song, Y Y, nhanh ra tiếp kiến Vân thiếu gia!” Thanh ma gọi với vào, hai thiếu nữ tư thế thiên kiều bực ra.

“Song Song (Y Y) bái kiến Vân thiếu gia.” Hai nữ tử cong người, giọng nói êm dịu chào y.

“Vân thiếu gia thấy sao, cô nương ở nơi này của ta đều là tướng mạo rất khí chất.”

Vân Cẩm Nghị đảo mắt qua người hai cô nương, cuối cùng chỉ vào một người: “Chọn nàng ta, Thường Hỷ?”

Thường Hỷ vừa nghe chủ tử gọi hần, vội vàng móc ra năm trăm lượng ngân phiếu giao cho Thanh Ma: “Thanh Ma, đêm nay cô nương này sẽ trở về cùng thiếu gia chúng ta, đợi thiếu gia chúng ta chán rồi sẽ đưa trở về cho người.”

Nhìn số tiền, Thanh Ma cao hứng không khép nổi miệng, vội thu tiền vào: “Được, Vân thiếu gia cứ lưu Y Y lại vài ngày, để nàng hầu hạ ngài cao hứng!” Nói rồi, Thanh Ma kéo Song Song đang có chút không vui ra ngoài.

Trở về Vân gia phủ trạch, Vân Cẩm Nghị sau một đêm ôn hương, ngày hôm sau thần thanh khí sảng, thỏa mãn bội phần.

Thường Hỷ lặng lẽ hỏi y: “Thiếu gia, ta thấy Song Song kia tướng mạo đẹp hơn Y Y, tại sao ngài muốn chọn Y Y?”

Vân Cẩm Nghị uống bích la xuân, nhàn nhã nói: “Người là kẻ tay ngang, người không chú ý thấy bộ dáng liếc mắt đưa tình của Song Song đó sao? Mê hoặc vô cùng, nữ tử có loại ánh mắt này khẳng định là thân không còn thanh bạch, Thanh Ma tuy nói các nàng còn chưa tiếp khách, nhưng không nói các nàng có còn là xử nữ không. Người nói thiếu gia ta sao lại chọn người không còn là xử nữ về?”

Thường Hỷ lộ ra ánh mắt vô cùng kính phục: “Thiếu gia thật lợi hại nha! Vậy mà cũng có thể nhìn ra! Vậy, Y Y cô nương thật sự là xử nữ sao?”

Vân Cẩm Nghị gõ đầu hần: “Lời của ta người còn dám hoài nghi, tối qua có thấy đỏ.”

“A, trách không được Y Y cô nương đó hiện tại vẫn còn chưa dậy nổi, thì ra là...” Mặt Thường Hỷ có chút đỏ.

Ba ngày sau, Vân Cẩm Nghị sai người đưa Y Y về Vạn Tú lâu, Y Y khóc chạy tới trước mặt Vân Cẩm Nghị.

“Vân thiếu gia, tại sao phải đưa Y Y về? Là Y Y hầu hạ không tốt sao? Nếu thiếu gia có gì bất mãn thì Y Y nhất định sẽ thay đổi. Chỉ cầu thiếu gia có thể cho Y Y ở bên người thêm vài ngày!”

Vân Cẩm Nghị nhìn gương mặt khóc lê hoa đái vũ của nàng, vội kéo nàng ôm vào lòng, hần không chịu nổi nữ nhân khóc nhất.

“Được rồi được rồi đừng khóc nữa, còn khóc nữa sẽ không còn xinh đẹp.”

Y Y nở nụ cười vui mừng, thấy y tiếc thương giúp mình lau nước mắt, nàng nín khóc cười nói: “Cảm ơn thiếu gia chịu tiếp tục lưu Y Y lại, Y Y nhất định sẽ hầu hạ thiếu gia thật tốt.”

Vân Cẩm Nghị cười đáp thật dịu dàng: “Y Y a, ta đây là vì tốt cho nàng. Nếu nàng ở trong nhà ta quá lâu, bên ngoài nhất định sẽ truyền tin nàng được ta bao dưỡng. Đến lúc đó nếu nàng còn quay lại Vạn Hoa lâu, chỉ sợ sẽ có người nói ta đã chán ghét nàng, chơi đủ rồi cho nên đưa nàng về. Đến lúc đó người chịu đến mua nàng nhất định sẽ giảm đi, đối với nàng vô cùng bất lợi. Nàng nói có phải không?”

Vân Cẩm Nghị dịu dàng nói, phối thêm nụ cười tuần mỹ ưu nhã, luôn khiến nữ nhân mê luyến. Nhưng lúc này thân thể Y Y lại hơi run rẩy: “Ngài, ngài lẽ nào đối với ta không có nửa điểm yêu thương?”

“Sao lại không có? Ba ngày nay ta vẫn luôn rất yêu thương nàng, thân thể của nàng rất mỹ vị.” Nói xong, Vân Cẩm Nghị nhẹ cắn lên mặt nàng.

Nước mắt lại không ngừng tuôn rơi, thân là một nữ tử thanh lâu, nàng không nên tùy tiện yêu thương một nam nhân, nhưng nàng lại không thể tự cứu mình mà rơi vào lưới tình với y.

Thân thể thanh bạch của nàng đã trao cho y, nàng thích sự dịu dàng của nam nhân này trên giường và sự bảo hộ của y dành cho nàng. Nhưng tất cả đều chỉ là một giấc mộng mà thôi, một giấc mộng hoa lệ, đây là nam nhân dịu dàng mà lại tàn nhẫn.

Trong lòng có chút oán hận, nhưng cuối cùng không thắng được ái luyến trong tim.

Nữ nhân đáng thương không có nửa điểm do dự quỳ xuống.

“Vân thiếu gia, Y Y tuy bất hạnh lưu lạc làm kỹ nữ, nhưng thiếu gia ngài cũng biết Y Y cho ngài là tấm thân thanh bạch. Y Y không có sở cầu gì khác, chỉ cầu thiếu gia có thể lưu Y Y lại trong phủ, lưu lại bên cạnh ngài, để Y Y tiếp tục hầu hạ ngài. Y Y cầu ngài, Y Y không muốn ly khai thiếu gia.”

Thường Hỷ đứng một bên lạnh mắt nhìn cảnh này, không phải hấn lòng dạ lạnh lùng, mà là hấn đã tê liệt với chuyện này rồi.

Gần như mỗi nữ nhân được thiếu gia mang về nhà cuối cùng khi bị đưa đi cũng đều náo loạn một trận. Nói ra thì thiếu gia nhà hấn thật sự là người tình trong mộng của nhiều người, nhiều tiền, tuần mỹ, lại dịu dàng không ngờ với mỹ nhân. Haizz... Vân Cẩm Nghị kéo Y Y đứng lên, tay vươn ra trước ngực Thường Hỷ đứng bên cạnh, Thường Hỷ lập tức lấy mấy tờ ngân phiếu đặt vào tay y.

“Sau này vạn lần không thể đa tình như vậy, đặc biệt là nữ tử xuất thân như nàng nhất định phải học được tự bảo vệ cho mình, nếu không bị tổn thương là chính nàng. Ta là vì tốt cho nàng, đây là tám trăm lượng ngân phiếu, trở về thu dọn một chút, ta sai người đưa nàng về.”

Y Y cầm ngân phiếu trong tay, thân thể vẫn run rẩy....

Nếu nàng không phải xử nữ, tuyệt đối sẽ không lấy được tới tám trăm lượng.

“Thường Hỷ a, người nói thiếu gia ta tại sao lại được nữ nhân yêu thích như vậy?” Đưa Y Y đi rồi, Vân Cẩm Nghị chậm rãi bước vào hoa đình, phẩy quạt làm như khổ não nói.

“Ân, vì thiếu gia quá tuần mỹ, gia thế tốt, lại dịu dàng, quả thật chính là nam nhân hoàn mỹ nhất trong nam nhân, nữ nhân đương nhiên đều thích ngài rồi.” Thường Hỷ nói thật, còn không quên vuốt mông ngựa.

“Hai, cứ luôn làm nữ nhân thích như vậy cũng không được a, tới mức ta mỗi lần đều cảm thấy mình cứ như người xấu.”

Ngài vốn cũng không phải người tốt gì... Thường Hỷ thầm mặc niệm trong lòng.

“Thường Hỷ, nghĩ cách cho ta đi, nghĩ cách khiến ta không cần phải chìm vào tự trách nữa.”

“Ngài đừng tiếp tục chạm nữ nhân nữa không phải được rồi sao.” Thường Hỷ trong lúc ngây ra đã buột miệng nói thẳng, đợi khi nói xong, hấn mới kinh ngạc nhận ra câu nói của mình quá bất kính.

“Thiếu gia, ý của ta là nói...”

“Người nói quá đúng!” Vân Cẩm Nghị không tức giận như trong tưởng tượng của Thường Hỷ, ngược lại mang bộ dáng như vừa được khai sáng, Thường Hỷ không hiểu gì hết.

Vân Cẩm Nghị đột nhiên dậy lên tinh thần: “Đúng a, trước đây sao ta không nghĩ tới vậy! Ta không chạm nữ nhân, đổi sang chạm nam nhân không phải được rồi sao! Gia hỏa Tây Tường Liệt kia cũng cười một nam nhân mỹ mạo như tiên đó thôi, ta đi tìm thử có lẽ cũng có thể vớ được loại hàng như vậy!”

“Thiếu gia, ngài đây là muốn... tìm nam nhân?” Không phải đi, thiếu gia nhà hắc tuy thường xuyên trái ôm phải ấp, thưởng vô số mỹ nhân, nhưng trước giờ chưa từng chạm tới nam nhân.

“Không sai, Thường Hỷ, đi tìm nam kỹ quán nổi danh nhất trong kinh thành cho ta, thiếu gia ta phải đổi sang thưởng nam nhân!”

Vân Cẩm Nghị mắt phát sáng, vốn dĩ y vẫn thích nữ nhân hơn một chút. Nữ nhân tốt lắm, vừa mềm vừa thơm, thưởng cũng không phiền toái.

Nhưng từ khi y nhìn thấy vị Tiểu Nhiễm Nhi bên cạnh Tây Tường Liệt mà hể người vừa nhìn đã mê mẩn đó, thái độ của y đối với nam nhân cũng thay đổi. Nguyên lai trong số nam nhân cũng có thể có người còn hợp khẩu vị hơn nữ nhân, tin rằng y quật tìm thật nhiều sẽ có thể tìm được.

“Chính là Diễm Quan Cư này?” Vân Cẩm Nghị đứng trước cửa Diễm Quan Cư, nhà *** này là nơi y thường xuyên đi ngang qua.

“Không sai công tử, chính là nơi này, tiểu quan ở đây có tiếng nhất trong kinh thành, có thể ca hát khiêu vũ, mỹ diễm vô hạn nha!” Thường Hỷ kỳ thật cũng không thích nam nhân, nhưng khi hắc chạy tới đây điều tra, nhìn thấy vài nam nhân, quả thật mỹ mạo như hoa, ngay cả hắc cũng không kìm được nhìn mãi.

Vân Cẩm Nghị đi vào, ông chủ vừa nhìn thấy Vân Cẩm Nghị thì không nén được kinh hãi, hắc biết Vân Cẩm Nghị trước đây chưa từng đụng nam nhân, lần này thì tốt rồi, nếu câu được con cá lớn này, sau này không cần râu rĩ nữa. Cho nên hắc lập tức tìm chiêu bài Vinh Hoa của *** bòn hắc tới.

Vinh Hoa này yêu kiều vô hạn, thất lừng như liễu, so với nữ tử còn được hơn ba phần mỹ thái.

Vân Cẩm Nghị cao hứng, ngày đó liền thưởng tiền, lĩnh Vinh Hoa về nhà.

.....

“Lãnh chủ, hạ nhân đến báo, Yểm Ma thường xuyên đến gọi tiểu quan tên Muội Nhi trong Diễm Quan Cư bầu bạn, đã mấy lần chọn tiểu quan này cùng ngủ.”

“Ha ha.” Khóe môi mỏng của nam nhân kéo ra một độ cong tà ác: “Không ngờ hắc tới niên kỷ này rồi, lại rất biết hưởng thụ.”

Nam nhân ngẩng đôi mắt hẹp dài lên, tinh quang lóe lên rồi biến mất.

“Long Tam, ngày mai tới Diễm Quan Cư.”

“Vâng, lãnh chủ.”

.....

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

Khi tiết mục đồng dạng lại lần nữa xuất hiện trước mặt Vân Cẩm Nghị, Vân Cẩm Nghị bị ai hỏi Thường Hỷ bên cạnh: “Thường Hỷ, người không phải nói ta không ôm nữ nhân nữa là được sao? Tại sao gia ta hiện tại ôm nam nhân, còn chuốc lấy một thân phiền toái?”

Vinh Hoa vừa đưa đi khóc lóc thút thít, chủ tớ hai người đều vẻ mặt hắc tuyến. Tại sao mỗi lần y đều phải an ủi những người bị đưa đi khóc lóc thút thít chứ?

“Thiếu gia, ta cũng không còn biện pháp a, có thể là thiếu gia thật sự quá nhiều mê lực, nam nữ đều ăn, cho nên mới chuốc việc lên người. Nếu nam nữ đều như nhau, thiếu gia hay là đổi về ôm nữ nhân đi, nữ nhân ít nhất vẫn dễ dỗ hơn ham nhân, ôm cũng thoải mái hơn.” Thường Hỷ nhiều năm đi theo Vân Cẩm Nghị, sớm đã đổi với chuyện phong hoa tuyết nguyệt này miễn dịch, nói ra miệng cũng không chút đỏ mặt.

“Sai rồi sai rồi, đây là do người không hiểu, mấy ngày nay ta được Vinh Hoa hầu hạ thật sự rất thoải mái, tuy là nam nhân, nhưng cũng có một tư vị khác, cảm giác này không thể tìm được trên người nữ nhân. Gia ta hiện tại còn chưa hưởng đủ, cho nên hôm nay chúng ta tiếp tục chọn một người thuận mắt về.”

“Còn đi a? Nam nhân có thể có tư vị gì chứ, thiếu gia ngài thế nhưng còn nghiện, việc này nếu để lão phu nhân biết được ngài nghiện nam nhân, còn không tức chết sao.”

“Hừ, thiên cao hoàng đế xa, bà tìm ai mặc kệ! Gia ta nói đi là đi, người còn lăm mồm ta liền cho người ăn gậy.”

“Chỉ biết ức hiếp ta.” Theo thiếu gia thời gian dài, tự nhiên cũng học được da dày.

Buổi chiều, Vân Cẩm Nghị mang theo tiểu tùy tùng Thường Hỷ của y đi đến Diễm Quan Cư, ông chủ nhìn thấy bọn họ liền tràn đầy vinh dự chạy ra đón.

“Vân thiếu gia, lại là ngọn gió nào đưa ngài tới đây? Vinh Hoa của chúng ta hầu hạ ngài rất thoải mái đi, lần này Vân thiếu gia muốn tìm dạng thế nào?”

Vân Cẩm Nghị phẩy quạt, phe phẩy vài cái: “Vinh Hoa hầu hạ ta thoải mái thì thoải mái, nhưng dù sao cũng quá âm nhu, không biết chỗ của người có tiểu quan dương cương một chút không?”

Thường Hỷ đứng bên cạnh xém chút ngã ngã, thiếu gia nhà hần đang nói cái gì vậy? Dương cương một chút?! Vậy còn có thể ôm sao? Thiếu gia làm sao vậy? Bị kích thích phát điên rồi?

Mặt ông chủ có chút đông cứng, mới chậm rãi nói: “Thì ra Vân thiếu gia thích loại hình dương cương, phẩm vị của thiếu gia thật bất đồng với người khác a! Ngài yên tâm, trong Diễm Quan Cư của chúng ta loại hàng nào cũng có, đảm bảo làm ngài hài lòng.”

Kỳ thật những tiểu quan tướng mạo hơi tráng kiện một chút đều là tiểu quan hạ đẳng nhất ở nơi này, ngân phiếu phải bỏ ra cũng ít. Nhưng vì nghênh hợp với vị đại tài chủ này, ông chủ cũng vẫn cười tươi dẫn Vân Cẩm Nghị đi lựa chọn.

Vân Cẩm Nghị nhìn từng người cường tráng trước mặt, không có loại hình ‘dương cương’ nào có thể khơi dậy chút dục vọng của y, cả người cũng phát gốc theo. Thường Hỷ đứng bên cạnh liếc mắt nhìn cười, nhưng bả vai rung động đã bán đứng hần.

Đội Vân Cẩm Nghị hồi thần, trừng mắt nhìn hần một cái, hần mới cố gắng hết sức khống chế bản thân không cười nhạo thiếu gia.

“Chỗ của người còn loại nào khác không?” Vân Cẩm Nghị quay sang nói với ông chủ.

Ông chủ do dự một chút rồi nói: “Nếu những người này thiếu gia ngài không chấm trúng, vậy chỗ chúng ta vẫn còn hàng khác, ngài ở đây đợi chút, ta đi gọi lên cho ngài.”

Ông chủ đi gọi người khác, Vân Cẩm Nghị lại quay sang nhìn những nam nhân hai mắt ngấn lệ lộ ra mị thái hoàn toàn không phù hợp với vóc dáng, khẩu vị gì cũng không còn.

“Thường Hỷ, chúng ta ra ngoài đợi.”

Hai người ra khỏi phòng, ngồi ở nơi tiếp khách bên ngoài uống trà chờ đợi, bên cạnh luôn có khách phiêu kỹ và tiểu quan ôm nhau đi qua. Vân Cẩm Nghị lười biếng nhắm chán nhìn khắp nơi, khi ánh mắt nhìn sang chỗ bình phong, đột nhiên phát sáng.

Chỉ thấy y đột ngột bật dậy, đi tới chỗ bình phong.

Thường Hỷ rầu rĩ, thiếu gia nhà hần nhìn thấy cái gì vậy? Di? Thiếu gia đang đi về hướng một nam nhân.

Một nam nhân cao to tướng mạo vô cùng anh đỉnh tuấn mỹ!

Thường Hỷ há lớn miệng, chỉ thấy thiếu gia nhà mình phe phẩy quạt, bộ dáng phong lưu công tử điển hình bắt đầu trên ghẹo nam nhân nhìn rất lạnh khốc kia...

“Vị công tử này, là mới tới đi? Trước đây sao chưa từng gặp qua người?”

Thường Hỷ muốn ngắt, lạy ngài đó thiếu gia, ngài mới đến đây có hai lần được không? Đừng cứ mỗi lần tại kỹ viện đụng phải ai cảm thấy hứng thú cũng đều dùng câu này mở màn!

Ánh mắt tinh anh băng lạnh đảo qua, Vân Cẩm Nghị phát hiện tim mình rung lên một cái, ảo giác, nhất định là ảo giác.

“Ách...” Vân Cẩm Nghị nhìn mỹ nam băng sơn này, nhất thời ngây ra, tại sao nam nhân này lại cho y một cảm giác tà ma như vậy?

Nam nhân liếc mắt nhìn y một cái xong, quay người rời khỏi, không thèm nhìn thêm cái nào nữa.

Vân Cẩm Nghị dừng lòng, y là người có thân phận thế nào a? Từ trên quan trường, tới tận thương trường có ai không nể mặt y bấy phần? Chỉ là một tiểu quan, y muốn là phải được!

Bước lên mấy bước, Vân Cẩm Nghị dùng quạt tiêu sái cản trước ngực đối phương: “Đứng lại, người đây là muốn đi sao? Gia ta đang nói chuyện với người.” Thối ngang tàng của phú gia công tử của Vân Cẩm Nghị lại nổi lên.

Nam nhân nâng mắt nhìn Vân Cẩm Nghị vẻ mặt đang đắc ý, tên thiếu cận này có biết mình đang làm gì không?

“Thế nào, cảm sao?” Ánh mắt người này thật khiến người tâm lạnh, nhưng thể diện quan trọng, Vân Cẩm Nghị ưỡn ngực thẳng lưng nhất định phải trừng trị nam nhân tà ma tuần mỹ không giống người này.

“Lãnh_____ ngài định làm gì? Theo ta vào trước đi.” Long Tam vừa thấy chủ tử của mình bị một người như cậu ấm quần lầy, không muốn bại lộ thân phận, đành kéo tay áo chủ tử muốn đi ra ngoài.

Vân Cẩm Nghị không chút chểnh mảng chắn trước mặt Long Tam: “Người không thể mang hấn đi, gia ta hôm nay bao hạ hấn.”

Mặt Long Tam một trận co giật, vừa muốn thăm phóng một độc châm vào y, thì bị chủ tử của mình đảo mắt qua, liền bất động thanh sắc thu độc châm về.

“Người vừa mới nói cái gì?” Thanh âm u thâm trầm thấp mà băng lạnh.

“Gia ta hôm nay muốn bao người.”

Vân Cẩm Nghị ngạo khí ngẩng đầu, nhưng vừa thấy ánh mắt của đối phương lại không kìm được run rẩy.

Tại sao y lại có cảm giác này, ánh mắt giống như hắc dạ quỷ sát của đối phương, khiến lòng y run rẩy.

Ảo giác, lại là ảo giác! Vân Cẩm Nghị nỗ lực khiến mình hồi phục bình thường, nếu y có thể ý thức được nguy hiểm mà học tránh né, y đã không gọi là Vân Cẩm Nghị nữa.

“Khụ, ta là Vân Cẩm Nghị, tin rằng người đã từng nghe qua. Ta bao người ba ngày, cho người đời này cơm áo không lo.”

“Ha ha.” Nam nhân cười, mê hoặc đến đòi mạng: “Được, Vân công tử có nhã hứng, ta sao lại bắt tòng?”

“Được, rất sẵn khoái! Ba ngày cho người một ngàn lượng, nếu người hầu hạ ta cao hứng, ta sẽ thưởng thêm cho người.” Vân Cẩm Nghị rất cao hứng, y đã nói mà, ai dám không nể mặt Vân Cẩm Nghị y!

“Thường Hỷ, ra ngoài chuẩn bị kiệu. Mời.” Con mắt thon dài của nam nhân liếc nhìn y một cái, cười một tiếng, rồi theo y ra ngoài.

Long Tam đuổi theo, ghé vào tai nam nhân nói: “Lãnh chủ, sao ngài lại đi theo y?”

“Không ngại, người về trước.”

Vân Cẩm Nghị nhìn thấy Long Tam, lại phát phơ quạt đi tới: “Cũng không nhìn xem thân phận của người, tranh người với ta, người tranh được sao?!” Cười lạnh hai tiếng, Vân Cẩm Nghị bước vào kiệu.

Đội kiệu của họ đã đi xa, Long Tam còn đứng lại chỗ nhìn theo. Lãnh chủ cũng thật là, có tất yếu phải tìm hiểu tên thiển cận đó không?

“Vân công tử, Vân công tử?” Ông chủ lúc này mới chạy ra, “Sao Vân công tử đã đi rồi? Ta vừa mới tìm được hàng cho y, sao y ngay cả nhìn cũng không nhìn đã bỏ đi?”

Long Tam hừ lạnh một tiếng, quay người bỏ đi. Tên thiển cận mắt mù đó xem lãnh chủ của chúng ta là tiểu quan, tự nhiên không thèm nhìn tới mấy thứ kia nữa?!

Về đến Vân gia phủ trách, Vân Cẩm Nghị cho người dẫn nam nhân đó lui xuống nghỉ ngơi, Thường Hỷ kéo y lại: “Thiếu gia, ngài có lầm lẫn gì không? Một nam nhân dương cương như vậy, tướng mạo lại vừa cao vừa lớn, ngài nhìn hắn có điểm nào giống người bị ô? Hơn nữa ta nhìn thế nào cũng cảm thấy toàn thân hắn phát lạnh? Dọa ta ngay cả nhìn cũng không dám nhìn hắn. Thiếu gia ngài vẫn nên đưa hắn trở về đi...”

“Nói đùa, gia ta vừa mới bao hắn về sao lại có thể đưa đi? Lại nói thiếu gia ta hiện tại đang muốn đổi khẩu vị, áp đảo một đại nam nhân tràn đầy vị dương cương như vậy có bao nhiêu cảm giác thành tựu a! Còn người bớt không tiền đồ đi, học theo thiếu gia người, hắn dọa người thì thế nào? Gặp phải Vân Cẩm Nghị ta thì bảo đảm hắn có gai góc thế nào ta cũng nhổ sạch! Hừ!”

Không tiếp tục để ý tới Thường Hỷ, Vân Cẩm Nghị bước nhanh đi. Y chính là muốn thượng băng sơn mỹ nam đó, để điểm thêm nét huy hoàng cho lịch sử Vân gia!

(*Thượng: nghĩa là ‘do it’, ‘***’)

Hừ hừ hừ! Vân Cẩm Nghị lúc này đang mỹ hảo tới mức không thể can gián.

Buổi tối, ăn cơm no xong, Vân Cẩm Nghị đi đến sương phòng phía nam đẩy cửa phòng.

Trong phòng, nam nhân đang ngồi khoanh gối trên giường, hai mắt nhắm chặt. Vân Cẩm Nghị cho là hắn đang ngủ, thế nên chậm rãi tiếp cận quan sát thần sắc của hắn.

Chắc chắn, thật sự là nam nhân tuấn mỹ vô song, so với gia hỏa Thẩm Lam đó xuất sắc hơn! Thẩm Lam nếu biết ta thượng được một nam nhân thế này, liệu có nhìn ta với con mắt khác không?

Vân Cẩm Nghị rất ít khi khen người khác trưởng thành soái hơn mình, nhưng mỹ nam này, đích thật là một báu vật! Nhìn ngũ quan hết như khắc ra này, có góc có cạnh. Chỉ là, đẹp có hơi quá tà khí rồi...

Nhìn tới đôi môi, cảm xúc mỏng manh, Vân Cẩm Nghị thật muốn tiến tới cắn một cái... mẹ nó, mình quả thật không phải người bình thường, ngay cả loại hình thế này cũng có thể dẫn lên tính dục của y.

Đang muốn đưa môi mình tới, ai biết nam nhân nhắm mắt kia lập tức mở ra. Thoáng chốc đó, Vân Cẩm Nghị ở cự ly gần như vậy nhìn thấy cặp mắt giống như có ma lực. Đôi mắt sâu thẳm không thấy đáy, giống như được phủ thêm tầng băng phách, băng lạnh đến không còn cảm tình.

Vân Cẩm Nghị không chút động dẩy, kiên trì tư thế muốn hôn hắn, hai mắt nhìn đắm đắm vào mắt đối phương.

“Người muốn hôn ta?”

Thanh âm trào phúng đánh thức Vân Cẩm Nghị, thấy ánh mắt đối phương không có chút nào đặt mình vào mắt, nộ khí của Vân Cẩm Nghị lập tức dâng lên: “Hừ, gia bao người rồi, đương nhiên muốn hôn thì hôn, muốn thượng thì thượng!”

Nói rồi, Vân Cẩm Nghị cúi đầu phủ lên đôi môi mỏng của đối phương.

Vị đạo vào miệng mang theo hơi lạnh, môi đối phương thật sự rất mềm, rất trơn. Vân Cẩm Nghị nhất thời không thể khống chế, điên cuồng như ma quỷ hôn thêm thật sâu. Đối phương vẫn không mở miệng, đầu lưỡi của y vươn ra không vào được, có chút cấp bách muốn dùng đầu lưỡi và hàm răng cạy mở miệng đối phương.

Vân Cẩm Nghị một bên nỗ lực cạy miệng đối phương, một bên mở mắt trừng hắn, muốn uy hiếp hắn một chút. Chỉ thấy chân mày của mỹ nam hơi nhăn lại, sau đó dần thả lỏng ra chế giễu nhìn y.

Vân Cẩm Nghị dịch môi xuống, muốn giáo huấn người, giây tiếp theo đã bị ôm chặt đầu, một trận nhiệt hôn phủ xuống.

Răng bị tách ra, đầu lưỡi của đối phương thò vào miệng y, trên dưới giảo lộng. Vân Cẩm Nghị lưu luyến trong bụi hoa nhiều năm đây là lần đầu tiên trong đời bị cưỡng hôn! Còn là do nam kỹ mình bao về cưỡng hôn!

Đầu óc đông cứng nửa ngày, Vân Cẩm Nghị mới biết phải phản kháng. Y bắt lấy hai tay đang nắm đầu mình của đối phương, liều mạng lùi về.

Được buông ra rồi, Vân Cẩm Nghị tức phì phì trừng mắt nhìn nam nhân: “Người, người, người phản rồi! Người còn dám đảo khách làm chủ?!”

Nam nhân cười, vẫn dùng ánh mắt chế giễu nhìn y rồi nói: “Đây không phải là người muốn sao? Ta chỉ thỏa mãn người.”

“Thả rắm! Gia là chủ người là tớ, người có hiếu quy củ không? Có biết hầu hạ chủ tử không?!”

Đôi mắt nam nhân đột nhiên co lại, híp mắt nhìn y: “Vân thiếu gia muốn ta hầu hạ thế nào?”

“Người biết thì tốt! Hiện tại thoát y phục ra, lên giường nằm đợi gia lâm hạnh người.”

Nam nhân không nói gì, chậm rãi thông dong thoát y phục của mình.

Khi ngoại y đầu tiên bị thoát ra, Vân Cẩm Nghị phát hiện mình không thể dịch chuyển ánh mắt.

Khi nam nhân không chút cố kỵ xích lõa toàn bộ, Vân Cẩm Nghị bắt đầu hai mắt phát sáng. Nam nhân này thật sự lát nữa sẽ bị y áp dưới thân sao?

“Tiếp theo phải làm sao?” Nam nhân xích lõa thân thể tùy ý ngồi lên giường, nhưng lại tràn đầy khí thế vương giả.

“Đương nhiên là thoát cho ta, nếu không ta làm sao thượng người?” Vân Cẩm Nghị đi tới cạnh giường, đặc ý nhấn mạnh chữ ‘thượng’. Dù có dương cương, dù có hoàn mỹ thì thế nào? Còn không phải vẫn bị y áp?

“Được, ta giúp người thoát.” Nam nhân đứng lên, đột nhiên một tay kéo thắt lưng Vân Cẩm Nghị, lại dùng một tay thuận theo cổ áo y kéo y phục trượt xuống.

“Này, người đang làm gì?!” Bị vây trong cánh tay đối phương, Vân Cẩm Nghị la lên.

“Thoát y phục cho người.” Thanh âm của nam nhân vẫn băng lạnh lại mê hoặc không thể tin nổi. Hơi thở ấm nóng phả lên mặt Vân Cẩm Nghị, vô hạn ái muội.

“Ta không bảo người thoát cho ta thế này.” Đây căn bản chính là động tác lúc bình thường y trêu chọc người khác.

“Vậy người bảo ta làm thế nào?” Nam nhân đột nhiên đổi mặt, tay kéo mạnh, y sam của Vân Cẩm Nghị lập tức từ cổ áo bị xé thành hai mảnh, chỉ còn chiếc quần vẫn còn trên người y.

“Người làm gì?!” Vân Cẩm Nghị kêu lớn, gia khóa này có thần lực sao? Sao có thể nhẹ nhàng xé tất cả y phục của y thành hai nửa như vậy! Kinh hoàng bắt đầu sinh ra từ trong tim, Vân Cẩm Nghị đột nhiên ý thức được lần này hình như y đã tìm một người không nên tìm về!

Lần này cũng bất kể mặt mũi hay không mặt mũi nữa, Vân Cẩm Nghị quay người muốn đẩy cửa bỏ trốn.

“A! Cứu, cứu mạng a!” Còn chưa đợi tay Vân Cẩm Nghị chạm vào cửa phòng, đã bị người từ sau lưng kéo về, sau đó bị ném lên giường.

“Người không phải muốn thượng ta sao? Sao lại muốn bỏ đi? Người có hiếu quy củ hay không?” Nam nhân về mặt tà tứ tiến lên trước, giống như một dã thú bức gần Vân Cẩm Nghị.

“Người, người đừng lại đây a! Hảo hán! Người là hảo hán! Ta có mắt không trông, não ta bị giật gân, ta bảo đảm sẽ không dám chọc tới người nữa! Ta có rất nhiều tiền, người muốn bao nhiêu ta đều cho người!” Vân Cẩm Nghị một bên lùi về sau trốn tránh, một bên bắt đầu cầu tha như chó săn, muốn cứng cũng phải lựa lúc, muốn cốt khí cũng phải đảm bảo cho mình rồi nói sau! Y không phải đồ ngu!

Nam nhân nhìn bộ dáng chó săn đó, trong mắt xẹt qua một tia chế giễu.

“Ha ha.” Nam nhân cười nói: “Người nói cái gì ta nghe không hiểu, người nếu đã bao ta rồi, ta cũng không thể không kính nghiệp.” Nói rồi, bắt đầu xé quần y.

“Dừng tay!” Vân Cẩm Nghị lần này liều sức bình sinh giữ chặt quần mình, hét lớn; “Ta không bao người nữa, không bao người nữa! Hiện tại ta đưa người về!”

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

Nam nhân nhăn mày, thăm sử lực, quần của Vân Cẩm Nghị lập tức biến thành hai mảnh, hạ thân trần trụi lộ ra.

Nam nhân nhìn chăm chăm hạ thể của Vân Cẩm Nghị, nhãn thần đột nhiên trở nên nóng cháy: “Ồ chỗ ta, không có hai chữ ‘nuốt lời’.”

“A! Cứu mạng, cứu mạng! Ngô... ngô ngô!” Vân Cẩm Nghị bị cả người đối phương đè lên, miệng dán vào chặt chẽ.

Sử dụng sức lực bình sinh, thể nhưng không thể đẩy đối phương ra, Vân Cẩm Nghị thật muốn tông đầu ngất xỉu!

Y đường đường là kinh thành đệ nhất phú thương Vân Cẩm Nghị! Bằng hữu nổi khổ của y một là trọng quyền vương gia, một là uy vũ đại tướng quân lại thêm một cung chủ võ công xuất thần nhập hóa! Tuy bọn họ bình thường thường xuyên liếc mắt lạnh nhìn y, nhưng một khi y xảy ra chuyện, bọn họ nhất định sẽ tới cứu y! Hôm nay y đường đường Vân Cẩm Nghị vậy mà bị một nam nhân mình bao về áp dưới thân không thể động đậy, mặt mũi y còn đâu?!

“Mẹ nó người biến đi! Người thể nhưng dám thượng đại gia ta?! Người có biết ta là ai không? Nhanh buông ta ra, ách! Đau đau đau!”

Cằm sắp bị vụn nát rồi!

“Ta đang phục vụ người, người nếu không thích, thì hà tất phải bao ta về?” Nam nhân một tay vịn cằm Vân Cẩm Nghị, thanh âm thanh lãnh lộ ra vị đạo tình sắc.

“Ngô... ta sai rồi, ta không cần người phục vụ, ta có thể cho người tiền, người muốn bao nhiêu ta đều cho người.” Vân Cẩm Nghị đau đến mức hai chân mày dính sát lại, lập tức bắt đầu mềm giọng.

“Con người ta không thích nhất chính là người khác lật lọng, hôm nay người không bao ta cũng phải bao.” Nam nhân vẫn đang cười. Nhưng Vân Cẩm Nghị lại cười không nổi nữa, vì hạ thể của mình đang bị đối phương nắm trong lòng bàn tay, mệnh căn tử cả y...

“A... ngô.” Vân Cẩm Nghị bắt đầu rên rỉ, bị đối phương ý đồ bắt mình nắm chặt tiểu đệ đệ, còn rất thoải mái...

“Thoải mái thành dạng này?” Nam nhân cười nhạo, tay hơi dùng lực.

“A! Dừng, dừng! Nhanh buông ra!” Vân Cẩm Nghị kêu lớn.

“Ta cầu người, đại hiệp, hảo hán, dừng ngắt nữa! Ngắt hư rồi ta cũng không sống nữa, cầu người buông tay... ngô!”

Trong tiếng kêu lớn hô nhỏ của Vân Cẩm Nghị, nam nhân dần buông tay ra. Vân Cẩm Nghị vừa mới thở dốc một hơi, đã bị người lật ngược thân lại, mặt úp lên giường.

“Người muốn làm gì? A! Người đang làm gì?!” Nam nhân đó đang tách hai chân y ra! Tách hai chân đại biểu cho chuyện gì?

Tức! Ta đập!

“Oa!” Vân Cẩm Nghị kêu thét một tiếng, chân hình như gãy rồi.

Nam nhân ở sau lưng y không thấy được cười tà một tiếng, tách hai chân vô lực của y ra rộng hơn, vươn hai ngón tay tách mở u huyết của y, trong tiếng kêu thét của y đỉnh thân đâm vào!

....

Trời dường như sụp xuống rồi, Vân Cẩm Nghị lần này kêu cũng kêu không nổi. Y là ai a? Y là Vân Cẩm Nghị, y từ nhỏ cầm y ngọc thực, vinh hoa phú quý, khổ gì cũng chưa từng chịu qua, y là Vân Cẩm Nghị quát nạt thương trường, tung hoành quan trường ...

Từ khi nào y đã gây ra tội này? Giống như bị lãng trì.

Nam nhân trên người dần nằm sấp lên người y, theo sự nhún động của hạ thể nam nhân, thân thể Vân Cẩm Nghị cũng theo đó bị xuyên xỏ, nam nhân đang cắn lưng y.

Máu từ trong hậu huyết chảy ra, làm tác dụng bôi trơn, khiến nam nhân luật động càng thêm thông thuận.

“Thoải mái không?” Nam nhân tuần mỹ vẫn đang cười một cách đáng chết, một tay nắm tóc y bức cổ y phải ngưỡng ra sau.

“Ô ô...” Da đầu đau quá! Nhưng nếu so với đau đốn ở hạ thể thì hoàn toàn có thể xem nhẹ.

Vân Cẩm Nghị triệt để bị khai bao rồi, lần đầu tiên bị người khác làm, làm đến mức thảm liệt như vậy!

Thấy qua người bị làm đến mức càng lúc càng xụi lơ, nhưng có ai thấy qua người bị làm đến mức dần dần sùng sộ?

Vân Cẩm Nghị mới đầu thảm đạm vô thần dần biến thành tràn đầy phần nộ, ác khí dâng trào.

Mẹ nó, thế nhưng thượng đại gia người, ta mẹ nó nhất định phải mắng người tới tàn lụi! Cho người thượng cũng thượng không đã!

“Ta thao mẹ người! Ngô_____ Ta thao toàn gia người! Ta muốn người còn chồng mà góa_____ a ngô_____ không, ta phải lột sạch người_____ ngô_____ cột người lại, ta để một trăm người luân phiên, luân phiên thượng người! Sau đó lại đâm người một trăm đao_____ ngô_____ ta muốn ngũ mã phanh thây người! Mẹ nó_____ a_____ ta cho người thượng ta, ta cho người thượng ta! Tổ cha người! A a a! Mẹ nó người muốn đau chết ta! Thao tổ tông người!”

Nam nhân giật giật chân mày, lại gia tăng tốc độ và lực đạo, bộ vị hai người kết hợp phát ra tiếng vang nình mị.

“Ô ô... ô ô ô ô! Người nhẹ chút... ô ô ô, ta muốn giết người ô ô ô ô... Thường Hỷ, Thường Hỷ ô ô ô, ta phải đuổi việc người... ô ô !”

Cho y một đao đi, đây thật sự là đang lãng trì mà!

Rất lâu, trong tiếng mắng chửi là khóc la của Vân Cẩm Nghị, nam nhân nhìn không được híp hai mắt lại gầm thấp một tiếng, trong hậu huyết sớm đã tê liệt của Vân Cẩm Nghị truyền tới từng trận run rẩy nóng hổi. Dùng móng để nghi cũng biết đại biểu cho cái gì....

Ta nhất định phải giết người, ta phải tìm Tây Tường Liệt đem người ngũ mã phanh thây, ta phải tìm Thẩm Lam đánh nát ngũ tạng lục phủ của người, ta phải để Ngụy Lăng Thần đem người xung làm quân kỹ!

Vân Cẩm Nghị nằm sấp trên giường, tứ chi vô lực, toàn thân đau đốn. Được thôi, hôm nay không có sức thu thập người, đợi ngày mai ta sẽ cho người chết không toàn thây.

Vân Cẩm Nghị nhắm mắt lại, đang muốn vùi đầu ngủ, hạ thân lại bị người nhấc lên... y mở banh hai mắt, hấn muốn làm cái gì?!

Nam nhân đang cười, cười đến tà ác, đôi môi mỏng nhẹ mở ra: “Chúng ta đến một lần nữa.”

Vân Cẩm Nghị muốn mắng người, nhưng vừa mở miệng...

“Hảo hán, ô ô ô, hảo hán, ngài đừng thương tiểu nhân nữa, ngài tha cho tiểu nhân đi, ô ô... ta đi tìm nha hoàn cho ngài, nha hoàn của ta tướng mạo như hoa, bảo đảm thỏa mãn ngài, ô ô, ngài đừng thương ta nữa, ô ô ...

Tiểu nhân... nam nhân hừ lạnh một tiếng, banh hai chân y ra tiến vào!

“A a! Mẹ nó, người còn thương! Ta phải giết người! A a a a!”

.....

Khi Vân Cẩm Nghị mở mắt ra lần nữa, đã phân không rõ hôm nay là năm nào. Theo bản năng nhìn sang bên cạnh, trống rỗng không người....

“Ta thao toàn gia người!!!”

Một tiếng gầm thét vang lên trong Vân gia phủ trạch, Thường Hỷ nghe thấy lập tức xông vào: “Thiếu gia? Ngài làm sao vậy?!”

Vân Cẩm Nghị xanh mặt nhìn hắn: “Tối qua người đi đâu?”

“Tối qua?” Thường Hỷ quái dị nói: “Không phải thiếu gia ngài nói ai cũng không được phép đến quấy rầy ngài, đuổi chúng ta ra sao?”

Vân Cẩm Nghị siết chặt quyền: “Người đâu?”

“Ngài nói vị công tử kia? Không biết a.”

“Cái gì?!” Vân Cẩm Nghị kích động dẫn tới vết thương ở mặt sau lại đau, đau đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Thiếu gia, ngài sao vậy?”

“Không sao! Đi chuẩn bị nước tắm cho ta!”

“Nga, thiếu gia ngài đợi một lát.”

Thường Hỷ mang một bụng nghi hoặc đi ra. Nửa thân trên để trần của thiếu gia tràn đầy vết hôn ngân và vết cắn thâm tím, thiếu gia được hầu hạ thế nào vậy? Hơn nữa vừa nhìn thiếu gia cả người bị ép khô, tối qua rốt cuộc kịch liệt thế nào?

Vân Cẩm Nghị muốn giết người, hiện tại ai chọc đến y y liền giết kẻ đó! Hạ thân dính nhót một đồng, nhẹ cử động, liền có một lượng lớn dịch thể từ phía sau chảy ra. Trong phòng nồng đậm vị đạo *** mĩ đến gay mũi, hai quyền của y siết vang ken két.

Y phải giết nam nhân đó, đừng cho rằng thương y rồi thì không còn chuyện gì, y phải đòi lại gấp ngàn lần!

Y định tìm mấy bằng hữu đó tới giúp y báo thù hắn, nhưng y lại không muốn để họ biết y bị người thương, chỉ dựa vào sự thông minh của mấy người đó thì cuối cùng nhất định sẽ biết chuyện, sau đó mặt mũi y còn đâu?

Chuyện này y chết cũng không cho người khác biết, y phải thuê sát thủ, y phải báo thù cho bản thân!

Ai da! Sao lại đau như vậy! Thất lưng của y, mông của y....

Vân Cẩm Nghị đau đến nhe nanh múa vuốt, nhưng vẫn giả vờ đi đứng bình thường, y thà chết cũng không để người khác biết sự thật y bị nam nhân thương.

“Thường Hỷ.”

“Thiếu gia? Có chuyện gì?”

“Người lấy tiền đi mua vài cao thủ về đây cho ta, nhất định phải là cao thủ!” Vân Cẩm Nghị nói tới nghiêng răng nghiêng lợi.

“Thiếu gia, đang yên đang lành mời cao thủ làm gì?” Thường Hỷ không hiểu.

“Đương nhiên là bảo hộ cho thiếu gia ta! Nhanh đi tìm cho ta!”

“Vâng vâng vâng, ta lập tức đi.”

Thường Hỷ chạy đi như khói, thân thể thẳng đứng của Vân Cẩm Nghị lập tức cong xuống, xoa mông bắt đầu tìm nơi có thể ngồi.

“Ta phải giã phanh xác người, cho người thượng ta!” Phấn hận mắng hai câu, Vân Cẩm Nghị ở đình viện nhà mình tìm được một tảng đá để ngồi, vừa đặt mông xuống liền nghe răng, thật đau a!

Buổi chiều Thường Hỷ liền tìm về năm người, nghe Thường Hỷ nói năm người này đều là cao thủ được công nhận, tuyệt đối không giả.

Bọn họ vừa báo danh, Vân Cẩm Nghị liền phát tay, theo tuổi tác lớn nhỏ của họ kêu là lão đại, lão nhị, lão tam, lão tứ, lão ngũ.

Ngày hôm sau, mông của Vân Cẩm Nghị hơi bớt đau, liền ngồi xe ngựa dẫn theo năm cao thủ đi tới Diễm Quan Cư.

“Dò! Vân thiếu gia ngài lại tới a!” Ông chủ vừa thấy y tới lập tức lên đón.

Vân Cẩm Nghị đẩy ông chủ ra, sắc mặt âm trầm nói: “Đem tên vương bát đản đó ra cho ta! Nếu không Diễm Quan Cư của người cứ đợi đóng cửa đi!”

Ông chủ sắc mặt lập tức trắng bệch, vội nói: “Vân thiếu gia ngài nói gì vậy? Ngài bảo ta giao ai ra!”

“Còn có thể là ai? Người lần trước ta bao về!”

Ông chủ nghi hoặc: “Lần trước ngài căn bản không bao bất cứ ai ở chỗ ta, khi ta ra tìm ngài thì lại thấy ngài ngồi lên xe ngựa đi rồi.”

Vân Cẩm Nghị ngậy ra, nghĩ một chút rồi hỏi: “Lẽ nào người ta bao không phải tiểu quan của người?”

“Đúng a, lần trước ngài không lĩnh người ở chỗ ta về. Ngài xem tiểu quan nơi này của ta đều ở đây, có người thiếu gia ngài muốn tìm không?”

Vân Cẩm Nghị nhìn tới nhìn lui cũng không nhìn thấy bóng dáng nam nhân đó, sắc mặt càng lúc càng bất thường.

Thường Hỷ lại gần: “Thiếu gia, ta đã nói người đó nhìn không giống người bị áp mà.”

Vân Cẩm Nghị lập tức trừng hấn một cái, dọa hấn lùi về.

“Vân thiếu gia, ngài xem, hiểu lầm đã giải rồi, ngài đừng dọa chúng ta nữa được không?” Tú bà cẩn thận nói.

“Hừ!” Vân Cẩm Nghị phát tay áo quay người bỏ đi, tức đến mức không còn cảm thấy đau.

Ra khỏi Diễm Quan Cư, Thường Hỷ lập tức chạy tới cạnh Vân Cẩm Nghị: “Thiếu gia, nam nhân đó nếu không phải là tiểu quan ở đây, chúng ta làm sao tìm hấn a?”

Kỳ thật Thường Hỷ muốn biết, nếu nam nhân đó không phải tiểu quan, vậy thiếu gia rốt cuộc là có thượng hấn hay không... xem tình hình hôm nay, chắc là không thượng được rồi... thiếu gia rốt cuộc tại sao phải bắt cho được người đó mới thôi?

Haizz, một bụng nghi vấn, thật ghen phát hoảng.

“Tìm! Đào ba tác đất cũng phải tìm ra cho ta! Thường Hỷ, người phái thêm vài người, theo bức họa của ta tìm kiếm khắp thành!”

“Thiếu gia, vậy vạn nhất tìm không ra thì làm sao đây?”

Vân Cẩm Nghị âm trầm mặt nhìn hấn, lạnh lùng nói: “Thiên người!”

“Vâng, vâng! Ta đây phái người đi tìm!” Thường Hỷ vô thức che lấy hạ thân.

“Hừ!” Vân Cẩm Nghị quay đầu lên xe ngựa: “Về!”

.....

“Lãnh chủ, ngài xem.”

Long Tam đưa một bức họa qua.

Nam nhân tà ma liếc mắt nhìn, chân mày hơi chau: “Chuyện gì?”

“Bẩm lãnh chủ, thuộc hạ tra qua, người lần trước gặp ở Diêm Quan Cư hiện nay đang tra khắp thành tìm ngài, bức họa này chính là do bọn họ họa.”

Nam nhân trầm tư một lát, tựa như đang hồi vị lại cái gì.

“Lãnh chủ, bức họa này vạn lần không thể lưu truyền trong kinh thành, chúng ta không thể bại lộ thân phận, Vân Cẩm Nghị đó hiện nay gõ trống khua chiêng tìm người, lưu lại là một tai họa.”

“Giết đi.”

“Vâng, thuộc hạ tuân mệnh.”

Nam nhân quay người qua: “Bên Long Ngũ sao rồi?”

“Ngũ muội hành sự trước giờ không có kẻ hở, xin lãnh chủ yên tâm, đại khái nửa ngày ngũ muội sẽ quay lại.”

“Àn, người lui xuống đi.”

“Vâng, lãnh chủ.”

.....

4. Chương 4

CHƯƠNG 4

Một thân y sam tử sắc, nữ nhân dung mạo tuyệt mỹ quỳ dưới đất, tay dâng một hộp mộc: “Lãnh chủ, đây là Chu La Đan.”

Nam nhân nhận lấy mở ra, một viên đan hoàn đỏ hồng trong suốt.

“Có nghe ngóng được tin tức của Hắc La Đan chưa?”

“Hồi lãnh chủ, thuộc hạ trước khi kết liễu Đại Lý Tuệ Tăng, từ miệng hắn biết được Hắc La Đan đang ở trong tay Tam Hồn Dao. Tam Hồn Dao hiện tại đang ở Tây Cương, ước chừng nửa tháng sau sẽ về trung nguyên.”

Nam nhân lộ ra thần tình thỏa mãn: “Người làm không tồi, lần này muốn linh thưởng như thế nào?”

Nữ nhân ngẩng dung nhan tuyệt mỹ lên, đôi mắt nhìn nam nhân tràn đầy ái luyến: “Long Ngũ, muốn được sủng ái của lãnh chủ.”

Nam nhân nhìn nàng, gương mặt tà ma không giống thường nhân khiến tim người ta muốn ngừng đập.

“Mỗi lần đều muốn ban thưởng như vậy, người không thể đổi cái khác sao?”

Thân thể Long Ngũ nhẹ run, sau đó lại kiên định nói: “Long Ngũ không muốn phần thưởng nào khác.”

Nam nhân liếc nhìn nàng: “Qua đây đi.”

Long Ngũ đứng lên, cánh tay giải khai thắt lưng, y phục từng chiếc trút xuống, sau cùng lộ ra thân thể như ngọc.

Nam nhân ngồi trên ghế, Long Ngũ đi về hướng hắn sau đó chậm rãi cúi người giải khai thắt lưng hắn, há miệng ngậm vào hạ thể vẫn đang nằm yên đó.

Nam nhân từ cao nhìn xuống nàng, trong con mắt băng lạnh vẫn không có cảm tình.

Đội hạ thân ngũ yên đã đứng thẳng, Long Ngũ mới đứng lên ngồi xổm lên người nam nhân, sau đó từng chút ngồi xuống.

“Ngô...” Long Ngũ phát ra một tiếng rên rỉ, nam nhân cười lạnh bắt đầu nhẹ động hạ thân.

“Ngô... ân!” Nàng có chút chịu không nổi ôm lấy cánh tay nam nhân, có chút đau, nhưng nàng cam tâm tình nguyện.

Nàng nỗ lực làm mình mạnh mẽ hơn, như vậy nàng có thể mỗi lần đều thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, sau đó, nàng có thể nhận phần thưởng theo phương thức này. Đây là do nàng cam tâm tình nguyện, tất cả mọi người đều biết nàng mong nhận phần thưởng gì từ lãnh chủ, mà nàng không để ý tới ánh mắt của người khác, nàng chỉ cần người nam nhân khiến người khác không thể có được này.

“A, lãnh chủ!” Long Ngũ cao giọng kêu, nam nhân tiết ra dịch thể của mình.

Nằm sấp trên người nam nhân thở dốc, Long Ngũ ngẩng đầu lên muốn hôn hân, nhưng nam nhân lại đẩy nàng ra.

“Động hướng của Tam Ma Đạo nhất định phải nắm chắc rõ ràng, Hắc La Đan không thể có bất cứ sơ suất gì.” Nam nhân nói, giống như vừa rồi người tùy ý luật động trong thân thể Long Ngũ không phải là hân.

“Thuộc hạ hiểu rõ.” Long Ngũ che giấu thần tình thất vọng đứng lên, đi tới nhật y phục mặc vào.

“Lãnh chủ còn điều gì phân phó?”

“Người có thể lui xuống rồi.”

“Vâng, thuộc hạ cáo lui.” Long Ngũ quay người đi, trong mắt là vô tận ái luyện.

Đêm, người ngủ tròng kêu, Long Tam một thân hắc y xông vào Vân gia phủ trách chạy thẳng tới phòng ngủ của Vân Cẩm Nghị.

Đẩy cửa ra, Long Tam nhờ ánh trăng mờ mẫm đi tới trước giường Vân Cẩm Nghị.

Người trên người vẫn còn đang ngủ, hoàn toàn không phát giác được nguy hiểm sắp tới.

Vốn Long Tam muốn giết một người nào thì tuyệt đối sẽ không do dự, trực tiếp hạ một đao. Nhưng lần này hân lại không lập tức xuất thủ, mà đứng trước giường quan sát một chút.

Người này thật sự là đệ nhất phú thương kinh thành trong lời đồn sao? Phú gia kinh thương bình thường đều vẻ mặt gian ác, hơn nữa tuổi tác đều không nhỏ. Nhưng tuổi tác của người này cũng chỉ hai mươi ba hai mươi tư, còn là loại người rất tuấn tú, khi ngủ cũng không có tướng gian ác mà thương nhân nên có.

Tuy là tên thiện cận, nhưng có thể nhận làm lãnh chủ của hân thành tiểu quan, buồn cười biết bao a! Y nhất định bị chủ tử giáo huấn đủ thảm rồi, nếu không y cũng không thể khua chiêng gõ trống tra người khắp thành.

Long Tam kỳ thật cũng khá lãnh huyết, nhưng đối với tình huống này cũng không tìm được cảm thấy buồn cười.

“Ô ô... người dám thượng lão tử, ô ô.” Người trên giường đột nhiên phát ra tiếng kêu như khóc trong mộng, thanh âm nghe vô cùng ủy khuất. Gương mặt anh tuấn không còn cường thế, vì ủy khuất mà trở nên nhu nhược rất nhiều.

Long Tam nhìn Vân Cẩm Nghị ngây ngẩn, sau đó lặng lẽ rút kiếm khỏi thắt lưng.

Không biết có phải do tình cờ, kiếm của Long Tam còn chưa chém xuống, Vân Cẩm Nghị lại đột nhiên mở trừng mắt ra không chút động đậy nhìn hân.

Long Tam căn bản không biết Vân Cẩm Nghị từ nhỏ đã có tật xấu, đó là xác suất khi y nằm mơ sẽ tỉnh lại là rất cao. Y vừa mới mơ thấy bị tên tiện nam vô sỉ đó xâm phạm, giây tiếp theo liền tỉnh.

Vân Cẩm Nghị nhìn đăm đăm Long Tam, Long Tam bị y nhìn ngược lại không hạ kiếm nổi.

“Người, muốn giết ta?”

“Ân.”

“Tại sao?”

“Không tại sao cả?”

Cuộc đối thoại ngu xuẩn...

Vân Cẩm Nghị bật dậy: “Người không thể giết ta, bí mật của nam nhân đó ta đều biết cả, hơn nữa ta còn nói cho người khác nghe rồi. Nếu người giết ta, người khác sẽ tiết lộ bí mật này ra.”

Đừng hỏi Vân Cẩm Nghị biết cái gì, y cái gì cũng không biết, y chỉ nhận ra được người trước mặt muốn giết y này có liên can với nam nhân đó. Y lẫn lộn ở thương trường và quan trường lâu như vậy có chuyện gì chưa từng gặp qua, y biết lúc này chỉ có thể nói những lời này để tạm thời bảo đảm mạng nhỏ của mình.

Thất sách a! Sớm biết vậy thì phải mời những cao thủ kia bảo hộ trong phòng ngủ của y.

Long Tam quả nhiên nhăn mày: “Người biết những gì?”

“Thứ nên biết ta đều biết, ta muốn điều tra một người dễ như trở bàn tay.”

Long Tam trầm mặt xuống, hắn không dám khinh thủ vọng động, có lẽ người này chỉ đang lừa hắn, nhưng hắn lại không thể chỉ dựa vào ý thức của mình mà hành sự. Nguy hiểm đã thấy, Long Tam thu kiếm lại, Vân Cẩm Nghị còn chưa kịp thở nhẹ nhõm đột nhiên bị hắn điểm huyết.

“Nếu người nói người đã biết cả, ta chỉ có thể mang người đi. Người tốt nhất lo cầu nguyện lời người nói là thật, nếu không ta sẽ cho người chết rất khó coi.”

Vân Cẩm Nghị không thể nói cũng không thể động, trực tiếp bị hắn khiêng lên vai.

Đêm tối đen, một bóng đen vác vật gì đó bay đi, Vân gia lại không một ai phát hiện.

.....

“Ta không phải bảo người giết đi sao?”

“Bẩm báo lãnh chủ, hình như y biết được vài chuyện, hơn nữa còn nói lại với người khác, giết y người khác sẽ tiết lộ ra.”

“Nga? Vậy sao?” Nam nhân cúi đầu nhìn Vân Cẩm Nghị vẫn chưa được giải huyết đang ngồi trên đất.

Vân Cẩm Nghị kêu lên bi thảm trong lòng.

Nam nhân đi tới cạnh y cúi người giải huyết đạo cho y, Vân Cẩm Nghị vội vàng đứng lên vừa muốn trốn ra chỗ khác đã bị kéo về.

“Nói, người biết những gì?” Nam nhân nâng cằm y hỏi.

“Ta, thứ nên biết ta đều biết cả, người đừng cho rằng giết người là xong chuyện, các người giết nhiều người như vậy sớm muộn cũng bại lộ.” Cái gì cũng đừng hỏi, Vân Cẩm Nghị chỉ đang nói lung tung.

“Lãnh chủ, y_____” Long Tam vừa muốn hỏi y làm sao biết được, đã bị nam nhân trừng mắt lườm về.

“Người lui xuống trước.”

“Vâng, thuộc hạ cáo lui.”

Long Tam đi rồi, nam nhân nhìn sang Vân Cẩm Nghị: “Người làm sao biết được?”

“Ta là Vân Cẩm Nghị, muốn điều tra một người còn không đơn giản sao.”

“Người biết ta tên là gì sao?”

Một câu làm Vân Cẩm Nghị ngậm miệng, đúng a, nam nhân này tên gì y cũng không biết!

Vân Cẩm Nghị tái mặt, càng không dám lên tiếng.

“Ha ha.” Nam nhân cười: “Người ngay cả tên của ta cũng không biết, thì sao có thể điều tra về ta?”

“Ta phái người theo dõi điều tra người, người đó trở về cũng không nói tên của người, ta cũng không muốn hỏi.” Trong lòng thì đã sớm hoảng, nhưng vẫn giả bộ nhàn định.

“Vậy thật cực khổ cho người rồi. Ta cho rằng chuyện ta phái người giết con của tể tướng sẽ không bị phát hiện a.”

“Chuyện này ta chỉ cần hơi điều tra một chút là có thể biết. Ta chết rồi, chuyện này của người sẽ bị phanh phui, người thả ta đi, ta bảo đảm sẽ xem như không hề biết gì. Sau này chúng ta nước sông không phạm nước giếng, chuyện người đã từng đắc tội ta đó ta cũng xem như chưa từng phát sinh, thế nào?”

Đợi khi ta ra khỏi đây rồi lập tức sẽ tìm người đến diệt cái ổ tặc này, rồi đem phanh thây người!

Gương mặt nam nhân dưới ánh đèn vô cùng tuần mỹ, góc cạnh như được đẽo gọt. Hắn nâng cằm Vân Cẩm Nghị lên, bất ngờ hôn lên đôi môi rất không tồi đó, cười vô cùng tà ác: “Điều tra của người có sai lầm, ta cần bản không giết con tể tướng.”

Sắc mặt Vân Cẩm Nghị lại lần nữa tái nhợt, ngay cả nam nhân này khinh bạc y cũng không phản ứng lại. Xong rồi, lần này y thật sự xong rồi...

“Vốn là muốn kết liễu người, nhưng hiện tại nếu người đã đến rồi, ta sẽ không giết người nữa.”

Vân Cẩm Nghị vừa muốn kích động, bên ngoài liền có người tới gõ cửa nói: “Lãnh chủ, người thị tẩm đã dẫn đến.”

“Đêm nay không cần nữa.” Nam nhân nhàn nhạt nói.

“Vâng, nô tài cáo lui.”

“Vậy thì, phòng của ta đã sắp xếp xong chưa? Ta muốn ngủ rồi.” Vân Cẩm Nghị nói rất nhỏ giọng.

Nam nhân nâng cằm y, lại dán môi lên: “Ta thật sự có chút hoài niệm thân thể này của người nha.” Nói rồi, tay thò vào trong y sam của Vân Cẩm Nghị.

“Đại ca, tiểu nhân da dày thịt thô, không mềm mại hợp khẩu vị như nữ tử, ngài đừng nổi hứng với tiểu nhân. Vừa rồi người thị tẩm kia chắc còn chưa đi xa, ta đi gọi lại cho ngài.” Vân Cẩm Nghị nói xong muốn chạy đi.

Nam nhân kéo y về lập tức, cười nói: “Tuy là nam nhân, thân thể hơi cứng chút, nhưng cũng rất mới mẻ.”

Nhìn nam nhân muốn xé y phục của y, Vân Cẩm Nghị hoảng lên: “Đừng, đừng tay!”

Mông của y đến bây giờ vẫn còn đau đó! Mẹ ơi, y đường đường là công tử phong lưu tiêu sái, trước giờ chỉ có y trêu đùa người khác, bây giờ lại thành bị người khác trêu đùa!

Nam nhân kéo rồi xé y phục của y, hai cánh tay trần lộ ra. Không đơn bạc, nhưng rất bóng láng.

Nam nhân cắn lên một cái, sau đó liếm liếm: “Vị đạo không tồi.”

Hắn không phải chưa từng thưởng nam nhân, nhưng những nam nhân này đều yêu kiều như nữ tử, nếu Vân Cẩm Nghị không phải thiên cận như thế, hắn cũng sẽ không ra tay với y như vậy.

Nhưng mà, tư vị lại tốt bất ngờ. Thân thể không mảnh mai không yếu ớt lại rất có tính đàn hồi, cũng rất trơn bóng, nơi đó cũng rất hút hồn người.

“Đại ca, tiểu nhân cầu ngài, ngài thả ta đi, ngài muốn tuần nam mỹ nữ như thế nào ta cũng đều dâng cho ngài, ngài thả ta đi đi!” Nam nhân nhìn bộ dáng chó săn này, vốn nên khinh bỉ, nhưng lại cảm thấy hạ thân nóng cháy khó nhịn. Nhìn bộ dáng khổ sở khẩn cầu mình này thật sự làm hắn muốn đè xuống dưới thân hung hăng chà đạp! Để tên tiểu nhân thiếu gân não mà còn gian trá này khóc lóc xin tha dưới thân mình!

Ánh mắt nam nhân nóng cháy, thấy vậy Vân Cẩm Nghị không tiếp tục xin tha nữa. Hắn sẽ không phải ghét y xin tha quá ồn cho nên muốn bẻ cổ y đi...

“A! Làm gì?!”

Nam nhân đột nhiên nhào tới, xé rách toàn bộ y phục trên người y sau đó kéo y lên giường.

“Này, chúng ta thương lượng đằng hoàng... a!”

Nam nhân tóm hai chân y dùng sức phân ra hai bên! Vân Cẩm Nghị muốn chửi bậy!

Nội thể lập tức bị hai ngón tay đâm vào, trên ngón tay dính dịch bôi trơn, còn chưa đợi Vân Cẩm Nghị kịp thở dốc, ngón tay đã lùi ra, nam nhân hướng tới đâm vào!

“A!”

Mẹ nó có còn để người ta sống không?! Vân Cẩm Nghị xem chút đứt khí!

Ít nhất người cũng phải làm chút tiền hí chứ! Nhớ lại hồi đầu khi y bao dưỡng tiểu quan đó, tiền hí gì đó cũng làm đủ cả, lại còn trêu chọc nhu nắn trước. Tới mức tiểu quan còn sung sướng hơn y!

Nam nhân xé y phục của mình dựa gần lại Vân Cẩm Nghị.

“Ồ ô... ngô!” Đầu nhũ trước ngực bị cắn, hàm răng nghiêng lên trên vừa đau vừa tê.

“Ân ân, ân ha!”

Nam nhân giống như dã thú, cuồng dã thô bạo rong ruổi trên người Vân Cẩm Nghị, khiến y kêu cũng kêu không nổi, chỉ có thể mặc thân thể mình lắc tới lắc lui, bị người ta điên cuồng tiết dục.

Vân Cẩm Nghị nức nở rên rỉ, hai tay lại không chút sức lực siết lại thành quyền. Nắm rồi, lại buông.

Người đợi đó cho ta, lại dám thương ta hai lần! Quân tử báo thù mười năm chưa muộn!

Vân Cẩm Nghị chưa từng chịu khổ nay lại kiệt sức trên giường, khi ý thức đều sắp không còn cũng không quên đại nghiệp báo thù của y.

.....

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

Trời sáng, nha hoàn phụ trách hầu hạ bưng bồn rửa mặt và khăn lau vào đứng trong phòng. Nam nhân đứng lên, một nha hoàn dâng lên bộ y phục mới, nam nhân đón lấy mặc vào. Thân hình kiện mỹ như báo đến mức làm các nha hoàn không kìm được đỏ mặt, tim đập thình thịch không ngừng.

“Lãnh chủ, này...” Đợi nam nhân tẩy rửa thay y xong, nha hoàn phụ trách dọn dẹp phòng thấy Vân Cẩm Nghị vẫn còn nằm ngủ trên giường mở miệng nói.

“Đều lui xuống đi.”

“Vâng, nô tì cáo lui.” Các nha hoàn toàn bộ lui xuống.

Nam nhân đi tới bên giường, nhìn vẻ mặt say ngủ của Vân Cẩm Nghị. Sau đó hắn kéo chăn ra, Vân Cẩm Nghị toàn thân xích lỏa liền xuất hiện trước mắt.

Chỉ là trên thân thể của y toàn là vết hôn xanh tím và vết nhu niết. Giữa đùi càng nhiều, khép cũng không khép lại được. Trên đùi còn dính lại trọc dịch bạch sắc, tối qua hắn tiết ra rất nhiều lần.

Mặt Vân Cẩm Nghị có chút nhăn nhó, giống như đang chịu cực đại ủy khuất. Nam nhân không kìm được vươn tay ra muốn xoa cho chân mày đó giãn ra, nhưng lại nghe thấy người đó mơ mơ hồ hồ nói ra một câu: “Mẹ nó, sớm muộn cũng tìm người luân gian người...”

Dần híp mắt lại, nam nhân rút tay về.

Lại nhìn người trên giường một lúc, nam nhân quay người ra khỏi phòng.

Trong thính đường, Long Tam Long Ngũ đứng một bên.

“Lãnh chủ, Vân Cẩm Nghị đó phải xử lý thế nào? Nếu thật sự như y đã nói, thuộc hạ sẽ đi diệt khẩu.”

“Không cần, y không biết gì cả.”

“Y dám lừa ta?” Long Tam không vui: “Nếu đã mang y tới thì tuyệt đối không thể cho y tiếp tục sống.”

“Không ngại, đợi ta muốn giết y thì nói sau. Bên tổng đàn sao rồi?”

Long Tam quái dị một lát, mới nói: “Hồi lãnh chủ, bên tổng đàn không cần lo lắng, Long Đại Long Nhị không đưa tới bất cứ tin tức bất lợi nào.”

“Không có chuyện gì thì lui xuống đi.”

“Vâng, thuộc hạ cáo lui.”

Long Tam lui xuống rồi, nam nhân nhìn sang Long Ngũ vẫn đứng đó chưa đi, hỏi: “Người còn có chuyện sao?”

“Lãnh chủ.” Long Ngũ có chút quẫn bách, lấy từ ống tay áo ra một hộp gỗ tinh xảo: “Đây là Long Ngũ tự tay làm, hy vọng lãnh chủ sẽ thích.”

Long Ngũ mở hộp ra dâng lên, nam nhân nhìn thoáng qua, thì ra là một phục sức bội kiếm. Màu đỏ, vô cùng xinh đẹp.

“Long Ngũ, người chỉ là tùy tùng của ta.” Nam nhân thanh lãnh nói.

Thân thể Long Ngũ cứng lại, sau đó nàng từ từ đóng hộp cất trở về.

“Vâng, Long Ngũ biết rõ, Long Ngũ cáo lui.”

Ra khỏi thính đường, Long Ngũ nhìn hộp gỗ trong tay, trên mặt không có biểu tình gì. Năm ngón tay siết lại, dần dần, hộp gỗ trong tay nàng hóa thành bụi phấn, không lưu lại chút dấu tích nào.

.....

Vân Cẩm Nghị cuối cùng cũng trèo dây... lúc này giờ nào canh nào rồi?

Ách, nhìn mặt trời, không nghiêng không lệch, treo ngay giữa trời. Vân Cẩm Nghị liền hiểu, rồi lại nghiêng rằng nghiêng lợi một phen.

Cửa phòng đột nhiên bị mở ra, vài tiểu nha hoàn tư sắc tiêu lệ bước vào: “Vân công tử, ngài tỉnh rồi. Nô tì phụng mệnh đến hầu hạ ngài tắm rửa.”

Vân Cẩm Nghị trừng mắt nhìn chưa kịp nói gì, đã thấy vài người đó nâng một thùng gỗ thật lớn vào, còn có nước nóng.

Chỉ mới chớp mắt, một thùng nước tắm ấm áp xuất hiện trước mặt Vân Cẩm Nghị, một nha hoàn lưu lại, còn những người khác đều lui xuống.

“Công tử, để nô tỳ hầu hạ ngài tắm rửa.”

Vân Cẩm Nghị hồ nghi nửa ngày, không hiểu trong hồ lô của đối phương bán thuốc gì. Nhưng tắm rửa là không thể trì hoãn, thân thể của y rất khó chịu.

Lơ thễ trước mặt nữ nhân đã quen rồi, Vân Cẩm Nghị một chút cũng không thấy xấu hổ kéo chăn đứng lên.

“Ai da!”

“Công tử, ngài sao rồi?”

“Không, không sao, nhanh điu ta qua.”

Tiểu nha hoàn lập tức đỡ Vân Cẩm Nghị, mặt không tự chủ được đỏ lên.

Vừa chạm vào nước nóng, Vân Cẩm Nghị lại run rẩy một cái, mặt sau sẽ không phải bị xé hư rồi chứ? Sao vừa đụng nước nóng liền đau như vậy!

Mất một lúc, Vân Cẩm Nghị dần ngồi đến đáy thùng, tiểu nha hoàn tưới nước lên cổ và tay y.

Vân Cẩm Nghị thoải mái nhắm mắt lại, để mặt đôi tay mềm mại của tiểu nha hoàn vuốt ve trên người y.

“Người tên gì?” Thoải mái hưởng thụ rồi, Vân Cẩm Nghị tùy tiện mở miệng hỏi.

“Nô tì tên Thanh Nhi.” Thanh Nhi chuyển sang trước mặt Vân Cẩm Nghị, lấy khăn lau ngực cho y.

Vân Cẩm Nghị mở mắt ra vừa đúng lúc nhìn thấy gương mặt yêu kiều của Thanh Nhi, kỳ thật mỹ nữ y thấy nhiều rồi, Thanh Nhi nhiều lắm cũng chỉ là loại hình thanh thuần mà thôi.

Thanh Nhi bắt đầu lau cổ cho y, mặt hai người gần sát nhau. Thói quan công tử phong lưu của Vân Cẩm Nghị lại nổi lên, đầu vươn tới, lén thơm lên mặt Thanh Nhi.

“A! Công tử, ngài, ngài...” Thanh Nhi lập tức ngẩng đầu, mặt đỏ đến không thể đỏ hơn.

“Ha ha!” Vân Cẩm Nghị cao hứng, đoạn thời gian bị nam nhân vô sỉ áp bức này cuối cùng cũng cho y có một lần tâm tình thư sướng. Y sinh ra là để trêu chọc người khác, nào có thể để người khác trêu chọc?

“Công tử, ngài đừng lấy Thanh Nhi ra đùa, lãnh chủ biết được sẽ trách phạt Thanh Nhi.” Tiểu nha hoàn cuối cùng bình tĩnh lại, tiếp tục lấy khăn lau cho y.

“Đợi công tử ta trở về, sẽ lấy người về làm tiểu thiếp.” Vân Cẩm Nghị cười ha ha nói, thỏa mãn thấy được gương mặt quần bách của tiểu nha hoàn.

“Công tử!”

“Được rồi được rồi, nhanh lau đi, để lâu nước sẽ lạnh.”

.....

Tắm rửa xong xuôi thần thanh khí爽, Vân Cẩm Nghị lý lẽ đương nhiên ăn no một bữa. Thanh Nhi dẫn y vào một gian phòng, nói về sau y sẽ sống ở đây.

Vân Cẩm Nghị nhăn mày nhìn một cái, chỗ này kém xa phòng ngủ ở Vân gia của y. Rốt cuộc y còn phải ở lại đây bao lâu? Tên nam nhân vô sỉ đó chừng nào mới thả y về?

Không cần nói, hiện tại Vân gia nhất định nóng ruột, y còn hai việc làm ăn phải chuẩn bị đi đàm phán, lần này thì tốt rồi, toàn bộ đổ sông đổ biển.

Vân Cẩm Nghị dán sát lại gần Thanh Nhi: “Thanh Nhi, lãnh chủ biến thái nhà các người thích thứ gì nhất?”

Thanh Nhi vội che miệng y, nhìn xung quanh: “Công tử ngài nhất thiết đừng nói bậy, nếu để người khác nghe thấy ngài đang mắng lãnh chủ, thì ngài liền thảm!”

Vân Cẩm Nghị kéo tay nàng ra: “Vậy hẳn rốt cuộc thích cái gì?”

“Cái này, ta không biết, không ai biết lãnh chủ ngài thích cái gì.”

“Sao có thể có người không thích thứ gì chứ? Hôm qua còn có người đến thị tắm mà, hẳn không phải thích mỹ nhân sao? Thích dạng nào?”

Thanh Nghi ngẫm nghĩ: “Àn, nữ nhân bên cạnh lãnh chủ tướng mạo đều rất đẹp. Nhưng ta cũng chưa thấy qua ngài đặc biệt thích ai, không ai có thể đoán được trong lòng lãnh chủ muốn gì.”

Vân Cẩm Nghị tính toán từ bỏ sách lược này, không biết nam nhất đó thích thứ gì thì y không cách nào lấy lòng hắn, bản thân cũng không thể thoát thân.

“Vậy Thanh Nhi ta lại hỏi người, ở chỗ các người có loại kim bài có thể cho người ta thông hành không trở ngại hay thứ gì tương tự không?” Nếu có y liền đi trộm một cái.

“Không có ai, thứ đó ta chỉ thấy trong hoàng cung có thôi, chỗ chúng ta không phải hoàng cung.”

“Các người cũng quá không được rồi! Thứ này cũng không có!”

Thanh Nhi không hiểu lắm nhìn y.

Vân Cẩm Nghị từ bỏ nói tiếp: “Lãnh chủ của các người có giới hạn tự do hành động của ta không?”

“Lãnh chủ không dặn dò qua, chắc là không có.”

“Không có thì tốt, không cho ta ra ngoài, còn hạn chế tự do của ta thì ta sẽ điên mất.” Vân Cẩm Nghị ngồi lên ghế, khí phách công tử ca lại xuất ra: “Người là người chuyên được phái đến hầu hạ ta?”

“Đúng, nô tỳ phụng mệnh đến hầu hạ công tử.”

“Chỉ một mình người sao? Không thể nhiều thêm một chút sao?”

“Lãnh chủ không phân phó.”

Vân Cẩm Nghị thật muốn giữa cổ than thở, y sao lại bị nhốt ở chỗ này!?

Mất y mùi rồi sao? Lúc đầu tại sao có thể xem người đó là tiểu quan mà bao về nhà? Nghĩ xem y kinh thương nhiều năm, tuệ nhân như đuốc, bây giờ sao lại không biết phân biệt hàng hóa như vậy chứ!

Liên tục năm ngày không đụng mặt nam nhân đó, giống như hắn không còn ở đây. Vân Cẩm Nghị nghĩ mọi cách thoát thân, đều kết thúc bằng thất bại. Y luôn có thể bị vài người thân thủ phi thường tốt bắt về, sau đó lại ném y vào phòng. Hiện tại y vô cùng hối hận lúc nhỏ không nghe lời cha hảo hảo luyện võ, dẫn tới hiện tại thân thủ của y thuần túy chỉ là công phu mèo ba chân.

“Công tử, sắc trời không còn sớm nữa, nên nghỉ ngơi thôi.” Thanh Nhi đứng bên nói.

Vân Cẩm Nghị than thở, thoát ngoại y, mặt nội y lên giường.

Thanh Nhi đi tới đắp chăn cho y. Một cổ thanh hương từ người Thanh Nhi truyền tới, Vân Cẩm Nghị đột nhiên cảm thấy toàn thân nóng lên, hình như y đã rất lâu không chạm vào nữ nhân rồi...

Nghĩ cũng không nghĩ, vươn tay vòng qua thắt lưng Thanh Nhi kéo nàng về hướng mình.

“A! Công tử, ngài mau buông tay!”

“Người không phải là người chuyên hầu hạ cho ta sao? Ta có nhu cầu người đương nhiên cũng phải hầu hạ rồi.” Vân Cẩm Nghị cười nghiêng, hai tay xấu xa muốn cởi bỏ y phục của Thanh Nhi.

“Ta đến hầu hạ người.”

Một thanh âm thanh lãnh từ ngoài cửa vang tới, Vân Cẩm Nghị nghe tim đập cái bộp! Lập tức buông tay, Thanh Nhi vội quay về hướng cửa quỳ xuống: “Lãnh chủ.”

“Đi ra.”

“Vâng, nô tỳ cáo lui.” Thanh Nhi hoảng loạn khẩn trương chạy ra.

Vân Cẩm Nghị nhìn nam nhân đang chậm rãi đi về hướng y, lại nhớ tới chuyện làm y sợ hãi, lập tức ôm gối cuộn chặt bảo vệ mình: “Này, người đừng qua đây a! Ta không cần người hầu hạ nữa!”

“Vậy sao được chứ? Mấy ngày nay lạnh nhạt người rồi, xem ra người đã cơ khát khó nhịn.”

“Không, tiểu nhân không cơ khát, không cơ khát, lại nói tiểu nhân để Thanh Nhi hầu hạ là đủ rồi, không phiền ngài đại giá. A!”

.....

Đêm này, ảnh vệ thủ ở ngoài định lực có cao đi nữa, cũng không kìm được nhú mày liên tục.

“Ô ô... người không được chết tử tế! Ân! Thứ đó của người sớm muộn cũng thối rữa!”

“A a a! Lão tử liều mạng với người! Ô ô! A! Không, không liều nữa, tiểu nhân không liều với ngài nữa, a! Người nhẹ chút!”

“Ô ô... ô ô! Mẹ nhà người, ngô! Ô ô”

“Tây Tường Liệt, ngô! Ta hận người! Thẩm Lam, ta hận người! Ngụy Lăng Thần, ngô a! Ta hận người! A a a!”

“Ân, không nhân tính, không nhân tính a... ngô! Ân! Đâm hự rồi, ô ô....”

.....

“Ô ô... ô ô ô ô... đại ca, tiểu nhân có một chuyện tương cầu, ân... ngài có thể nào đổi sang đêm chỗ khác....”

Sáng sớm tỉnh dậy, nam nhân nhìn người ngủ như chết trên giường, biểu tình có chút quái dị.

Sao y lại có thể kêu tới vậy? Chưa thấy ai kêu thành bộ dáng như vậy. Cho dù là nữ nhân nhu nhu nhược cũng không kêu bằng y.

Nam nhân nâng cằm Vân Cẩm Nghị lên, tỉ mỉ đánh giá gương mặt y.

Gương mặt anh tuấn có thể khiến rất nhiều nữ nhân khuynh đảo này, tuy nhiên bị hấn giày vò một đêm hiện tại gương mặt anh tuấn đã nhẵn nhúm lại, đặc biệt ủy khuất.

Nam nhân thỉnh linh kéo chắn ra, thân thể xích lõa của Vân Cẩm Nghị hiện ra trước mắt.

Tuyệt đối không thể dùng từ yêu kiều để hình dung thân thể này, thân thể Vân Cẩm Nghị rất xinh đẹp, đương nhiên là nhận định về nam nhân. Tứ chi thon dài, thân thái kiện mỹ, tuy chủ nhân của thân thể này là tên chó săn không hơn không kém, là một phế thải không biết nửa phần võ nghệ.

Thân thể thon dài giăng đầy vết hôn ái muội, giữa hai chân còn có dịch thể bạch sắc khô đọng, không cần nói cũng biết đó là cái gì. Vì lạnh, Vân Cẩm Nghị trong mộng co ro một chút, sau đó chậm rãi mở mắt ra.

.....

“A_____!”

“Người là cái gì?” Nam nhân trừng mắt nhìn y.

“Người, người, người...”. ‘Người’ nửa ngày, Vân Cẩm Nghị cũng không nói ra được cái gì.

Nam nhân nâng cằm y lên, trở người lên, cúi đầu hôn xuống.

Đôi môi mềm mại lúng túng, sản sinh ra vị ái muội không thể diễn tả. Lần đầu tiên khi hôn Vân Cẩm Nghị, loại tư vị khiến người ta dao động đó chính là thứ hấn muốn quên nhưng không được. Hiện tại hấn đột nhiên cảm thấy may mắn vì Vân Cẩm Nghị cũng có chút thông minh, nếu không hiện tại chỉ còn lại một thi thể mà thôi.

“Nhớ rõ, Quyền Anh, tên của ta.”

Trên môi còn vương lại ngân tơ, Vân Cẩm Nghị mở lớn miệng thở dốc: “Quyền Anh, Quyền cái mông a! Ngô!”

“Còn để ta nghe thấy ngươi nói chuyện với ta như vậy, cẩn thận da thịt ngươi chịu nạn.” Nam nhân thể nhưng đang cười. Nếu là bình thường, người vô lễ với hấn như vậy đã sớm đầu mình hai nơi.

Quyền Anh cúi đầu hôn lên môi Vân Cẩm Nghị lần nữa, dịu mềm, mát lạnh, cảm giác tốt bất ngờ, khiến người ta nhận không được muốn cắn một phát.

6. Chương 6

CHƯƠNG 6

“Ngô! Ngươi cắn ta!” Vân Cẩm Nghị đau đến nhăn mày, giây tiếp theo lời đã bị chặn lại.

Chân lại bị tách ra, Vân Cẩm Nghị trừng lớn hai mắt liều mạng muốn khép chân lại, nhưng ngạc nổi bị người khổng chế chặt chẽ.

“A... ngô!” Nhịn không được rên rỉ ra tiếng.

Quyền Anh không phí chút lực nào cắm phân thân của mình vào.

“Ôm ta.” Thanh âm của nam nhân mê hoặc kỳ lạ, Vân Cẩm Nghị thể nhưng thật sự vươn tay ôm lấy tấm lưng dày rộng của nam nhân.

“A ha! Ân...”

Nam nhân trở nên phi thường dịu dàng, ôm Vân Cẩm Nghị nhẹ nhàng ma sát hạ thân của mình trong huyết khẩu ẩm ướt thít chặt đó.

Nhưng động tác dịu dàng như vậy lại khiến Vân Cẩm Nghị càng vô pháp khống chế tiếng rên rỉ của mình.

Khoái cảm cường liệt từng đợt dâng lên, chân y vô pháp khống chế cuộn lên.

Nam nhân đỉnh nhập càng lúc càng sâu, Vân Cẩm Nghị càng thêm dùng sức ôm hân.

Quyền Anh vươn lưỡi ra liếm lên mũi y: “Ngoan, rất nhanh sẽ tốt thôi.” Hai mắt Vân Cẩm Nghị bắt đầu vô thần, toàn bộ bị dục vọng che phủ.

“Ân!” Một tiếng rên trầm muộn, dịch thể nóng bỏng bắn vào trong nội thể của Vân Cẩm Nghị, nội thể một trận co rút, tiếp theo Vân Cẩm Nghị cũng giải phóng.

Rất lâu, Quyền Anh đứng lên khỏi người Vân Cẩm Nghị, bắt đầu thay áo.

Sau khi áo mao chỉnh tề, Quyền Anh quay đầu nhìn người trên giường, người đó giống như bị phát ngốc, con mắt trống rỗng diện vô biểu tình ngây ngây ngốc ngốc.

Quyền Anh hơi nhăn mày: “Người đang làm gì?”

Qua nửa ngày, Vân Cẩm Nghị như con rối quay đầu nhìn hân, sau đó lại như con rối lắc đầu, như con rối mở miệng: “Đừng quản ta, để ta tự sinh tự diệt đi...”

Quyền Anh lần này triệt để nhường mi, nhìn y một lúc lâu, sau đó diện vô biểu tình ly khai.

Qua nửa ngày, Thanh Nhi đẩy cửa vào.

“Công tử, ngài không dậy tẩy rửa sao?”

.....

“Công tử.”

.....

Vân Cẩm Nghị cả ngày đều rất phiền muộn, chìm vào cảnh giới tự giã dựa và tự chán ghét bản thân.

Tại sao y lại có cảm giác chứ? Tại sao y lại ôm hôn đàn đó chứ? Tại sao trong một thoáng y đã phi thường muốn hôn hân chứ?

Đây rốt cuộc là tại sao?! Sao y lại biến thành thể này, bị người áp trên giường mà còn thoải mái đến rên rỉ liên miên?

Nghĩ lại lúc đó chính mình phát ra tiếng rên rỉ, da gà da vịt lại rớt đầy đất.

Sĩ nhục a! Bị người áp thể nhưng còn có cảm giác!

Không cần Thanh Nhi hầu hạ, Vân Cẩm Nghị một mình đi dạo khắp nơi. Địa hình nơi này kỳ thật rất quái, rất dễ làm người ta phân không rõ đông tây nam bắc, Vân Cẩm Nghị biết người bố trí nơi này nhất định có dụng tâm riêng.

Cho nên y rất đương nhiên bị lạc đường....

Trước mặt có một ao hoa sen, trên mặt có hàng ghế ngồi nghỉ, Vân Cẩm Nghị đang muốn đi tới đó nghỉ ngơi thì nghe thấy tiếng múa kiếm.

Từ xa nhìn lại, có một nữ tử áo tím đang ở đó luyện kiếm. Mặc dù đốt đặc cán mai nhưng Vân Cẩm Nghị nhìn thấy kiếm pháp tinh mỹ ảo diệu như vậy cũng không tránh khỏi mục trừng khẩu ngốc.

Nữ tử này là cao thủ, hiệp nữ a! Vân Cẩm Nghị háo sắc thành tính lại bắt đầu kim lòng không đậu liếc nhìn thất lũng tinh tế của nữ tử, và cả ***g ngực...

Tuyệt thể mỹ nữ!

Long Ngũ đang luyện kiếm, thì cảm thấy có người tiếp cận.

“Ai?!”

“Cô nương hảo công phu, tại hạ thật vạn phần kính phục.”

Long Ngũ nhìn người này, người này nàng nhận ra, lãnh chủ từng ôm y. Thần tình chán ghét ả ả xuất hiện trên mặt nàng, rất nhanh lại được che giấu.

“Công tử có chuyện gì?”

“A, tại hạ chỉ là lạc đường, muốn thỉnh giáo cô nương mà thôi.”

“Nga?” Nhân thần Long Ngũ âm trầm một chút: “Ta cũng không biết chỗ ở của công tử, nhưng ta có thể chỉ cho ngài một lối, ngài đến đó rồi sẽ biết nên làm sao trở về.”

“Thỉnh cầu cô nương chỉ dẫn.” Thật không biết bố trí ở đây có huyền cơ nào?

“Ngài men theo con đường này, gặp cây hoa đầu tiên thì rẽ trái, gặp tới cây thứ hai thì rẽ phải, sau đó ngài có thể đến nơi ngài muốn đến rồi.”

Vân Cẩm Nghị cao hứng, dưới sự điều khiển của lòng hiếu kỳ y nói cảm tạ rồi quay người đi tìm đường.

Nhân thần âm trầm của Long Ngũ dõi theo y, cho đến khi bóng lưng y biến mất.

Lãnh chủ mỗi ngày vào giờ thân đều sẽ tĩnh đàm luyện công, lúc này ai dám quấy nhiễu hắc tất chết không phải nghi ngờ.

Vân Cẩm Nghị một đường đi theo lời Long Ngũ nói, gặp cây hoa đầu tiên thì rẽ trái, gặp cây hoa thứ hai liền rẽ phải. Cứ đi như vậy tiếp, trước mặt liền có một đại thụ cản đường y, một khu rừng cao lớn chọc trời.

Vân Cẩm Nghị buồn rầu, đây rốt cuộc là chỗ nào? Nếu Long Ngũ nói là ở đây, thì tại sao tìm không ra đường đi?

Nơi này nhất định có huyền cơ, Vân Cẩm Nghị dùng lòng hiếu kỳ cực mạnh của mình bắt đầu tìm đường trong khu rừng. Cánh rừng tuy dày, nhưng Vân Cẩm Nghị chui trái chui phải vẫn có thể tìm được khoảng trống. Cứ thế nghiêng người chen đi một lúc, cuối cùng trước mắt có thể thấy ánh sáng.

Mẹ nó!

Vân Cẩm Nghị muốn chửi bậy, sau này tốt nhất đừng để y gặp lại nữ nhân đó, dám lừa y sao?! Đừng cho là tướng mạo xinh đẹp thì y sẽ bỏ qua cho nàng ta, mỹ nữ y thấy nhiều rồi! Thế nhưng dám giày vò y như vậy!

Nơi này nào còn đường đi chứ? Trước mặt là thủy đàm nhìn xa vô tận, lần này y có làm thế nào cũng không tìm được đường ra. Vừa nghĩ tới một lát nữa còn phải chui lại vào mảnh rừng đó liền thấy tức giận, còn dính một thân bụi bặm.

Vân Cẩm Nghị tùy tiện đi theo bờ thủy đàm, hiện tại y không có tâm tình thám hiểm động.

Trước mặt có người? Vân Cẩm Nghị chú mục nhìn, trong thủy đàm thế nhưng có một khối đá nhô lên, mà trên khối đá đó có một người đang ngồi khoanh gối!

Vân Cẩm Nghị đi lại gần hơn, nhưng y không thể bước vào thủy đàm, cách một cự ly không thể nhìn rõ dung mạo của người đó, nhưng thân hình cao to đó sao lại có chút quen thuộc...

Quyền Anh nhắm mắt luyện công, Thủy Minh thần công đã luyện đến trọng cuối cùng, hắc lập tức có thể hoàn toàn có được thần công này, nhưng lúc này hắc lại nghe thấy tiếng bước chân.

Lẽ nào không biết nơi này không thể loạn bước vào sao?

Sát khí nổi lên, khí tức quanh người Quyền Anh bắt đầu ngưng kết, một đạo khí lưu sắc bén, nhanh chóng lao về hướng Vân Cẩm Nghị.

Vân Cẩm Nghị đang thò cổ nhìn xem rốt cuộc là thần thánh phương nào, ai biết còn chưa đợi y kịp kêu một tiếng, lòng ngực liền truyền tới cơn đau, giống như có ai dùng dao gọt qua.

“A!” Vân Cẩm Nghị kêu thảm một tiếng.

Quyền Anh lập tức mở to mắt, nhanh chóng thu công, một ngụm máu tươi đột ngột phun ra.

Bên này Vân Cẩm Nghị đã ngất đi, Quyền Anh đạp thủy bay qua, ôm thân thể Vân Cẩm Nghị cười không mà đi.

.....

Khi các hạ nhân nhìn lấy trong lòng lãnh chủ của họ ôm một nam tử đi vào phòng, toàn bộ đều ngây ra, lãnh chủ trước giờ chưa từng thân cận cùng ai như vậy, nam tử này rốt cuộc là ai?

Đặt Vân Cẩm Nghị lên giường, để y ngồi thẳng, Quyền Anh ngồi phía sau đặt hai tay lên lưng y.

Một khắc sâu, Vân Cẩm Nghị thống khổ rên rỉ ra tiếng, quanh thân hai người tản phát ra một cỗ nhiệt khí.

Đợi Quyền Anh buông hai tay xuống, trên trán của hắn đã thấm ướt một tầng thủy châu.

Vân Cẩm Nghị mất đi người chống đỡ ngã ra sau, Quyền Anh thuận tay đón y vào lòng. Lau đi mồ hôi trên trán y, Quyền Anh đặt y xuống, đắp chăn cẩn thận. Sau đó ngồi khoanh gối ở một bên giường, vận công bắt đầu trị trị thương.

Thủy Minh thần công tầng thứ mười đã bị phế, hắn vì bảo vệ Vân Cẩm Nghị mà tự tiện thu công, dẫn tới bản thân bị nội thương.

Thủy Minh thần công tự động hộ thể, bất cứ vật thể nào tiếp cận người luyện công đều nhất định phải chết không cần nghi ngờ, ngay cả một con trùng cũng không thể sống.

Nhưng lúc đó hắn lại nghe thấy tiếng kêu của Vân Cẩm Nghị, tên ngu xuẩn đó thể nhưng dám xông vào đây? Không chút do dự hắn vội thu công, nếu không như vậy, Vân Cẩm Nghị giờ đã mạng táng hoàng tuyền.

May mà nội lực hắn thâm hậu, trị thương nửa tháng chắc có thể luyện lại thần công tầng thứ mười.

Tối đến, Vân Cẩm Nghị cuối cùng cũng tỉnh, cảm giác đầu tiên chính là đau. Lòng ngực giống như bị rạch ra, ngay cả hô hấp cũng cảm thấy đau.

“Ngô...”

“Công tử, ngài tỉnh rồi?” Một tiếng nói vang lên trên đỉnh đầu, Vân Cẩm Nghị nhìn sang thì là Thanh Nhi.

“Ta, ta sao vậy, bị thương rồi, ngô!” Mỗi một câu nói phát ra thì ***g ngực liền giống như có đao cứa.

“Là lãnh chủ ôm ngài về, ngài tự tiện xông vào tịnh đàm xem chút táng mạng, lãnh chủ giúp ngài trị thương xong liền đi.”

“Khụ khụ... người nói rõ một chút, khụ khụ!” Y đã nói người ngồi trên tảng đá đó sao lại quen thuộc như vậy, hóa ra là hồn đàn kia!

“Công tử ngài mới tới đây nên không biết, khi lãnh chủ luyện công không cho phép bất cứ ai quấy nhiễu, nếu không sẽ táng mạng dưới Thủy Minh thần công. Hôm nay ngài đột nhiên xông vào, nếu không phải lãnh chủ thu công kịp thời, ngài sớm đã không còn mạng nữa. Lãnh chủ đối với ngài thật tốt, lại có thể vì ngài phế công, tự mình còn bị thương, lãnh chủ trước giờ chưa từng vì ai làm đến mức này.”

Cho dù ***g ngực đau muốn chết, đầu óc của Vân Cẩm Nghị lại thanh tỉnh vô cùng, thì ra y bị người ta tính kế!

Là ai tính kế y? Không cần nói, chính là nữ nhân tên Long Ngũ đó. Nàng dụ mình đến nơi đó là muốn lấy mạng mình sao!

Nhưng tại sao nàng phải làm như vậy?

A! Thì ra hai người này có gian tình!

Y thông minh như vậy, chút chuyện nhỏ sao có thể làm khó được y?

Có thể gần đây hồn đàn đó thay đổi khẩu vị nên đối tốt với mình, lãnh đạm với nữ nhân đó, cho nên nữ nhân đó báo thù tới mình.

Nhất định là như vậy, chỉ là ngàn tính vạn tính vẫn để sót một chỗ, nàng không ngờ hỗn đản Quyền Anh này sẽ vì y mà phé công, dẫn đến y hiện tại chưa chết!

Dám hại y như vậy? Cũng không nhìn thử xem y là ai?! Trước giờ y chưa từng chịu thiệt, càng huống hồ chịu trọng thương như thế này!

Người đợi đó cho ta, nếu ta không trút cơn giận này gấp mười lần lên người xú bà nương nhà ngươi thì ta không còn là Vân Cẩm Nghị!

“Khụ khụ, Thanh Nhi, người giúp ta, mời lãnh chủ của các người qua đây, khụ khụ, nói ta nhớ hân, khụ khụ!”

Thanh Nhi phong hóa một trận, sau đó đẩy cửa chạy đi.

(*Phong hóa: rã thành bụi bị gió thổi bay. Nghĩa là: ngạc nhiên đến đông cứng.)

Không bao lâu, Quyền Anh tiến vào, Vân Cẩm Nghị xuy yếu nhìn hân: “Anh, ta nhớ người...”

Quyền Anh đứng đó, da thịt phần mặt co giật vài cái, sau đó nhìn chăm chăm vào y.

“Anh, khụ khụ, người qua đây, người ta đau quá.” Xuy yếu vươn tay ra, Vân Cẩm Nghị thâm tình cuộn cuộn nhìn hân.

Lần này Quyền Anh động đây, đi tới ngồi bên mép giường.

Vân Cẩm Nghị thò tay ra nắm tay hân, kéo qua dán vào mặt mình: “Ta biết, người đã vì ta, không tiếc thương tổn bản thân, khụ khụ. Người đối với ta như vậy, ta chết cũng không đủ trả, khụ khụ khụ! Ta hiện tại cuối cùng, cuối cùng cũng hiểu rõ lòng mình, Anh, ta yêu người...”

Quyền Anh không động, một chút cũng không động, một khắc sau, hân thò tay mình ra sờ trán Vân Cẩm Nghị.

Không phát sốt.

Vân Cẩm Nghị thâm nghiêng răng, vừa muốn nói tiếp, môi Quyền Anh đã dán lên.

“Người lại làm trò quỷ gì đây? Người đồ kỳ quái này.”

.....

“Đáng ghét a, nói người ta kỳ quái.” Vân Cẩm Nghị bày ra ánh mắt ứa lệ tức giận oán trách trừng hân một cái.

Quyền Anh diu y lên, một phát ngậm lỗ tai y: “Người thật dụ người.”

Vân Cẩm Nghị một trận ác hàn, không ngờ một đại nam nhân như y đây khi giả bộ đáng yêu kiều xấu hổ của tiểu nữ nhân không những không làm người ta ghê tởm, ngược lại còn hấp dẫn tên đại biến thái này!

Hai tay Quyền Anh bắt đầu ve vuốt thân thể y, cách một tầng y phục mát xa, nhưng vẫn chưa có cảm giác bị thiêu đốt. Vân Cẩm Nghị có chút khó chịu thở nhẹ, khi hơi thở dần gấp gáp thì ***g ngực cũng bắt đầu nhẹ đau.

Khi Vân Cẩm Nghị đang mâu thuẫn không biết có nên kéo hai cái tay này ra không, thì hai cái tay này đã di chuyển ra sau lưng y, dần dần dường như có một khí lưu nóng ấm được truyền vào ngực, càng lúc càng ấm, đau đớn cũng theo đó được hóa giải.

Rất lâu, Quyền Anh bỏ hai tay xuống, Vân Cẩm Nghị mềm nhũn tê liệt trong lòng hân.

“Anh, người lại hao phí chân khí giúp ta trị thương, người đối với ta thật tốt.”

Quyền Anh nâng cằm y lên: “Vậy người phải báo đáp ta thế nào?”

“Đáng ghét a, người ta mới không cần.” Vân Cẩm Nghị xuy yếu nói.

“Bộ đức hạnh này của người chỉ khiến ta muốn lột sạch y phục của người, hung hăng đâm vào mông người.”

Quyền Anh đang cười.

Biểu tình kiêu mị của Vân Cẩm Nghị lập tức đông cứng. Sau đó...

“Đáng ghét a, nói người ta như vậy!” Vân Cẩm Nghị dùng ‘nắm tay nhỏ mềm’ tuyệt đối không tính là nhỏ cũng không tính là dịu dàng đâm lên ngực Quyền Anh một cái.

Một tay thuận lợi trượt từ phần lưng của Vân Cẩm Nghị xuống tới hông, mò mò vài cái trên đồn bộ tròn trịa uốn khúc, sau đó hướng xuống ẩn vào khe hở giữa hai hông y.

Thân thể thỉnh linh cứng ngắc, Vân Cẩm Nghị siết chặt ***g ngực Quyền Anh, mắt mở lớn nhìn hấn.

“Còn tiếp tục câu dẫn ta?” Quyền Anh cười tà.

“Không nữa...”

Quyền Anh thấp giọng cười cười, đứng lên bỏ đi.

Nhìn theo bóng lưng người đó ly khai, Vân Cẩm Nghị dùng mu bàn tay cố sức chùi môi mình, dùng sức tròng mắt nhìn cửa ra đã không còn bóng người, sau đó lại chui về chăn làm tổ.

7. Chương 7

CHƯƠNG 7

Trị thương vài ngày, Vân Cẩm Nghị tính ra cũng triệt để khỏe lại, nếu không phải Quyền Anh mỗi ngày đều đến vận khí trị thương cho y, y còn phải nằm trên giường thêm vài ngày.

Mấy ngày nay Vân Cẩm Nghị chỉ nằm không trên giường, lần này vừa xuống giường, chuyện đầu tiên y làm chính là ra ngoài tìm người.

Tìm đường theo trí nhớ, quả thật lại để y tìm ra hồ hoa sen đó, mà nữ tử mỹ mạo lần này vẫn ở đó luyện kiếm.

“Long Ngũ cô nương, không biết có còn nhớ tại hạ không?” Vân Cẩm Nghị mỉm cười tiêu sái, ngồi lên ghé.

Long Ngũ vẫn che giấu sự chán ghét trong lòng, nói: “Ta sao có thể không nhớ công tử? Lần trước ta không phải còn hảo tâm chỉ đường cho ngài sao?”

“Nga? Cô nương vẫn còn nhớ sao, thật là hiếm thấy a. Tại hạ thật rất cảm tạ lòng hảo tâm của cô nương, nếu không phải có người, ta cũng sẽ không do nhân tố sai lệch mà được thừa hưởng sự hậu ái của lãnh chủ.”

Thầm siết chặt năm ngón tay, Long Ngũ mặt không đổi sắc: “Ta vốn có lòng hảo tâm, nhưng lại hại ngài bị thương. Lần trước ta có nói rõ với ngài gặp cây đầu tiên rẽ phải, gặp cây thứ hai cũng rẽ phải, ai biết ngài lại đi lầm đường.”

Vân Cẩm Nghị đứng lên, cười híp mắt nói: “Cho nên hôm nay tại hạ chính là tới đây cảm tạ cô nương, tuy là do tự ta đi sai đường, nhưng bất kể thế nào cũng nên cảm tạ cô nương chỉ điểm. Lãnh chủ không cho ta rời đi quá lâu, tại hạ phải trở về trước, thất lễ.”

“Không tiễn công tử.”

Nhìn bóng lưng Vân Cẩm Nghị, trong mắt Long Ngũ càng lúc càng nồng đậm chán ghét và hận ý. Lãnh chủ thế nhưng vì y không tiếc phá công, còn mỗi ngày tiêu hao chân khí trị thương cho y, nam nhân lãnh huyết đó thế nhưng lại vì y làm được đến mức này!

Mà nàng mỗi lần đều vì lãnh chủ vào sinh ra tử, cuối cùng cũng chẳng qua tìm cái cơ phần thưởng để có thể thân mật da thịt cùng lãnh chủ, nàng ghen tỵ, càng không cam tâm!

Vân Cẩm Nghị mang theo nét cười đi về, nhìn thấy con chim trên cây còn thỉnh thoảng sáo sàu đùa một chút.

Đây gọi là gì? Y lại có chuyện tiêu khiển để làm! Y lại có lòng hăng hái như lúc trước nuốt chửng vài tên gian thương rồi!

Xú bà nương, ta đã biết trò mưu mô của ngươi, cũng biết ngươi không thể thừa nhận! Ngươi nếu mở miệng thừa nhận, ta có lẽ còn có chút thương hương tiếc ngọc, hiện tại, nghĩ cũng đừng nghĩ!

Vân Cẩm Nghị trở về rồi, liền bảo Thanh Nhi ra ngoài chú ý, Long Ngũ hẳn có động tĩnh gì liền nói lại với mình.

Thanh Nhi dù vô cùng không nguyện cũng phải nghe lời y, thấy lãnh chủ ngày ngày tiêu hao chân khí trị thương cho y, chủ tử này nàng không thể đắc tội.

“Công tử, Thanh Nhi vừa nhìn thấy Long Ngũ cô nương đi tìm lãnh chủ!”

Vân Cẩm Nghị vừa nghe, lập tức thay y phục chạy đi.

.....

“Lãnh chủ, Long Ngũ tra được Tam Hồn Dao đã trở về trung nguyên, trước mắt người đang ở trong Nam Ninh sơn trang.”

Nam nhân cao lớn tuấn mỹ nửa nằm trên ghế thái sư, nhắm mắt dưỡng thần lười biếng nói: “Không cần kinh động tới trang chủ Nam Ninh và những người khác, lấy được Hắc La Đan liền cấp tốc trở về.”

“Long Ngũ hiểu rõ, Long Ngũ_____”

“Anh, người ta nhớ ngươi!” Vân Cẩm Nghị đột nhiên chạy ra, chạy thẳng tới chỗ Quyền Anh.

Quyền Anh mở trừng mắt nhìn mày nhìn y, hẳn không thích người khác tùy tiện xông vào nơi này, càng không thích bị người khác quấy rầy.

Khi Vân Cẩm Nghị muốn chạy lên người hắn, hắn phát tay kéo y ra.

“Ngươi vào đây làm gì?”

Vân Cẩm Nghị lập tức lộ ra biểu tình ủy khuất vạn phần: “Ngươi còn hỏi ta như vậy, đã mấy ngày rồi ngươi đều không đến chỗ ta, ngươi không nhớ ta sao? Ngươi đồ không tâm không phé!”

Long Ngũ cúi đầu, lặng lẽ đứng đó.

Vân Cẩm Nghị giả vờ tức giận đánh vào ngực Quyền Anh, khi Quyền Anh không kiên nhẫn kéo y ra, y lại ngừng tay cúi đầu hôn hắn.

Đầu lưỡi nhiệt hỏa không ngừng câu dẫn Quyền Anh, Vân Cẩm Nghị dựa vào kinh nghiệm mà y tự hào hai mươi mấy năm nay, tràn đầy khiêu khích hôn Quyền Anh.

“Anh, người ta thật rất nhớ ngươi.” Thanh âm ủy khuất dịu dàng vang lên, Vân Cẩm Nghị ôm chặt nam nhân dưới thân, không ngừng hôn.

Thần sắc trong mắt nam nhân trở nên đậm hơn, hạ thân dần có phản ứng, đột nhiên hắn trở người đè Vân Cẩm Nghị xuống dưới, đảo khách làm chủ hôn lên.

“Ân...” Vân Cẩm Nghị khó nhịn thốt ra một tiếng rên rỉ, nhiệt tình đáp lại cái hôn này.

Long Ngũ đứng đó một lúc lâu, sau đó quay người ly khai.

Ánh mắt Vân Cẩm Nghị lặng lẽ dõi theo thân ảnh Long Ngũ đi xa, sau đó trên mặt hiện lên nụ cười gian tà.

“Ngô!” Gia khóa này mẹ nó thể nhưng dám cắn y?!

Vân Cẩm Nghị trừng người phía trên, trong lòng thì đang mắng gia khóa tùy tiện cắn người này một trăm tám mươi lần.

“Thế nào? Không câu dẫn ta nữa?” Quyền Anh liếm liếm đôi môi xém chút bị cắn rách da của người nào đó, thanh âm ái muội sâu lắng.

Vân Cẩm Nghị đổi sang vẻ mặt cười tươi: “Lãnh chủ ngài nói đi đâu vậy, người như ta đây sao có thể câu dẫn được ngài.”

Thế nhưng cần ta? Sẽ có một ngày ta hoàn trả hết cho người!

Quyền Anh dùng hạ thân cọ cọ vào Vân Cẩm Nghị, so với vừa rồi còn cứng hơn...

“Ai da người sao lại hạ lưu như vậy!” Vân Cẩm Nghị tức giận nhìn: “Ta chỉ muốn đến thăm người, người không cần nghĩ bậy đi!”

Nói xong, Vân Cẩm Nghị lật người từ dưới thân Quyền Anh nhảy ra, “Anh à, ta thật sự nhớ người, nhưng ta chỉ là đơn thuần nhớ người mà thôi, người ta rất thuần khiết nha!”

Nói xong, hai chân co lên, chạy mất dạng.

“Hừ.” Quyền Anh đứng lên khỏi ghế, nhẹ hừ một tiếng. Liếc mắt nhìn sang hướng Vân Cẩm Nghị chạy đi, khóe môi ẩn ẩn dương lên.

Hai ngày sau, Long Ngũ cầm Hắc La Đan xuất hiện trong phòng Quyền Anh.

“Lãnh chủ, đây là Hắc La Đan.” Long Ngũ vẫn một thân áo tím, tóc đen buột một nửa, một nửa xõa xuống thắt lưng.

Nhập lấy Hắc La Đan, Quyền Anh nhìn nàng, mở miệng nói: “Lần này vẫn muốn cùng một phần thưởng?”

“Long Ngũ vẫn muốn lãnh chủ sủng ái.” Hai tay nhẹ nhàng kéo mở, thắt lưng rơi xuống đất, thân thể tuyết trắng thoáng chốc xích lõa.

Quyền Anh ngẩng mắt lên nhìn nàng một cái, không có hưng trí gì, cũng không có biểu tình gì khác.

Long Ngũ quỳ trước mặt hắn, cúi đầu dùng răng cắn dây thắt lưng của hắn...

“Anh! Người đang làm gì?! Sao người có thể làm chuyện có lỗi với ta!”

Vân Cẩm Nghị đột nhiên xuất hiện trước cửa phòng, vẻ mặt đầy tức giận nhìn Long Ngũ toàn thân xích lõa và Quyền Anh với thắt lưng vừa được giải khai.

“May mà hai ngày nay ta luôn tràn đầy mong nhớ người, vô cùng lo lắng người quá mệt nhọc, sợ người ăn ngủ không ngon. Vậy mà người lại làm chuyện này, người, người làm sao xứng với ta!”

Vân Cẩm Nghị vẻ mặt bị ruồng bỏ, chạy đến trước mặt Quyền Anh muốn thắt lại thắt lưng cho hắn.

Một cánh tay nắm chặt Vân Cẩm Nghị, tuy thon thả, nhưng lực đạo lại rất lớn. Vân Cẩm Nghị giãy dụa vài cái lại không giãy ra!

“Vân công tử, xin ngài đừng tùy ý trước mặt lãnh chủ, nếu ngài có chuyện gì, cũng xin chờ chuyện của ta kết thúc rồi hãy đợi lãnh chủ truyền ngài vào.”

Long Ngũ không chút cố kỵ thân thể chính mình đang xích lõa, nhàn thần sắc bén nhìn Vân Cẩm Nghị.

Vân Cẩm Nghị trừng lại: “Long Ngũ cô nương, người có thể nhẹ nhàng dứt khoát cởi sạch y phục trước mặt Anh, cũng không thấy xấu hổ sao? Hay là người đã sớm quen thoát y phục trước mặt nam nhân rồi? Với tư sắc này của người, không cần chủ động cũng cảm dỗ được người khác đi? Hay là nói người đây cứ thích sắp lên người người ta mới được?!”

Long Ngũ hai mắt nhắm lại rồi mở ra, bình tĩnh nói: “Ta có như thế nào cũng không cần công tử bình luận, lãnh chủ, ngài có thể bảo y lui xuống trước không?”

Vân Cẩm Nghị quay sang nhìn Quyền Anh vẫn lãnh đạm kia, gia hỏa này tướng mạo thật dễ coi!

“Đi ra.”

Long Ngũ và Vân Cẩm Nghị đồng thời nhìn sang Quyền Anh, Quyền Anh chuyển ánh mắt sang Vân Cẩm Nghị.

“Người muốn ta đi ra?” Vân Cẩm Nghị chỉ vào chính mình.

Quyền Anh không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn y.

Vân Cẩm Nghị thoáng chốc cảm thấy nộ hỏa tấn công thẳng lên đầu, nhưng lại không tìm được nơi phát tiết, hận đến ngứa răng.

Long Ngũ cười một tiếng, quay người còn định tiếp tục hâu hạ nam nhân đang nửa nằm.

Hai tiện nhân không cần mặt mũi!

Vân Cẩm Nghị thật muốn chém một kiếm vào đôi cẩu nam nữ này!

Nhìn Long Ngũ nâng hạ thân của nam nhân muốn ngậm vào miệng, Vân Cẩm Nghị đột nhiên kéo mở thắt lưng của mình.

Long Ngũ và Quyền Anh đồng thời nhìn sang y.

“Nàng ta có thể làm, Vân Cẩm Nghị ta cũng có thể làm, không thì ba chúng ta cùng nhau chơi, lão tử lại không phải chưa từng chơi qua?!” Vân Cẩm Nghị nhanh chóng cởi ngoại bào thanh sắc ra.

Quyền Anh đồ cẩu đông tây không có mắt nhà người, nếu không phải vì báo thù, ta mới không thêm hạ tiện lấy lòng người! Đợi đó cho ta, đợi Vân Cẩm Nghị ta ra ngoài rồi, sẽ cho các người biết đại gia chân chính là ai!

Vân Cẩm Nghị hiện tại hận không thể chém hai người này, hung hăng giải khai y phục của mình.

“Lãnh chủ, y nghịch lại mệnh lệnh của ngài, còn lưu lại đây mạo phạm, xin ngài để thuộc hạ trừng phạt y!” Lòng bàn tay phải của Long Ngũ đã bắt đầu hội tụ chưởng phong.

Vân Cẩm Nghị không để ý tới nàng, thoát thượng y, rồi tiếp tục tới thắt lưng quần, đột nhiên tay của y bị nắm lại.

Quyền Anh nắm tay Vân Cẩm Nghị, rồi quay sang nói với Long Ngũ: “Ra ngoài.”

“Lãnh chủ...”

“Ra ngoài.”

Long Ngũ thu lại sát khí, lặng lẽ quay người nhặt y phục mặc lên.

Đợi Long Ngũ đi rồi, Vân Cẩm Nghị quay đầu sang nhìn Quyền Anh: “Thế nào? Không muốn đuổi ta ra ngoài sao?”

Quyền Anh dùng sức kéo y lên người mình: “Không muốn để ta chạm vào nữ nhân khác sao?”

Vân Cẩm Nghị dần híp lại hai mắt: “Ta không phải đã nói ba chúng ta cùng chơi sao? Người đuổi nàng ta đi rồi ta biết tìm ai tới đây?”

“Người thật sự muốn chơi cùng nàng?”

“Phí lời, bị người chinh đến mức lão tử bao nhiêu ngày rồi cũng chưa từng chạm vào nữ nhân?! Người cho là chỉ có mình người biết hưởng thụ sao, ta không biết sao chứ?”

Vân Cẩm Nghị đứng lên khỏi người Quyền Anh, bắt đầu mặc lại y phục.

Nữ nhân đó đã bị chọc tức chạy đi, lão tử không chơi với người nữa!

Kết quả thượng y còn chưa kịp khoát lên, Vân Cẩm Nghị cả người lại bị kéo trở về, lực đạo cường đại khiến y xém chút ngã xuống đất.

“Người bệnh thần kinh a!”

Quyền Anh đột nhiên ấn y khom xuống, móc đồ vật đó của mình ra nhét vào miệng y.

“Ngô ngô!” Vân Cẩm Nghị trở tay không kịp, trong lúc sơ ý miệng thoáng chốc đã bị nhét tràn đầy.

Khí tức nam tính lấp đầy khoang miệng và khoang mũi y. Mẹ nó, hiếp người quá đáng, ta cắn!”

“Ngô!” Vân Cẩm Nghị đau đến mức mắt đỏ bừng, Quyền Anh siết cầm y, cảm giác sắp sái quai hàm rồi!

“Còn muốn tìm nữ nhân không?” Thanh âm băng lạnh của Quyền Anh vang lên trên đỉnh đầu.

Vân Cẩm Nghị không chút cốt khí liều mạng lắc đầu.

“Ngậm thật tốt cho ta.” Quyền Anh thả tay ra, hạ thân lại đỉnh về phía trước.

“Ồ ô... ngô!” Cổ họng sắp bị đâm lủng rồi, thứ đồ này lại lớn hơn một vòng.

Bại dưới *** uy, người nào đó vạn phần không cam từ từ nuốt nhả cự vật như long trong miệng.

Quyền Anh lặng lẽ nhìn biểu tình vạn phần gian nan của nam nhân anh tuần dưới thân, khí tức dần không ổn định.

Môi há mở tới phát đau, thóa dịch men theo khoe môi không khổng chế được chảy ra, Vân Cẩm Nghị cảm thấy hiện tại y thật sự bị thăm cực điểm.

Dương vật của nam nhân nguyên lai có thể kinh người đến vậy, kích cỡ này khiến y run rẩy từng trận.

Mắt gian tà liều mạng trừng nam nhân phía trên, thật muốn bẻ gãy người này!

Tay duỗi ra sau đầu Vân Cẩm Nghị, hai mắt Quyền Anh dần híp lại, sau đó cánh tay kia nắm đầu Vân Cẩm Nghị đẩy tới trước.

“Ách!” Kháo, cổ họng sắp bị đâm xuyên rồi!

Cánh tay nắm đầu Vân Cẩm Nghị của Quyền Anh bắt đầu gia tăng kịch liệt, Vân Cẩm Nghị cảm thấy nếu đối phương còn không buông tay thì y sẽ nghẹn chết, cổ họng bị đỉnh rất khó chịu, hô hấp cũng bị ngăn cản.

Lão tử không làm nữa!

Vân Cẩm Nghị hung hăng cắn xuống! Dù sao cũng sẽ bị người giày vò đến chết, còn không bằng lão tử lấy chút vốn về!

8. Chương 8

CHƯƠNG 8

“A! Buông, buông tay!”

Quyền Anh nhanh mắt phát giác được động tác của y, liền nhanh chóng bóp chặt quai hàm y, rút hạ thân của mình ra.

“Muốn cắn ta?”

“Không, sơ suất, sơ suất, mau buông tay!” Vân Cẩm Nghị nói năng không rõ, tại sao gia hỏa này bóp cầm người ta luôn khiến người ta chết đi sống lại vậy chứ?

“Cái miệng này của người thật sự quá nguy hiểm.”

Quyền Anh thả cầm Vân Cẩm Nghị ra, tay vươn tới chỗ thắt lưng y, kéo mạnh quần y xuống.

Phần mông xích lỏa căn chặt mà có tính đàn hồi, Quyền Anh kéo y dậy, hai tay bắt đầu xoa bóp hai cánh mông.

“Đừng bóp mông ta.” Vân Cẩm Nghị cự tuyệt nam nhân đang trêu chọc mình: “Lão tử hiện tại muốn làm với nữ nhân!”

Cánh tay đang xoa bóp mông y lập tức dừng lại, Quyền Anh híp mắt nguy hiểm nhìn y, Vân Cẩm Nghị không sợ chết híp mắt nhìn đáp lại.

Mắt híp tới mức Vân Cẩm Nghị cuối cùng xém nhắm luôn, cũng không thể nhỏ bằng mắt ai kia!

Võ rút hai cánh tay còn đặt trên mông mình, Vân Cẩm Nghị vừa đi ra cửa vừa thất lại thất lưng.

Hai mắt Quyền Anh nhìn đăm đăm vào bóng lưng đang mặt lại nửa y phục của Vân Cẩm Nghị, khi y sắp đẩy cửa rời đi, một cổ chuông phong hút y về.

“Oa!” Vân Cẩm Nghị hét lớn một tiếng, thân thể không chịu nổi chế bay nhanh về sau, thoáng chốc đã ngã bịch xuống mặt đất cứng chắc.

“Ngô!” Ngã chết y rồi! Vân Cẩm Nghị gian nan đứng lên, quay đầu lại nhìn, y vừa rồi ngã ngay dưới chân Quyền Anh!

“Người làm gì?!”

Quyền Anh hạ mắt nhìn y: “Đừng giữ mặt mũi cho còn không cần mặt mũi.”

Cảm giác trong ngực toàn là nộ hỏa, Vân Cẩm Nghị nhìn bộ dáng cao cao tại thượng của Quyền Anh, y thật sự muốn đạp mạnh xuống rồi tấn một trận.

“Thả rắm! Mặt mũi của ta lại không cần người cho, Vân Cẩm Nghị ta muốn làm gì thì làm đó, người là thứ gì chứ?!”

“Người có tin ta có thể giết người.” Thanh âm bình thản thông dong lộ ra chút nguy hiểm.

“Người muốn giết ta cũng phải xem bản lĩnh của người, người cho là ta từ nhỏ đến lớn ăn chay sao?! Ta chết rồi, chỗ ở quỷ này của người sẽ bị người ta đào lên!”

Vân Cẩm Nghị thầm lẩm bẩm trong lòng: Người cho ta là tên ngốc?! Người có thể không tiếc phế công tự thương tổn để cứu ta, thì sao có thể dễ dàng giết ta?! Lão tử hôm nay phải ngang với người, nếu không người cứ luôn coi ta là mèo bệnh!

Nhưng nhân thần Quyền Anh tới lại, tiếp đó Vân Cẩm Nghị liền bị người này siết cổ xách lên.

“Ách...” Hai chân Vân Cẩm Nghị hồng giữa trời, cổ bị siết trong tay Quyền Anh. Gia khóa này lẽ nào thật muốn giết ta?! Cứu mạng!

“Ta ghét nhất người khác uy hiếp ta.” Quyền Anh diện vô biểu tình: “Ta bất kể bằng hữu của người là vương gia gì đó hay Thẩm Lam gì đó, ta muốn giết người vô cùng dễ dàng.”

Sắc mặt Vân Cẩm Nghị bắt đầu tím tái, môi không phát ra được âm thanh đóng mở liên tục, sắp chết rồi đi? Y không muốn chết a!

Quyền Anh, ta thao bà nội người...

Khi trước mắt Vân Cẩm Nghị sắp sửa tối đen, áp lực trên cổ đột nhiên biến mất.

“Khụ khụ, khụ khụ!” Vân Cẩm Nghị xoa cổ ho khan một trận.

“Giết tên thiện cận như người cũng không có ý nghĩa gì, lưu lại cho ta chơi đùa cũng được.”

“Khụ khụ khụ...” Người mới là đồ thiện cận!

Hạ thân Quyền Anh đã mềm xuống, tạm thời không có hưng trí làm.

“Người ra ngoài đi.”

.....

“Thế nào? Không ra?” Quyền Anh hỏi.

Vân Cẩm Nghị vẫn ngồi dưới đất, ngẩng đầu trừng mắt nhìn hắn nửa ngày, sau đó lại chán ghét quay đầu đi.

Quyền Anh dùng ngón chân đạp đạp y: “Y bảo người ra ngoài đi.”

Vân Cẩm Nghị lấy tay chùi chỗ bị hấn đạp qua, vẫn như cũ quay đầu không động đậy.

.....

Các thuộc hạ đến phòng Quyền Anh bẩm báo chuyện quan trọng đều cảm thấy quái dị, tại sao trên mặt đất trong phòng lãnh chủ có một nam nhân? Hơn nữa nam nhân đó còn ngồi dưới chân lãnh chủ bọn họ, một bộ ‘người có thể làm gì ta’.

Tối đến, Vân Cẩm Nghị vẫn ngồi khoanh gối dưới đất, không phát ra một tiếng động.

Các nha hoàn đã chuẩn bị xong vãn thiện, Quyền Anh đứng lên dự tính dùng. Nâng chén ngọc, liếc mắt nhìn người đang ngồi dưới đất, tên thiến cận.

Kết quả vừa cúi đầu ăn một miếng cơm, Quyền Anh liền phát giác người đó động dậy. Khi ngẩng đầu lên, người đó lắc lư nghiêng ngả đi đến trước bàn cơm, lấy chén đĩa dự phòng bắt đầu ăn.

Quyền Anh không động dậy, ngồi nhìn Vân Cẩm Nghị bên trái ăn thịt gà, bên phải ăn cá. Nhìn nữa ngày, hần lại bắt đầu ăn phần của mình.

Đến lúc ngủ, Vân Cẩm Nghị vốn đang ngồi trên mặt đất lần này lại đứng lên, đi tới giường của Quyền Anh.

Nhìn người đó xem nơi này thành phòng của mình mà thoát ý, lên giường, đắp chăn, Quyền Anh cuối cùng cũng lên tiếng.

“Người muốn ta ngủ ở đâu?”

.....

Quyền Anh nhìn Vân Cẩm Nghị đang giả chết trên giường một chập, sau đó thở ra một hơi rồi đi tới trước giường.

Tự cởi thắt lưng cho mình, sau đó cởi nội y còn sót lại của Vân Cẩm Nghị.

“Ngô.” Quyền Anh đột nhiên rút tay ra, trên mu bàn tay của hần hiện rõ một vết cắn chính tề.

“Cắn ta?” Quyền Anh nguy hiểm nhìn Vân Cẩm Nghị một cái, hai tay lại vươn tới gần y, sau đó y phục của Vân Cẩm Nghị thoáng chốc bị xé mở.

Đã không thể nhịn nổi thì không cần phải nhịn nữa! Vân Cẩm Nghị như con chó điên túm lấy tay Quyền Anh cắn xé, có thể đâm quyền thì liền đâm, có thể đập liền đập.

Người ta nói cao thủ võ lâm dù tài giỏi, nhưng dưới tình huống không sử dụng nội lực, cũng khó đánh lại một tên thiến cận đang phát điên liều mạng đánh đâm không chút chiêu thức nào đáng nói.

Quyền Anh không sử dụng nội lực, kết quả chính là bị Vân Cẩm Nghị điên cuồng cắn một phát, đá một cước.

“A!” Cắn xé rốt cuộc dừng lại, Vân Cẩm Nghị ôm tai mình rơi lệ.

Mẹ nó, hỗn đàn này thế nhưng lại học theo y cắn người! Còn cắn tai y!

“Thế nào? Như vậy không được sao?”

“Biến mẹ người đi! Sau này ta sẽ ăn của người, ngủ chỗ người, mặc của người, ta ngang hàng với người! Ta cho người làm gì cũng không thoải mái, ta cho người làm gì cũng không vui!”

“Vậy sao? Nhưng ta làm người thì lại rất vui.” Quyền Anh vui vẻ cười.

Quyền Anh đẩy tay y ra, mở miệng cắn lên cổ y.

Hai người lại bắt đầu lăn lộn trên giường, Vân Cẩm Nghị thề chết không theo, không phải người chết thì là ta sống.

“A a a!” Đáng ghét! Giày vò nửa ngày vẫn bị gia khóa này đâm vào!

“Là người tự mình không nghe lời, nếu không ta sẽ suy nghĩ xem có nên dùng chút bôi trơn cho người. Tự người muốn đau ta cũng không biện pháp.” Quyền Anh tà ác bắt lấy hai tay Vân Cẩm Nghị, hạ thân dùng lực đỉnh động.

“Vương bát đản! Người, ngô! Người a! Người nhẹ chút!”

“Sau này có chịu học ngoan không?” Quyền Anh dịu dàng nói, lực độ đỉnh nhập chậm lại.

Vân Cẩm Nghị thở dốc lấy hơi, thở đủ rồi, y từ từ nói một câu: “Ng ngoan mẹ bà người.”

“A! Ô ô ô...”

Đối với loại người này không thể mềm lòng! Làm chết người!

Ngày hôm sau, dương quang chiếu rọi, chim hót hoa thơm. Quyền Anh thần thanh khí sảng, Vân Cẩm Nghị...

Cơm sáng là nha hoàn đút từng muỗng vào miệng y, Vân Cẩm Nghị tràn đầy hưởng thụ đãi ngộ có thể hưởng này. Nằm trên giường Quyền Anh, dùng nha hoàn của Quyền Anh, ăn cơm của Quyền Anh, thật đã!

Quyền Anh không quản tới y, vì giống như lại phát sinh chuyện gì nên hẳn ra ngoài từ rất sớm.

Nằm trên giường, Vân Cẩm Nghị chính là không muốn dậy, đùa sao, tới qua y bị làm đến xem chút ngất đi!

“Lãnh chủ, Long Ngũ cầu kiến.” Ngoài cửa vang lên thanh âm của Long Ngũ.

Vân Cẩm Nghị dựng tai, không tự giác bật cười, hừ hừ, người tự mình đến tìm chuyện kích thích, ta sao có thể không thành toàn người.

Hạ thấp giọng, học theo ngữ điệu của Quyền Anh nói: “Vào đi.”

Cửa được đẩy mở, Long Ngũ đứng trước cửa không chút động dậy nhìn người trên giường.

“Chắc không phải tướng mạo ta quá soái đi, ngay cả Long Ngũ cô nương cũng nhất kiến khuynh tâm?”

Vân Cẩm Nghị dùng tay gối đầu nằm nghiêng trên giường, giữa cổ và trước ngực lộ ra vô số vết cắn, y đột nhiên thấy rất may mắn vì Quyền Anh đối với y cầm thú như vậy!

“Với loại hàng như người ta nhìn không chút thuận mắt.” Long Ngũ nhàn nhạt nói, trong ánh mắt tràn đầy hận ý và ghen tỵ.

“Ha ha, cô nương người nói lời này thật sự là đại bất kính rồi,” Vân Cẩm Nghị cười ha ha: “Lẽ nào người còn cao hơn lãnh chủ của mình một bậc sao? Hẳn đối với ta thế nào người cũng biết, người nói lời này không phải chính là mắng hẳn có mắt không trông, phẩm vị hạ đẳng sao?”

Long Ngũ từ từ đi về hướng y, dừng lại bên cạnh giường lạnh lùng nhìn y: “Người nghe cho rõ, lãnh chủ thuộc về ta.”

Nói xong, Long Ngũ quay người bỏ đi.

Góc trán Vân Cẩm Nghị đổ mồ hôi, toàn thân y không thể động dậy, mỗi khi cử động đều cảm thấy có vô số cây kim đang đâm vào mình. Đợi đó, đợi đó cả cho ta!

Cảm giác đau đớn đại khái kéo dài một nén hương thì biến mất, giống như vừa rồi người bị đau không phải là mình.

Vân Cẩm Nghị hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, Quyền Anh khi dễ y, ngay cả một xú nữ nhân hiện tại cũng có thể khi dễ y, y hiện tại thật sự là hổ lạc bình dương bị khuyến khi!

Tối đến, Quyền Anh mới trở về phòng, Vân Cẩm Nghị đã ra khỏi giường.

“Ta còn cho rằng người sẽ nằm ở đây cả ngày.” Quyền Anh nâng cằm Vân Cẩm Nghị lên.

“Sao lại ngoan ngoãn như thế?” Quyền Anh ngẩng đầu, hẳn cho là Vân Cẩm Nghị sẽ phản kháng hoặc cắn người.

“Quyền Anh, khi nào ta có thể ra ngoài?”

“Ra ngoài?” Quyền Anh nhăn mày: “Người muốn rời khỏi nơi này?”

“Nhưng người cũng không thể bắt ta ở đây chờ chết chứ?”

“Trước mắt người cứ lại cạnh ta, ta còn chưa muốn để người rời khỏi.” Quyền Anh cười cười: “Nhưng người muốn ra ngoài giải khuây cũng không phải không thể, nếu ta ra ngoài hành sự, người cứ đi theo cùng.”

“Thật sao?!” Vân Cẩm Nghị vui mừng, ra ngoài thì cơ hội để y có thể tiếp xúc với người khác là rất cao, đến lúc đó muốn báo thù gì liền báo thù đó!

“Người muốn báo đáp ta thế nào?”

“Lấy thân đền đáp!”

.....

Ngày hôm sau, trước mặt Vân Cẩm Nghị xuất hiện một chiếc xe ngựa, Long Tam và Long Ngũ đứng cạnh chiếc xe.

“Lên xe.” Quyền Anh đứng bên cạnh y nói, Vân Cẩm Nghị lên xe ngựa rồi hắn cũng liền vào ngay sau đó.

Trong xe ngựa rất rộng rãi, ngồi đứng nằm gì đều không có vấn đề, còn trải thảm lông rất dày.

Xe ngựa bắt đầu di chuyển, Vân Cẩm Nghị ngồi bên cạnh Quyền Anh hỏi: “Vậy chúng ta bốn người đồng hành sao?”

“Không sai.”

“Anh...”

“Ân?” Quyền Anh liếc xéo nhìn y.

“Người truyền thụ cho ta chút ngón nghề phòng thân đi, người xem ta một người hoàn toàn không biết võ công đi cùng các người rất nguy hiểm a.”

“Người cho rằng người có thể học nổi sao?”

“Hình như không thể.”

“...”

“Vậy, vạn nhất nếu ta gặp phải nguy hiểm thì làm sao?”

“Cứ ở bên cạnh ta.”

“Cái gì?”

“Ta sẽ không để bất cứ ai tổn hại người.”

“Anh, người thật tốt, ta rất yêu người!” Câu nói này đề cao âm lượng.

Quyền Anh lại lần nữa liếc xéo y.

“Đáng ghét, nhìn người ta như vậy, người ta sẽ cho là người muốn ăn người ta ngay tại đây đó!” Câu nói này đồng dạng cũng đề cao âm lượng.

Long Tam ở bên ngoài điều khiển xe ngựa mặt không biểu tình, tay Long Ngũ thì thầm nắm chặt, sau đó lại dần hồi phục nguyên trạng.

9. Chương 9

CHƯƠNG 9

Đại khái sắp tới giữa trưa, Vân Cẩm Nghị căn bản không nhìn ra bên ngoài, nằm banh càn trong xe ngựa ngủ trưa đến khi thế ngất trời.

Quyền Anh ngồi trước mặt y, quay đầu nhìn bộ dáng ngủ đến sắp bốc khói của y một cái, chân mày bất giác nhăn lại.

Hắn nên một cước đạp nam nhân này ra khỏi xe ngựa mới đúng... một nam nhân như thế này, rốt cuộc là có chỗ nào hấp dẫn hắn chứ? Hắn đối với phần cảm hứng này còn có thể duy trì được bao lâu?

Xe ngựa dừng lại, Long Tam ở bên ngoài lên tiếng: “Lãnh chủ, nên nghỉ ngơi ăn chút đồ thôi.”

“Ân.” Quyền Anh nhàn nhạt đáp một tiếng, sau đó mở cửa xe ngựa đi xuống.

Long Tam và Long Ngũ bắt đầu bận rộn. Long Tam gom củi nhóm lửa, Long Ngũ thì ở một bên chuẩn bị chén đĩa và vật liệu cần thiết.

Quyền Anh quay lại nhìn người đang ngủ phịch người hướng trời trong xe ngựa đó, rồi lại quay về xe ngựa.

“Ách... Thường Hỷ, đừng ồn...” Trên trán bị gõ một cái, Vân Cẩm Nghị hiếm khi tốt tính tha thứ cho sự vô lễ của ‘Thường Hỷ’, chỉ lầm bầm một tiếng rồi tiếp tục ngủ.

Thường Hỷ? Là tên tùy tùng mặt nhỏ đó? Quyền Anh tăng mạnh lực đạp lại búng lên trán Vân Cẩm Nghị một cái.

“Ngô!”

Vân Cẩm Nghị lập tức ngồi dậy, mở trừng mắt tức giận nhìn nam nhân trước mặt.

“Người làm gì đánh ta?”

“Ta thích.”

Ha ha, khỏe miệng Vân Cẩm Nghị nhướng lên, nhìn thấy tia sáng dị thường lóe lên trong mắt Quyền Anh. Sau đó y từ từ tiếp cận Quyền Anh, đôi môi dừng lại ở hầu kết của hắn, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm lên hầu kết nhô lên của nam nhân.

Hầu kết của Quyền Anh không kìm được động một chút...

“Ngô! Bung ta da (buông ta ra)! ”

“Muốn cắn ta?” Quyền Anh niết hàm răng của Vân Cẩm Nghị, biểu tình không hẳn là cao hứng cũng không hẳn là tức giận.

“Người bung trước, bung ta da!”

Quyền Anh thế nhưng thật sự buông tay. Vân Cẩm Nghị xoa xoa cằm đau nhức, thỉnh thoảng trừng mắt nhìn hắn vài cái.

“Tại sao cắn ta?”

“Ta thích, hắc hắc, hắc hắc hắc.” Vân Cẩm Nghị cười tươi như hoa.

.....

“Không phải đi? Người thế nhưng lại kéo ta tới chỗ này? Chợ đâu? Đường lớn đâu? Chỗ quỷ quái hoang sơn dã lĩnh nào đây?!”

Y thế nhưng giờ mới phát hiện mình bị mang tới nơi hoang dã!

“Người còn ồn ta liền ném người lại đây.”

Vân Cẩm Nghị không nói nữa, sau đó lại dịch tới cạnh Quyền Anh: “Ta đây không phải là lá gan nhỏ mà, Anh, người nói cho ta biết đây là đâu?”

“Không ra khỏi kinh thành, đây là ngoại ô tây bắc.”

“Vậy chúng ta muốn đi đâu?”

Quyền Anh liếc nhìn y: “Đi đâu người cũng phải theo.”

Hừ! Làm bừa a?!

“Lãnh chủ, có thể ăn cơm rồi.” Long Ngũ quay sang chỗ bọn họ nói.

Quyền Anh đứng lên, Vân Cẩm Nghị theo sau.

Kết quả...

“Không có đồ tốt hơn chút để ăn sao?” Vân Cẩm Nghị nhìn thứ trong chén nhẵn mảy, đây là thứ gì? Y chưa từng thấy qua.

Trong lớp canh dính đặc sệt là từng cục bột, trên mặt còn trôi nổi chút rau thơm.

Không ai để ý tới y.

Vân Cẩm Nghị đang muốn phát điên, Long Tam đã mở miệng: “Vân công tử, nơi này không có *** gia, cho nên tạm thời chỉ có thể ăn mì đặc. Tay nghề của tiểu muội không tồi, tin rằng công tử sẽ thích.”

Vân Cẩm Nghị liếc xéo sang Long Ngũ một cái, thiết, chơi trò gì đây!

“Vậy các người tại sao không mang chút đồ ngon từ nhà đi?”

“Lãnh chủ xuất môn, không mang theo những thứ vật vãnh.”

Vân Cẩm Nghị lại liếc xéo sang Quyền Anh một cái, gia hỏa này đang nhân nhả ăn mì đặc. Hắn rốt cuộc có biết hưởng thụ cuộc sống không?!

“Được, ta hiểu rồi, ta ăn.” Không ăn thì phải chịu đói, thưởng thức thứ do xú bà nương làm cũng không tổn thất cái gì.

Kết quả ném thử một miếng, Vân Cẩm Nghị liền dậy húng, cầm đũa liên tục khua mì vào miệng. Đừng thấy mì đặc này nhìn không ra dạng gì, vị đạo thật sự rất tuyệt a!

Ba người còn chưa ăn xong một chén, Vân Cẩm Nghị đã ăn xong chén thứ hai, vừa muốn múc thêm chén thứ ba, cái chén trong tay y lập tức bị nắm lại.

Ngẩng đầu nhìn. Là xú bà nương!

“Làm gì?”

“Người đã ăn hai chén rồi, còn lại phải chờ lãnh chủ.”

“Đó là chuyện của hắn, nếu hắn còn muốn ăn thì tự mình bảo ta chờ lại, người ở đây lo hảo làm gì?!” Vân Cẩm Nghị dùng sức giãy khỏi tay Long Ngũ, rồi nghênh ngang múc tiếp.

Long Tam và Long Ngũ đều nhìn sang Quyền Anh, Quyền Anh lại nhìn Vân Cẩm Nghị một lúc, cái gì cũng không nói.

Múc mì đặc xong Vân Cẩm Nghị lại rất lấy lòng ngồi bên cạnh Quyền Anh, Quyền Anh đã ăn xong chén đó của mình.

“Anh, ta biết người không nỡ để ta đói bụng, nhưng ta không phải chỉ biết lo cho mình, nào, chúng ta cùng ăn.” Nói rồi, Vân Cẩm Nghị múc một muống thật đầy lập tức đưa tới miệng Quyền Anh.

“Nào, Anh, mở miệng.”

Quyền Anh hí mắt nhìn Vân Cẩm Nghị đang phát bệnh thần kinh một lúc. Tên chó săn này luôn có thể kích thích tâm lý ngược đãi của hắn!

Trong đầu bắt tri bắt giác hiện lên một vài cảnh tượng, hắn muốn cởi phức quần của tên thiên cận này ra, hung hăng đâm vào hông y, đâm tới mức y sợ chết khiếp, rồi sẽ không dám thiên cận như vậy nữa.

Ánh mắt lộ cốt của Quyền Anh làm Vân Cẩm Nghị thành linh giật bắn, theo bản năng nhích hông cách xa hắn ra một chút.

“Này, người nếu không ăn ta sẽ tự mình ăn đó.” Cảnh thận nhìn nam nhân vài cái, Vân Cẩm Nghị nhanh chóng cầm quét mì đặc trong chén.

Xe ngựa tiếp tục khởi hành trên sơn đạo tịch mịch, thanh âm bánh xe cán lên bụi cỏ cũng trở nên rất vang. Long Tam Long Ngũ mặt không biểu tình ngồi trước xe ngựa điều khiển, đối với động tĩnh phát ra trong xe làm như không nghe thấy.

“Ngô... ân!”

Quần của Vân Cẩm Nghị bị cởi xuống, hai chân xịch lõa mở rộng vòng quanh thắt lưng của nam nhân đang áp trên người mình, thân thể nương theo mỗi lần đỉnh nhập của nam nhân mà bị bức dịch lên dịch xuống.

Giữa ban ngày a, người bên ngoài toàn bộ đều có thể nghe thấy trong xe ngựa đang làm gì. Vân Cẩm Nghị hiếm khi cảm thấy xấu hổ, y không giống tên biến thái nào đó, thích biểu diễn xuân cung trước mặt người khác.

Buổi trưa vừa ăn xong chén mì đó, Quyền Anh liền yêu cầu lên đường, sau đó xách y lên xe ngựa một lát rồi liền lột quần y.

“Người, người, người có thể dừng chưa a! Ngô!”

“Một lát sẽ tốt.” Nam nhân lười biếng nói, lực đạo rung động của hạ thân vẫn hung hãn như cũ.

“Đánh, đánh rắm. A... đã sắp một canh giờ rồi, người nhanh một chút cho ta!”

Quyền Anh một phát ngậm lấy nhũ đầu trước ngực y, hung hăng cắn vài cái.

“Ngô!”

.....

Màn đêm buông xuống, Vân Cẩm Nghị mệt mỏi mở cửa xe nhìn ra ngoài, ngất, bọn họ rốt cuộc từ lúc nào đã có thể đi ra khỏi hoang sơn dã lĩnh?

Cơm tối vẫn là ăn mì đặc, khỏi nói cũng biết Vân Cẩm Nghị vẫn ăn rất sướng.

Ăn cơm xong, thể lực cũng trở lại một chút. Vân Cẩm Nghị nhìn Long Ngũ đi ra khá xa chuẩn bị luyện công, một nụ cười tà đột nhiên đeo lên miệng y.

Long cô nương, chiều mà người thi với ta đó ta vẫn chưa quên đâu!

Vân Cẩm Nghị đi sang chỗ Quyền Anh đang nhắm mắt dưỡng thần: “Anh, ta đi bên đó dạo một chút, ngồi trong xe ngựa cả ngày khó tránh bị nghẹn phát hoảng. Nếu có gì nguy hiểm ta sẽ gọi người.”

Quyền Anh vẫn nhắm mắt dưỡng thần không lên tiếng.

Vân Cẩm Nghị không để ý tới chuyện đó, đắc ý dạo dạt quay người đi.

Long Ngũ đang ngồi khoanh gối dưới gốc cây đại thụ trăm năm, hai tay để thế ngón giữa và ngón cái chạm nhau đặt trên đầu gối, bộ dáng này kỳ thật thật sự khiến người ta cảm thấy đẹp như thiên tiên, đương nhiên, nếu nàng chưa từng đắc tội người nào đó.

Hai mắt đang nhắm chặt đột nhiên mở tung, Long Ngũ lạnh như băng sương nhìn người tới: “Thế nào, đến khoe khoang với ta?”

“Ta có gì để khoe khoang với người? Ta là tình nhân của Anh, mà người chỉ là thuộc hạ của hần, nếu đã không bình đẳng, người bảo ta phải khoe khoang với người thế nào?”

Long Ngũ hơi híp mắt lại, vẫn không động: “Người thật sự không biết chút liêm sỉ. Lãnh chủ nào có tình nhân, ngài chỉ có đồ chơi cho ngài phát tiết mà thôi, người chẳng qua là một trong số đó. Càng hưởng hồ người còn là nam nhân, ngài thưởng thức cảm giác mới mẻ đủ rồi, thì giờ chết của người cũng đến.”

Vân Cẩm Nghị vẫn cười ha ha: “Người là đang lừa ta hay tự lừa chính mình vậy? Nếu Anh hần không đặc biệt yêu thương ta thì sao người lại hận ta như vậy? Người chưa từng thấy Anh vì người nào khác không tiếc tự tổn thương bản thân, người cũng chưa từng thấy Anh sẽ để người nào mạo phạm đến hần tiếp tục sống trên đời, người càng chưa từng thấy hần có thể kéo dài thời gian hứng thú với một người nào như thế, đúng không? Tự lừa mình dối người, người thì ra cũng chỉ có chút trình độ như vậy thôi, lần này hần bí mật xuất hành còn muốn dẫn ta theo, người có biết nguyên nhân không?”

Vân Cẩm Nghị kéo vạt áo lên ngồi trước mặt nàng, ai biết vừa ngồi xuống liền bắt đầu nhe nanh múa vuốt.

“Ách! Nửa thân dưới đau chết luôn! Anh cũng thật là, ban ngày ban mặt phát tình với ta. Ha ha, Long Ngũ cô nương, để người chê cười rồi, lần sau ta sẽ nhắc nhở hần đừng làm trước mặt các người, tuy ta đoán hần cũng sẽ không nghe theo ta. Ai da, thật sự là đau mà!”

Long Ngũ nhìn đăm đăm vào Vân Cẩm Nghị ngồi trước mặt thỉnh thoảng lại xoa thắt lưng, thần tình chán ghét cảm hận không chút che giấu lộ ra ngoài.

Nhớ lại chuyện buổi trưa lãnh chủ và y làm trong xe ngựa, nàng liền cảm thấy mình sắp sửa bùng nổ. Mà nam nhân trước mắt này, chính là người làm nàng hận tới mức muốn xé xác.

Vân Cẩm Nghị không để tâm ngắt một cọng cỏ dại trong bụi cỏ bên cạnh. Lá cỏ mọc thành hình tròn, bên mép còn mang theo răng cưa mềm mại, không đâm người, chơi trong tay cũng rất thích thú.

“Thế nào? Tìm không được lý do phản bác ta?”

“Vân công tử, người thật sự cho rằng ta không dám động thủ giết người sao?” Thanh âm Long Ngũ lạnh lùng lãnh đạm.

Vân Cẩm Nghị lộ ra biểu tình như nàng đang đùa: “Người bớt hù dọa ta đi, người cho ta là tên ngốc? Người sao dám giết ta? Người dám gánh nhận hậu quả bị lãnh chủ của các người trách phạt sao? Ta bảo đảm nếu người giết ta, hẳn nhất định cũng sẽ giết người.”

“Ha ha, Long Ngũ há lại sợ chết sao?”

“Đừng, Long Ngũ cô nương tướng mạo kiêu diễm như vậy, chết không phải rất đáng tiếc? Không bằng tại hạ giúp người tìm nam nhân được không, trong nhà ăn của Vân gia ta có mấy người rất không tồi. Có thể ngoại hình kém Anh một chút, kích cỡ của thứ đó cũng nhỏ hơn Anh một chút, nhưng để thỏa mãn người thì chắc cũng đủ. Nếu không người một đại cô nương mỗi lần đều dựa vào ban thưởng mà cầu một chút mây mưa với Anh cũng khó tránh quá hạ tiện rồi, người nói phải không?”

Nhân thần Long Ngũ trở nên nguy hiểm, chỉ cần người hơi có đầu óc đều biết lúc này không nên tiếp tục đắc tội người này, nhưng nơi này lại có một vị Vân phú gia mang theo ý đồ bất chính.

“Nhưng nói tới thứ đó, ta thân là nam nhân cũng thật sự phải nói tốt cho lãnh chủ của các người. Kỳ thật ta không thích bị đâm, nhưng hiện tại ta thích tới không thể hơn, kích cỡ và kỹ thuật của Anh thật sự không phải nói. Tuy sở cầu của hắn đối với ta có hơi lớn một chút, nhưng nhìn hắn mỗi lần đều tỉ mỉ bôi trơn cho ta ta liền tha thứ hắn.”

Luận vô sỉ ai có thể mạnh hơn Vân Cẩm Nghị y?! Hừ hừ hừ!

Nhưng Vân Cẩm Nghị đang ở trong cực độ đắc ý không nhìn thấy được Long Ngũ vốn ngồi khoanh gối tay phải đột nhiên nắm chặt, sau đó một chưởng bắn về phía y.

.....

“Người muốn giết y?” Quyền Anh ôm Vân Cẩm Nghị co ro trong lòng ngực hắn giả là tiểu thú bị kinh động, sắc mặt băng lạnh nhìn Long Ngũ đối diện.

Trên mặt Long Ngũ không chút kinh hoảng, không chút phẫn nộ. Chỉ thấy nàng chậm rãi quỳ xuống đất, cúi đầu nói: “Xin lãnh chủ trách phạt.”

“Anh, vừa rồi phát sinh chuyện gì vậy? Tại sao tìm người ta cứ đập thành tịch, người ta sợ lắm, người phải ở bên ta.”

Chân mày Quyền Anh có chút giật giật liếc xéo y, giống như đang nhẫn nhịn thứ gì đó. Dần dần, Quyền Anh quay đầu sang Long Ngũ đang quỳ: “Người tự động thủ đi.”

“Vâng, thuộc hạ tuân mệnh.”

Long Ngũ đánh một chưởng vào bụng mình, máu thuận theo khớp môi nàng trào ra thật nhiều, từng ngụm từng ngụm bắn lên mặt đất.

“Long Tam.”

“Vâng.” Long Tam không biết lúc nào đã đi ra, hắn đi tới chỗ Long Ngũ hôn mê, ôm nàng rời khỏi.

10. Chương 10

CHƯƠNG 10

“Anh.” Vân Cẩm Nghị nhìn vết máu lớn dưới đất, chân mày nhăn thật sâu cố gắng vùi vào ***g ngực Quyền Anh.

“Anh, người ta sợ hãi.”

Quyền Anh lôi đầu y ra khỏi ngực mình, xách cổ y đi về xe ngựa.

“Này! Mau buông tay! Ta mới vừa chịu kinh sợ đó!”

Kháng cự vô hiệu, Vân Cẩm Nghị bị xách một đường về tới tận xe ngựa.

“Người làm gì?” Xoa xoa cần cổ bị xách tới phát đau, bất mãn nhìn tên đầu sỏ.

Quyền Anh trả lời y bằng cách lật ngược y lại loạn mò một trận. Vân Cẩm Nghị mới đầu còn muốn phát hỏa, kết quả càng nhìn càng thấy không đúng, gia khảo này đang kiểm tra xem y có bị thương hay không?

Ha ha ha!

Khi Quyền Anh dừng động tác lại, Vân Cẩm Nghị rất phong lưu chế nhạo dùng ngón tay chỉ vào mặt hân ác mồm nói.

“Tiểu nữ, động tâm với gia rồi?”

“...”

“Này! Người đừng qua đây a, ta không giỡn với người! Ta là tiểu nữ, người là gia! Ô oa!”

Hạ thân Vân Cẩm Nghị lập tức bị đối phương nắm trong tay, lực đạo đó tuyệt đối không nhẹ.

“Thiên hạ này sao lại có loại người như người?” Biểu tình của Quyền Anh tựa hồ có chút nghi hoặc: “Ta vừa nhìn đức hạnh này của người liền muốn lột sạch sẽ.”

“Buông tay a, ô ô, còn ngắt nữa sẽ hư!”

“Lột sạch người rồi, lại dùng dây thừng hung hăng quất vào mông người. Để người khóc thét cầu tha, người càng cầu ta càng đánh người.” Quyền Anh bất tri bất giác đem toàn bộ tưởng tượng nói ra: “Sau đó ta sẽ hung hăng làm người, hung hăng lăng nhục người. Càng lăng nhục người, ta càng sướng khoái. Cho đến khi người bị đâm tới ngắt đi, cho người không bao giờ có thể thiên cận như vậy, không bao giờ lộ ra đức hạnh này nữa mới thôi.”

“Biến thái!” Dám giày vò lão tử như vậy?!

“Ta biến thái? Ha ha, người mới là người biến thái nhất mà ta từng thấy qua.” Quyền Anh thả tay ra.

Vân Cẩm Nghị vội vàng xoa hạ thân, trừng mắt nhìn ai đó. Kỳ thật khi Thường Hỷ lúc lớn gan cũng sẽ nói một tiếng ‘Thiếu gia, ngài thật biến thái’. Nhưng lúc đó y chỉ hoàn toàn xem là lời tán thưởng.

Nam nhân mà, không biến thái chút thì còn gì lạc thú? Lại nói rất nhiều nữ tử chính là thích nam nhân biến thái, càng biến thái càng được các nàng yêu thích.

Nhưng lúc này y tuyệt đối sẽ không cho rằng Quyền Anh nói y biến thái là đang tán dương y.

“Người nhận biết Quyền Bi thảo?”

“Cái gì?” Vân Cẩm Nghị giả ngốc.

“Quyền Bi thảo, người không biết sao?”

“Ta đương nhiên không biết cái gì bi cái gì thảo! Người nói cái gì vậy?”

Vân Cẩm Nghị nói xong lập tức đi vào trong xe ngựa, đùa hả, nói ra y chính là tự đào hố chôn mình!

Quyền Anh không lên theo, Vân Cẩm Nghị đi vào xe ngựa, đóng cửa lại, một mình ngồi trong đó yên tĩnh không động.

Nửa chung trà sau.

Người trong xe từ ngồi chuyển sang nằm sấp, đầu dè xuống thật thấp, bờ vai không ngừng run rẩy. Vân Cẩm Nghị đang cố sức che miệng mình không để phát ra tiếng cười điên cuồng.

Sảng khoái cực điểm!

Bà nương ác độc người! Cho người thổ huyết là do thiếu gia ta còn thương hương tiếc ngọc! Ha ha ha!

Quyền Bi thảo, người bình thường không biết thực vật đặc thù này. Sinh trưởng ở nơi hoang vắng, lá mọc thành hình tròn, ven rìa là răng cưa, nhìn chỉ giống như cỏ dại không gì đặc biệt.

Nghe nói một năm trước, được vương Húc Cốc sau khi bị người mình chân ái giết chết, di thể của hắn nằm trong bụi Quyền Bi thảo. Máu và oán khí của hắn bị Quyền Bi thảo hút lấy, từ đó về sau loại thảo này bắt đầu có những chuyện thần kỳ.

Trong vòng trăm mét, chỉ cần có người động nội lực sản sinh sát khí, loại thảo này sẽ tán phát ra khí thể vô vị khắp xung quanh, chỉ có người có công lực cao cường mới có thể cảm nhận được khí tức tuyệt vọng như đang cầu cứu này.

Nhưng rất ít người biết đến sự tồn tại của Quyền Bi thảo, cho dù có người nhìn thấy nó thì cũng chỉ xem đó là cỏ dại thông thường, vì nó có ngoại hình rất bình thường. Nếu Vân Cẩm Nghị không quen biết Thẩm Lam, y cũng sẽ không biết đến loại thảo này.

Tuy Thẩm Lam gia khóa này làm người ta thấy ghét, luôn nói y vô dụng, nhưng lần này lại giúp ít được một chút!

Kết quả Vân Cẩm Nghị ở trong xe ngựa vui sướng hơn một canh giờ, rồi cứ như vậy ngủ luôn.

Hiện tại là canh giờ nào? Vân Cẩm Nghị chỉ cảm thấy đầu óc mơ mơ hồ hồ. Mở cửa xe nhìn ra bên ngoài, quả thật là nguyệt hắc phong cao, xem ra khăng định đã tới giờ tỵ rồi (từ 11 giờ đêm đến 1 giờ sáng).

Ngủ quá lâu rồi, đầu óc không còn được linh hoạt lắm, mất một lúc Vân Cẩm Nghị mới phát hiện xung quanh thế nhưng chỉ còn một mình y!

Quyền Anh đi đâu rồi? Long Tam đi đâu rồi? Long Ngũ nửa sống nửa chết kia thích đi đâu thì đi y không quản, nhưng hiện tại tại sao chỉ còn một mình y ở lại đây?

Xuống xe, Vân Cẩm Nghị liếc nhìn xung quanh, bốn phía một mảng đen kịt, chỉ lưu lại một vài bóng râm do cánh rừng tạo ra, lại phối lên tiếng kêu của động vật không biết tên, y nhất thời rợn hết da gà da vịt lên.

Mẹ ơi, tại sao để y lại một mình ở nơi đen kịt, âm u này!

Bực dọc ngồi xuống đất, Vân Cẩm Nghị bịt lỗ tai, giả vờ không nghe thấy tiếng thú kêu thỉnh thoảng lại truyền tới.

Lỗ tai bị che, cảm quan cũng theo đó bị trì trệ rất nhiều, nhưng nhờ ánh trăng y lại nhìn thấy có một bóng đen đang tiếp cận mình.

“Ai! A!” Vừa quay người, liền bị siết cổ.

“Người này là ai?” Người đến là ba hắc y che mặt, người siết cổ Vân Cẩm Nghị quay sang hỏi hai người kia.

“Không biết, có lẽ là người rất quan trọng, cứ lưu lại đã.”

Cổ của Vân Cẩm Nghị sắp bị siết gãy, mặt cũng nghẹn tím tái, y đột nhiên cảm thấy trước đây lực đạo khi Quyền Anh siết cổ y có bao nhiêu dịu dàng!

“Khụ khụ! Ta, ta chỉ là một người giữ ngựa!” Tà thiên tạ địa, cuối cùng cũng thả cổ y ra!

“Giữ ngựa? Giữ ngựa sẽ mất tơ lụa?”

“Ta chỉ có một bộ y phục này là tốt nhất, ra ngoài phải mặc để giữ chút thể diện.”

“Bất kể người là ai, trước nói rõ Quyền Anh đang ở đâu?”

Một hắc y nhân bày ra tư thế muốn bóp cổ y nữa, Vân Cẩm Nghị nhanh chóng lùi về sau, y không muốn ném lại cảm giác bị siết cổ!

“Lãnh chủ nói phải đi luyện công, đi về bên đó rồi, đã một canh giờ chưa trở lại.” Vân Cẩm Nghị chỉ sang một hướng nói loạn.

“Mang y theo, chúng ta đi.” Ba hắc y nhân bắt Vân Cẩm Nghị theo cùng đi tới hướng y chỉ, Vân Cẩm Nghị khổ sở cực điểm, trong đầu chỉ nghĩ cách thoát thân, thuận tiện còn mắng tên Quyền Anh kia đến cầu huyết lâm đầu.

“Người đâu?” Đã đi rất lâu, nhưng vẫn không thấy tông tích Quyền Anh, một trong số đó hỏi.

“Có thể, lãnh chủ ngài lại đổi sang nơi khác để luyện công rồi.”

Ba người không lên tiếng, nhưng Vân Cẩm Nghị đã theo bản năng cảm giác được nguy hiểm. Quả nhiên, y nghe được tiếng rút kiếm của họ.

Khi kiếm đó ngay lập tức sẽ đâm trúng y, Vân Cẩm Nghị còn chưa kịp kêu thét lên, kiếm của đối phương đột nhiên bị một viên đá bay tới đánh bay.

“Quyền Anh!” Vân Cẩm Nghị hưng phấn la to, lúc này Quyền Anh như từ trên trời giáng xuống!

Ba người kia lập tức cảnh giác.

“Thả y ra.” Quyền Anh nói.

“Người mà Âm Phách ngươi muốn cứu, chúng ta sao có thể không chiêu đãi đàng hoàng!” Một người dường như là thủ lĩnh trong ba người tóm lấy Vân Cẩm Nghị điểm huyết đạo của y.

Mà lúc này Vân Cẩm Nghị đã hoàn toàn không còn cảm thấy sợ hãi, không phải y lớn gan, mà là y còn chưa tỉnh lại từ cơn chấn kinh.

“Dám chạm vào người của ta? Lá gan các ngươi không nhỏ.” Quyền Anh liếc nhìn Vân Cẩm Nghị đã bị điểm huyết một cái, nhìn cái mặt bạch si đó cảm thấy càng thiếu ngược mà.

“Vậy ba phệ vật kia cũng là người của các ngươi?”

“Ngươi nói cái gì?! Các sư huynh đâu?!” Hắc y nhân đột nhiên trở nên kích động.

Quyền Anh không đáp lời, nhưng tay hắc y nhân phát lên, không biết từ đâu rơi xuống ba vật mang hình dạng cầu. Định mắt nhìn kỹ, đó là ba cái đầu người ứt máu!

“Sư huynh!” Hắc y nhân thủ lĩnh toàn thân run rẩy, nhìn ba đầu người dưới đất. Hắc y nhân quay sang Quyền Anh, tràn đầy căm hận.

“Ma đầu nhà ngươi! Ta giết ngươi báo thù cho sư huynh của ta!”

Ba người nhất tề xông tới Quyền Anh, phát kiếm đánh chém.

Họ tấn công như không cần mạng, Quyền Anh lại ngay cả một góc áo cũng không bị chạm vào một chút. Bị tấn công của họ chọc phiền, Quyền Anh nhả mày, một chưởng huy ra. Nơi chưởng phong đảo qua, ngay cả đại thụ cũng bị chém đứt.

Ba người đều ngã xuống đất, miệng thổ máu tươi, nhìn bộ dáng ngay cả nội tạng cũng lệch vị trí rồi.

“Các ngươi là do ai phái tới?” Quyền Anh thu chưởng, băng lạnh hỏi.

“Âm Phách, ngươi giết sư phụ của ta, lại hại sư huynh của ta, ta, chúng ta dù có làm quỷ, cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi! Ách!”

Lại thổ ra một ngụm máu tươi, người dẫn đầu đó tròng hai mắt đỏ máu rồi ngã xuống đất.

Quyền Anh nhìn ba tử thi dưới đất, hừ lạnh một tiếng: “Không tự lượng sức.” Rồi đi tới chỗ Vân Cẩm Nghị đứng yên như tượng kia, giải huyết cho y.

.....

“Sao không đi?” Quyền Anh nhìn y, thấy y vẫn bộ dáng ngốc lảng.

“Ngươi, ngươi là Âm Phách?” Vân Cẩm Nghị hai mắt vô thần nhỏ giọng hỏi.

“Người nói đi?”

Vân Cẩm Nghị lão đảo dưới chân đứng không vững ngã lăn ra.

Ám Phách....

Nhân vật chỉ nghe danh không thấy được người trên giang hồ, thủ hạ Ám Đường giải quyết công việc ám sát. Có một câu nói thế này: Diêm vương đoạt mệnh có thể kéo dài hai canh, Ám Đường lấy hồn thì chết lập tức.

Ám Phách, ác quỷ trong lời đồn của sự việc gây chấn kinh võ lâm ba năm trước, trong một đêm đoạt đi tính mạng của năm trăm võ lâm nhân sĩ trên đỉnh Vân Tế sơn chính là người này. Trong một đêm, đỉnh Vân Tế sơn từ trắng chuyển đỏ, kèn kên mù trời, bốn phía mùi tanh tươi xú uế gay mũi. Tử trạng của năm trăm võ sĩ đó vô cùng thảm liệt, không ai chết toàn thân. Người thấy qua cảnh tượng đó không ai tìm được nôn mửa.

Ám Phách Ám Phách, đoạt hồn đoạt phách, người bị nhắm sẽ nắm chắc cái chết.

Người này căn bản không phải là người, sớm nên đổi ‘Ám Phách’ thành “Ám Ma” thì đúng hơn.

Vân Cẩm Nghị không nói rõ được cảm giác hiện tại của mình, mệnh của y ra sao vậy? Sao y lại vướng mắc với người thế này? Quyền Anh lãnh mắt nhìn người đang ngồi dưới đất vẻ mặt kích động.

“Người có đi không?” Dừng mũi chân đá đá.

Người dưới đất không phản ứng.

Lại dừng mũi chân đá đá.

Vẫn không phản ứng.

“Người muốn ngồi đây làm thức ăn cho sói sao?”

Người dưới đất cuối cùng động đậy, chỉ thấy Vân Cẩm Nghị chậm chạp quay lại nhìn hắn, vô cùng cẩn thận hỏi: “Xin hỏi ngài thông thường trước khi giết người có dự báo nào không?”

Quyền Anh liếc xéo y.

Vân Cẩm Nghị run run rẩy rẩy tiếp tục ngồi xuống, đôi mắt trong bóng đêm sáng như có nước, nhìn hết sức vô tội và đáng thương.

Hạ thân quyền anh lập tức bị điểm hỏa, một cỗ dục vọng nóng cháy trong thân thể bắt đầu sôi trào. Muốn đem tên thiên cận này áp dưới người, muốn đem gia hỏa này làm đến lúc không thể trưng ra biểu tình này nữa mới thôi!

Vân Cẩm Nghị theo bản năng lùi lại, tim muốn nhảy ra ngoài.

Gia hỏa này, hiện tại muốn giết y sao?!

“Người, người đừng qua đây a! Đừng, đừng qua đây!”

Quyền Anh tóm lấy y xách qua, áp y lên một thân cây nói: “Thế nào, sợ ta giết người?”

Mũi hai người đụng vào nhau, Vân Cẩm Nghị đột nhiên phát hiện trong bóng đêm hóa ra Quyền Anh đáng sợ đến mức này! Cặp mắt giống như đồng tử dã thú!

Quyền Anh vươn tay tới cổ y, thấp giọng nói: “Nói với người bao nhiêu lần rồi, đừng bày ra biểu tình chó săn này nữa!” Nói rồi, tay dùng lực.

Vân Cẩm Nghị hét lớn ra tiếng, y cho rằng đối phương sẽ siết cổ mình, ai biết y phục của mình bị người này xé thẳng từ cổ xuống dưới.

“Người thiếu làm đến mức này?!” Một phát kéo rách quần, Quyền Anh nâng hai chân trần tinh trắng vòng qua thắt lưng mình, một tay giải khai thắt lưng quần của mình, nâng hạ thâm hướng tới y.

“A...” Vân Cẩm Nghị không biết có phải vì đã bị dọa hay không, đối phương còn chưa đâm vào y đã không thể không chết được phát ra âm thanh.

Mang theo hoảng loạn và sợ hãi, cảm thụ thứ thô cứng của đối phương đè mình, tư vị này thật sự thần kỳ!

11. Chương 11

CHƯƠNG 11

“Cái, cái kia, người sẽ không tiền gian hậu sát đi?” Vân Cẩm Nghị run rẩy hỏi.

Quyền Anh đè chặt y lên thân cây, lạnh lùng nói một câu: “Ta tiền gian người mấy trăm lần rồi mới giết người.” Nói xong, hạ thân dùng lực, chen vào trong huyết động chật hẹp.

“Ngô! Ô ô ô...” Vân Cẩm Nghị khóc, vì câu nói cuối cùng của Quyền Anh_____ ta tiền gian người mấy trăm lần rồi mới giết người.

Mẹ ơi, lão tử người bị người gian không nói, mạng còn bị người treo đó!

Hai chân bị bức mở lớn vòng lên thắt lưng đối phương, còn phải chịu đựng sự va chạm như dã thú của đối phương, trước giờ y chưa từng chơi lâu như vậy, Vân Cẩm Nghị ăn không tiêu cầu tha: “Ô ô... tha cho ta đi. Buổi chiều, buổi chiều không phải vừa, vừa làm sao, a! Đừng đỉnh nữa, a!”

Ô ô, người còn tiếp tục đâm nữa, ta không đợi được người giết ta, mà trực tiếp bị người đâm chết rồi!

Quyền Anh đỡ hai hông Vân Cẩm Nghị, hạ thân tiếp tục đỉnh động. Trọng lượng của Vân Cẩm Nghị gần như toàn bộ đặt lên trên người hắn, đã không biết qua bao lâu, hắn vẫn còn dùng sức xâm phạm trên khối thân thể này.

Vân Cẩm Nghị muốn khóc, nhưng thứ phát ra khỏi miệng toàn là tiếng rên rỉ nhỏ vụn *** my.

Sau lưng bị thân cây thô ráp ma sát đến sắp tróc da, do vị trí hiện tại mà khiến cho hạ thân thô cứng của đối phương càng thêm đâm sâu vào thân thể tới tận gốc, mỗi lần luật động, y đều cảm thấy mình sắp bị đỉnh xuyên.

Quyền Anh phát ra tiếng thở dốc thô trọng, nhiệt độ và sự ẩm ướt của đối phương khiến hắn dần vô pháp khống chế, gầm thấp một tiếng, hắn tiết ra bạch trọc nóng bỏng.

“Ha, ngô!” Vân Cẩm Nghị trong thoáng chốc đó nắm chặt vai đối phương.

Quyền Anh từ từ lui ra, dịch thể bạch trọc thuận theo hạ thân của hắn mà chảy ra.

“Thoải mái không?”

“Cái này, ngài thả ta xuống được không?” Vân Cẩm Nghị ủy khuất nói, lưng của y bị ma sát rất khó chịu.

Nhìn ra suy nghĩ của y, lòng bàn tay thô ráp của Quyền Anh mò mẫm ra sau lưng y, vuốt ve tới lui, dường như lớp da bị ma sát có hơi mịn, xúc cảm rất tốt.

“Ngô.” Vân Cẩm Nghị đáng thương long lanh nhìn hắn, ý tứ là người chừng nào có thể đặt ta xuống?

.....

Long Tam đứng cạnh xe ngựa, nhìn Quyền Anh ôm một nam nhân đi tới.

“Thuộc hạ hộ chủ bắt lực, thỉnh lãnh chủ trách phạt.” Quỳ xuống đất, Long Tam nói.

“Đứng lên đi, những người này không cần đặt trong mắt. Ngày mai tiếp tục lên đường.”

Long Tam đứng dậy, nhìn Vân Cẩm Nghị co cụm trong lòng Quyền Anh, chỉ thấy y đáng thương co ro thân thể, hai mắt ướt nước lại vô tội.

Nhìn quen bộ dáng vô lý dễ tiện của nam nhân này, bây giờ thấy y thế này, Long Tam thật hoài nghi mình có phải đã nhìn lầm hay không.

Bên trong y hình như không mặc y phục... chỉ có một kiện ngoại y bao lấy.

Vân Cẩm Nghị ngẩng mắt lên vừa đúng lúc đụng phải tầm mắt của Long Tam, lại lần nữa cảm thán vận mệnh của mình bị thảm thế nào.

Quyền Anh là Ám Phách, Long Tam là thủ hạ của Ám Phách... không có ai là người tốt!

“Người muốn làm gì?” Quyền Anh cúi đầu nhìn y.

“Không, tiểu nhân cái gì cũng không muốn.” Vân Cẩm Nghị cũng cúi đầu.

Mặt Long Tam co giật.

Mở cửa xe ngựa, Quyền Anh ôm Vân Cẩm Nghị vào: “Long Tam, đêm nay canh chừng thật tốt, nếu còn ai tới nữa thì đừng kinh động đến ta.”

“Vâng, thuộc hạ tuân mệnh.” Xe ngựa lại khởi hành lên đường, chỉ có Long Tam điều khiển.

.....

Vân Cẩm Nghị không gặp lại Long Ngũ, hiện tại y không có tâm tình để ý tới người khác nữa.

Ngồi chung trong một xe ngựa với Quyền Anh, Vân Cẩm Nghị cách thật xa, một mình co ở một góc dùng dư quang khóe mắt thỉnh thoảng liếc sang nam nhân đó.

“Vai khá nhức.” Nam nhân đột nhiên nói.

Vân Cẩm Nghị lập tức tiến tới bóp vai cho nam nhân.

Chỉ trôi qua một buổi, Vân Cẩm Nghị ngoan ngoãn bắt ngờ.

“Tốt hơn chưa?” Xoa một thời gian lâu, tay của Vân Cẩm Nghị cũng nhức nhối, cuối cùng yếu ớt hỏi.

“Tốt rồi.”

Vân Cẩm Nghị lại dùng tốc độ nhanh nhất trèo về góc của mình tiếp tục co ro.

Quyền Anh muốn đâm y.

Tính ra trong mắt tên thiện cận này hẳn đã trở thành ác ma rồi.

“Qua đây.”

“A?”

“Qua đây.”

“Nga.”

Chậm rãi lết qua.

Thấy Quyền Anh muốn nâng cầm mình lên, Vân Cẩm Nghị rụt rè lùi lại, Quyền Anh liền kéo y tới, nâng mặt y hôn lên.

“Ngô...”

Vân Cẩm Nghị ngốc lảng, không ngờ hẳn sẽ hôn mình. Cẩm thấy đối phương nâng mặt mình lên, đôi môi đơn bạc mài tới mài lui trên môi mình, tỉ mỉ khẳng cắn hút dụ dỗ, cảm giác, rất kỳ quái... nụ hôn này, quá mức tử mỹ.

“Ngaoan, tự cởi y phục ra.” Quyền Anh cúi đầu nói.

“...”

“Cởi a.”

“Buổi sáng không phải mới làm xong sao?” Vân Cẩm Nghị nhỏ giọng nói

“Ai bảo người thiện cận như vậy.”

“ ... ”

Sau khi tiếng thở dốc trong xe ngựa lắng xuống, Long Tam dừng xe, chuẩn bị nghỉ ngơi.

Quyền Anh mở cửa bước xuống, lưu lại một mình Vân Cẩm Nghị nghỉ ngơi trong xe.

“Đi bắt chút thú hoang về nướng.” Quyền Anh nói với Long Tam.

Long Tam trong lòng quái dị, đi về khu rừng không xa. Bình thường lãnh chủ rất ít khi bảo bọn họ ra ngoài bắt thú về, hôm nay làm sao vậy? Người đó ở trong xe vẫn chưa đi ra, thật sự bị lãnh chủ bọn họ thương ghét rồi?

Mà lúc này, Vân Cẩm Nghị còn nằm trên tấm thảm lót thật dày trong xe ngựa, thân thể bọc chăn đơn, như người chết rồi.

Từ tối qua đến sáng nay, y sắp bị làm đến thoát lực rồi. Nào có người ức hiếp người khác đến vậy chứ? Cho dù y có sợ chết, bây giờ bị áp bức như vậy cũng sẽ nổi hỏa.

Y coi như đã hiểu rõ, Quyền Anh căn bản không muốn giết y, hẳn hoàn toàn chính là thích giày vò y! Y càng biểu hiện sợ hãi, hẳn càng thích giày vò y!

Mẹ nó! Lão tử không sợ người! Người muốn giết thì giết, đừng giày vò người khác làm vui!

Vân Cẩm Nghị siết chặt quyền, thầm mài răng.

“Thức dậy đi, nên ăn chút gì.” Cửa bị mở ra, thân hình cao to của Quyền Anh xuất hiện trước mắt.

Vân Cẩm Nghị trừng mắt nhìn một cái, nhin cơn đau thắt lưng đứng lên mặc y phục.

Xuống xe, Vân Cẩm Nghị vừa nhìn gà nướng trên giá, lập tức dậy tinh thần, chua xót trên người cũng quên hết chạy qua.

“Cho ta đùi gà, ức gà, còn cả phao câu gà.” Vân Cẩm Nghị nói với Long Tam.

Long Tam liếc y một cái, xé một cái đùi ra đưa cho y.

Vân Cẩm Nghị không nói gì nữa, cầm đùi gà ngồi xuống đất đớp lia lịa.

Quyền Anh nhíu mày, gia hỏa này sao đột nhiên hoạt bát như vậy?

Vân Cẩm Nghị ăn no uống đủ, liền trực tiếp nằm trên cỏ bắt đầu sưởi nắng. Dù sao hiện tại y đang ở trong cảnh ngộ không biết lúc nào sẽ bị người vạ cổ, có thể hưởng thụ một khắc liền hưởng thụ một khắc.

Khi sắp lên đường, Long Tam đến gọi y, nhưng y không để ý tới Long Tam, vẫn giống như tử thi nằm bệt đó.

Bất đắc dĩ, Long Tam nhìn sang lãnh chủ của mình.

Quyền Anh đi tới, vẫn như cũ dùng mũi chân chọc chọc y.

Không phản ứng.

Cúi người, Quyền Anh cười nhìn y: “Bị ta làm ngốc luôn rồi?”

Vân Cẩm Nghị ngồi dậy: “Người còn dám thương ta nữa ta liền tự sát.”

“Người nói cái gì?”

“Không nói gì hết.”

“Không sợ ta giết người nữa?”

Vân Cẩm Nghị thầm kinh thường nam nhân trước mắt này vạn lần. Giết y? Hiện tại y đã hiểu rõ rồi, Quyền Anh căn bản không muốn giết y, hiện tại hẳn chính là muốn giày vò y lấy vui! Tên biến thái!

“Muốn giết cứ giết, nhân sinh tự cổ có ai là không chết? Ta chết cũng phải chết có cốt khí, tuyệt đối không thể tham sống sợ chết dưới *** uy của người!”

“Nga?”

“Nga cái gì mà nga? Người nếu không tin hiện tại liền một chưởng đánh chết ta là được!” Nhượng cổ lên, mẹ nó không tin người có thể đánh xuống!

“Được, người muốn chết ta liền thành toàn người.”

Tim của Vân Cẩm Nghị đập thịch một cái, y vừa mới nghe thấy cái gì?

Kết quả y còn chưa kịp nghĩ gì nhiều, chưởng phong của đối phương đã quét tới.

Đại thụ sau lưng Vân Cẩm Nghị ngã xuống, vừa rồi đảo qua trước mặt y chỉ là hư chưởng mà thôi. Mắt y mở banh thật lớn, tim đập thình thịch liên hồi.

Quyền Anh không nói gì nữa, trực tiếp kéo y lên xe ngựa.

Rất lâu, Vân Cẩm Nghị ngồi trên xe ngựa, nghẹn tức tới sắp nghẹt thở.

.....

Qua mấy ngày, trong mấy ngày bôn ba trên đường, Vân Cẩm Nghị cũng không cảm thấy khó chịu gì.

Trong xe ngựa được trải thảm lông rất thoải mái, kỹ thuật điều khiển xe của Long Tam cũng rất tốt, không cảm thấy rung lắc.

Hơn nữa suốt đường y ăn no uống đủ, mỗi bữa y đều có thể ăn một chút thịt rừng và mỹ thực mà không biết Long Tam mua từ đâu về.

Tóm lại trừ việc bức dọc với tên biến thái đó ra, cái gì cũng rất tốt. Thậm chí ngay nằm trên cỏ sưởi nắng y cũng cảm thấy đắc ý vô cùng.

Hôm nay sau khi qua buổi trưa, Vân Cẩm Nghị còn đang sưởi nắng. Hai mắt híp lại, cảm thụ ánh nắng ấm áp chiếu rọi.

Quyền Anh đi đến cạnh y đột nhiên cùng nằm xuống. Vân Cẩm Nghị nhú mày, nhích qua bên kia một chút.

Quyền Anh kéo y về.

Vân Cẩm Nghị lại muốn nhích ra, Quyền Anh liền vây chặt y. Bất đắc dĩ, Vân Cẩm Nghị chỉ đành xem như bên cạnh có thêm một sinh vật thể hình lớn, lại tiếp tục híp mắt bắt đầu hưởng thụ.

“Này, chúng ta khi nào mới có thể không cần tiếp tục du ngoạn sơn dã nữa?” Cho dù rất mới lạ, nhưng thời gian dài cũng sẽ không chịu nổi!

“Rất nhanh sẽ kết thúc thôi.” Quyền Anh nhàn nhạt nói, mắt nhắm lại.

“Sau khi kết thúc người có thể thả ta đi không?”

Một lúc sau, Quyền Anh nói: “Không.”

“Tại sao?!”

“Vì ta không muốn.”

“Người chắc không phải đã yêu ta rồi đi?” Vân Cẩm Nghị đột nhiên nói.

Quyền Anh quay đầu nhìn y, thần tình lãnh đạm: “Đừng nói lung tung, gần đây người hình như đã quên mất thân phận của mình rồi.”

Quyền Anh đi rồi, Vân Cẩm Nghị ngồi dưới đất cảm hận nhìn theo bóng lưng hắt rời đi.

Đi mẹ nó đi! Cho là lão tử hiếm lạ được người thích sao? Lão tử thân phận còn cao quý hơn người nữa!

Khi trở về xe ngựa, Vân Cẩm Nghị thấy Quyền Anh liền bày ra biểu tình khinh thường, ngồi trong xe ngựa cũng cách hẳn thật xa, giống như coi hắn là ôn dịch.

“Qua đây.”

Cái gì? Vân Cẩm Nghị trừng mắt.

“Ta bảo người qua đây.”

Ha, lần này kêu y qua nữa? Coi y là chó sao?!

“Đại gia ta đây lười động.”

Quyền Anh hí mắt nhìn y, đột nhiên tóm lấy y, siết chặt cầm y rồi hôn xuống.

Kháo! Cắn lão tử! Vân Cẩm Nghị muốn khóc, khi được thả ra, môi đã chảy máu. Đây là người gì a! “Người làm gì cắn ta?”

“Ta thiếu cắn.”

Vân Cẩm Nghị phát điên, mấy ngày nay y đều nhịn tức nhịn đã đủ lắm rồi, bây giờ nhịn không nổi nữa!

Người thích giày vò lão tử, lão tử liền để người giày vò!

Vân Cẩm Nghị nhào tới chỗ Quyền Anh, dùng sức cắn môi đối phương. Kết quả hai người ở trong xe ngựa lẫn thành một cục.

Tìm được chỗ để cắn, có thể cắn chút nào liền cắn chút ấy! Vân Cẩm Nghị tràn đầy đặc điểm phát huy phương châm lái ít lợi nhiều của thương nhân, không bỏ qua bất cứ nơi nào có thể cắn xuống.

Một lúc sau, Quyền Anh lý lẽ đương nhiên áp Vân Cẩm Nghị dưới thân, trên người không có vết thương gì, nhưng trên mặt lại dính vô số vết cắn đầy nước miếng.

“Hạ lưu! Vô sỉ!” Vân Cẩm Nghị phẫn hận mắng chửi, y rõ ràng cảm giác được hạ thân cứng khởi của đối phương đang đỉnh vào y.

Quyền Anh lại lần nữa hí mắt, Vân Cẩm Nghị co cổ.

“Lãnh chủ, Long Ngũ trở về rồi.” Xe ngựa đột nhiên dừng lại, bên ngoài vang lên thanh âm của Long Ngũ.

Tạ thiên tạ địa, Vân Cẩm Nghị lần đầu tiên cảm kích vị Ngũ cô nương này, ít nhất có thể cho y tránh khỏi hậu quả chọc hỏa lần này.

Quyền Anh nhìn y một cái, vẫn tóm chặt y ẩn dưới thân, móc ra hạ thân sớm đã giương cờ của mình cưỡng ép nhét vào miệng y.

“Ngô!” Vân Cẩm Nghị xem chút ghen chết.

Nhân thần Quyền Anh đột nhiên trở nên thâm sâu, kéo đầu Vân Cẩm Nghị cưỡng ép y làm động tác nuốt nhả.

“Trên đường tới đây có gì dị thường không?” Quyền Anh nhàn nhạt nói với người ngoài xe.

12. Chương 12

CHƯƠNG 12

“Long Ngũ có lưu ý, không có bất cứ người nào theo dõi.”

“Trước đó tiết lộ tung tích của chúng ta, người đi tra lai lịch của đối phương.”

“Vâng, Long Ngũ linh mệnh, cáo lui.”

Người bên ngoài vận khởi khinh công đạp không lao đi. Vân Cẩm Nghị đau khổ bị bức nằm phục giữa hai chân nam nhân phun nuốt phân thân thô lớn, còn không quên thỉnh thoảng trừng mắt nhìn nam nhân trên đầu.

Cầm thú! Cô nương người ta vừa mới dưỡng thương trở về người liền giày vò người ta thay người hành sự, còn dám giày vò ta như vậy!

Vân Cẩm Nghị hiện tại hoàn toàn quên mất đầu sỏ gây họa khiến cô nương người ta bị thương chính là Vân đại thiếu gia y.

Gương mặt tuấn mỹ như được điêu khắc của Quyền Anh bị *** nhiễm đỏ. Hắn nhìn vẻ mặt phần hận của Vân Cẩm Nghị, thấy đôi môi đôn bạc của y đang phun nuốt phân thân tím đỏ của mình, khoang miệng nóng bỏng thít chặt đó khiến hạ thể của hắn một trận run rẩy, hai loại kích thích thị giác và cảm giác khiến hơi thở của hắn dần thô trọng.

“Ngâm sâu một chút.” Thanh âm của Quyền Anh có chút khàn khàn, ấn đầu Vân Cẩm Nghị đỉnh về trước một chút.

“Ngô!” Cổ họng sắp bị đỉnh xuyên rồi!

Vân Cẩm Nghị vô cùng muốn một khi không làm thì thôi, đã làm thì không nghỉ mà cắn hắn một phát xuống, nhưng... sẽ chịu khổ, y biết.

Y là người không có cốt khí, không, nói như vậy quá hạ thấp y rồi, y là người hiểu tiến lùi, biết hảo hán báo thù mười năm không muộn!

.....

Long Ngũ trở lại, kỳ thật Vân Cẩm Nghị không phải người nhỏ nhen, nếu nàng không đắc tội y thì y sẽ không có lỗi với nàng.

Tối hôm nay, Long Tam và Long Ngũ không biết đi đâu, Quyền Anh ngồi trên tảng đá nhắm mắt dưỡng thần.

“Lại luyện công phu cầu thí gì đó.” Vân Cẩm Nghị rất khinh thường ngồi trên cỏ, thỉnh thoảng bức bức cỏ đạp đạp cỏ, y quá vô vị mà thôi.

Đại khái một canh giờ sau, Vân Cẩm Nghị đếm sao đến buồn nôn, Long Tam và Long Ngũ trở về.

Trở về không chỉ có Long Tam và Long Ngũ, còn có người thứ ba.

“Có bị ai phát hiện không?” Quyền Anh mở mắt.

“Bẩm lãnh chủ, có.”

“Rất tốt.”

Vân Cẩm Nghị ở bên cạnh trừng mắt, âm mưu, tuyệt đối có âm mưu!

Long Ngũ bịt mắt người đó, đó là một nam tử tướng mạo rất tiêu chuẩn.

Nhìn nam tử không tới hai mươi, vóc dáng tinh tế, thân thể hơi run rẩy.

“Dẫn qua đây.” Quyền Anh nói.

Long Ngũ dẫn nam tử co ro sợ hãi đó tới trước mặt hắn.

“Hắn cũng rất có phẩm vị đó, chơi cũng phải chơi loại hàng này.” Quyền Anh niết cầm nam tử trái phải đánh giá.

“Tham, tham kiến lãnh chủ.” Nam tử run rẩy mở miệng.

“Ha, người rất hiểu chuyện đó.” Trong câu nói của Quyền Anh mang theo chế giễu, đẩy nam tử qua một bên.

“Trông cho kỹ.” Phân phó với Long Tam và Long Ngũ một câu, Quyền Anh quay người đi vào trong xe ngựa, trước khi đóng cửa, hắn không quên ngoắc ngoắc ngón tay với Vân Cẩm Nghị: “Người, qua đây.”

Vân Cẩm Nghị muốn cắn chết hắn! Đêm hôm nay, trong không khí có thứ gì đó xao động bất an.

Vân Cẩm Nghị không biết tại sao y có cảm giác này, tóm lại sau khi y bị Quyền Anh gây sức ép một hồi không ngủ được.

Đã là giờ sữ hai khắc (hai giờ sáng), Vân Cẩm Nghị vẫn mở mắt, y không ngủ được, trong lòng có cảm giác khó nói.

Quyền Anh đảo một tay qua, ôm y vào lòng.

“Này!” Vân Cẩm Nghị nhăn mày.

“Không ngủ được?”

“Ân.”

“Tại sao?”

“Cứ cảm thấy hoảng loạn, hình như có gì đó sắp phát sinh.”

.....

“Ta sẽ không để người có chuyện gì.” Quyền Anh ném lại một câu nói kỳ quái cho Vân Cẩm Nghị rồi không nói gì nữa, làm tim Vân Cẩm Nghị đập thành thịch không ngừng.

Lại qua một khắc, ngoài xe ngựa đột nhiên vang lên một trận hô hoán, âm thanh đó không giống của người, ngược lại giống như tiếng gầm thét của loại dã thú nào đó.

“Không được đi ra!” Quyền Anh vút lại một câu, đột nhiên buông Vân Cẩm Nghị ra, thoáng chốc đã bay ra khỏi xe ngựa.

Vân Cẩm Nghị bị dọa toàn thân đông cứng, một mình ngồi trong xe ngựa kín đáo, lòng càng thêm hoảng.

Bên ngoài.

Long Tam và Long Ngũ phát kiếm đối kháng cùng một nam nhân tuổi bán trăm. Nam nhân tướng mạo rất dữ tợn, một vết sẹo âm trầm kéo dọc qua sống mũi, tóc cũng rất rối loạn.

Quyền Anh đứng sau lưng Long Tam và Long Ngũ, khinh bỉ nhìn nam nhân tức quá hóa khùng kia.

“Ha, Yểm Ma trong lời đồn cũng chẳng qua là như thế, năm đó người có ngang ngược điên cuồng cũng được gì đâu? Hiện nay còn không phải chỉ giống như một con dã cẩu không còn chút uy phong quá khứ.”

“Trả hấn cho ta!” Yểm Ma đỏ mắt.

“Trả cho người cũng có thể, nhưng người cảm thấy hấn sẽ muốn đi cùng người sao?”

“Người nói cái gì?”

“Người nhìn lại tướng mạo và niên kỷ của mình, người cảm thấy hấn sẽ thật lòng muốn theo người sao?” Quyền Anh nói, nam tử đó từ sau một thân cây bước ra.

“Muội Nhi!” Yểm Ma kêu lên, chạy tới chỗ nam tử.

“Đừng!” Nam tử tên Muội Nhi nghiêng người tránh hấn, Quyền Anh đánh ra một chưởng khi Yểm Ma sắp sửa tiếp cận nam tử.

“Ngô!” Yểm Ma không kịp đề phòng ngã xuống đất, phẫn hận nhìn Quyền Anh.

“Người không nhìn ra hấn căn bản không muốn đi theo người sao?” Quyền Anh cười nói.

“Người nói bậy!”

“Ta có nói bậy hay không người cứ hỏi hấn không phải được rồi sao?”

Yểm Ma nhìn sang nam tử đứng một bên run run rẩy rẩy, nói: “Muội Nhi, qua đây, đến cạnh ta, ta mang người về.”

Muội Nhi không động đây, hấn thậm chí hơi tránh người về cạnh Quyền Anh.

“Muội Nhi! Qua đây!” Thanh âm của Yểm Ma có chút phẫn nộ.

“Người cứ trực tiếp nói cho hấn là được rồi.” Quyền Anh nói với Muội Nhi.

Chỉ thấy nam tử đó co ro rụt rè nói: “Ta, ta không muốn trở về cùng ngươi. Từ trước tới nay ta đều chưa từng thích ngươi, ta cầu ngươi, sau này, đừng tiếp tục bức ta nữa.”

“Ngươi đang nói cái gì?” Thần tình của Yểm Ma đột nhiên trở nên băng lạnh, Muội Nhi bị dọa vội co lại bên người Quyền Anh.

“Ngươi muốn rời bỏ ta? Vĩnh viễn không thể! Cho dù ta chết cũng phải mang ngươi theo!” Yểm Ma đột nhiên bay lên, lao tới bắt hấn.

Quyền Anh chắn trước mặt, hai người đánh nhau giữa không trung.

Trong xe ngựa, Vân Cẩm Nghị co trong góc, bị dọa không dám động đậy. Sự sắc bén trong không khí y có thể cảm giác được, bên ngoài dường như có hai mãnh thú đang tàn sát lẫn nhau.

Công kích của Yểm Ma vô cùng mãnh liệt, một lòng muốn đưa đối phương vào chỗ chết.

Khu rừng bị đánh ngã một mảng, hai người thì vẫn tiếp tục đánh bất phân thắng bại.

Rất lâu, hai người trong không trung cuối cùng có một người rơi xuống.

Quyền Anh lạnh mắt nhìn người dưới đất, thần tình càng lúc càng băng lạnh.

“Ngươi, ngươi rốt cuộc là ai?” Yểm Ma có chút hoảng loạn.

“Quyền Anh.”

“Quyền Anh... A! Là ngươi!”

“Trí nhớ của ngươi cũng không tồi, nợ máu hai mươi năm trước, hôm nay ta bắt ngươi phải máu trả bằng máu.” Mắt Quyền Anh giống như phủ lên một tầng huyết sắc, xung quanh tản phát ra khí tức nguy hiểm, từng bước bức lại gần.

“Ha ha, ha ha ha!” Yểm Ma đột nhiên cười lớn, vết sẹo ghê người đó khiến gương mặt hấn nhìn càng thêm dữ tợn.

“Ngươi và Quyền Trọng Lâm luôn tự cho mình là đúng! Muốn giết ta sao? Muốn thay cha ngươi báo thù?! Ha ha, tiểu tử thú vị còn chưa dứt hơi sữa, ngươi đừng ngây thơ quá!”

Yểm Ma nói xong, cả người đột nhiên bay vọt lên, một trận gầm rú như quỷ khóc xông vào tai mọi người.

Vân Cẩm Nghị thống khổ bịt tai, nằm bệt trong xe ngựa: “Ngô...”

Trước mặt Quyền Anh xuất hiện vài Yểm Ma, đó là ảo ảnh, người thật đang ở xa đối diện Quyền Anh.

Sau đó mấy ảo ảnh kia vây quanh Quyền Anh nhanh chóng chuyển động, dần dần khiến người ta không nhìn rõ được có bao nhiêu, lại giống như chỉ có một người đang xoay chuyển.

Quyền Anh lạnh lùng nhìn chân thân Yểm Ma đứng ở đằng xa, trong khóe mắt có sự khinh bỉ và nhạo báng. Khi những ảo ảnh này cuối cùng hội tụ thành một thứ giống như một thanh kiếm sắc bén muốn đâm xuyên qua thân thể hấn, hấn đột nhiên mở rộng hai tay, bay lên giữa không theo hình chữ đại.

Ảo ảnh được hội tụ thành đó dí theo sát, đâm vào trong thân thể hấn. Sứ mệnh cuối cùng của nó chính là xé nát đối phương.

Yểm Ma vừa muốn lộ ra biểu tình đắc ý, chỉ thấy xung quanh Quyền Anh phát ra tia sáng tử sắc, trong bóng đêm đen kịt càng trở nên đặc biệt thần bí.

“Cái gì...” Thanh âm của Yểm Ma có chút khản đặc, hấn nhìn nam nhân bay cao giữa trời dần dần nuốt chửng ảo ảnh ma của hấn vào người.

Tia sáng tử sắc không thấy nữa, thân thể Quyền Anh tiếp đất, không chút tổn thương.

“Ngươi, ngươi đã luyện thành Phách Ma công?!” Yểm Ma kinh hoảng kêu lên, dùng biểu tình như nhìn quái vật nhìn đối phương. Hấn được xưng là Yểm Ma, nhưng hiện tại hấn lại cảm thấy Yểm Ma chân chính không phải hấn, mà là nam tử trẻ tuổi trước mặt này.

“Người thật sự cho rằng ta giống như phụ thân của ta sẽ bị hủy diệt dưới Quần Ma công của người?”

Vân Cẩm Nghị lặng lẽ kéo mở cửa xe ra một khe hở, dùng một mắt quan sát thế giới bên ngoài, khi nhìn thấy gương mặt dữ tợn của Yểm Ma, đột nhiên thân thể run lên. Mục quang của y và Yểm Ma trong một thoáng đã gặp nhau!

“Ha ha ha! Không ngờ được tên tự cho mình thanh cao quân tử Quyền Trọng Lâm đó lại sinh ra một ma đầu chân chính! Luyện thành Phách Ma công, cần phải hy sinh năm nam năm nữ, hút khí âm dương cho thể nội của mình. Ha ha, trừ phi người căn bản không phải là nhi tử của Quyền Trọng Lâm, mà là giống do Yểm Ma ta lưu lại? Ha ha ha!”

Tay phải Quyền Anh dần siết lại, sát khí trên người càng lúc càng đậm, một chưởng phong mạnh mẽ đảo qua, Yểm Ma bị đánh bật ra, hai người lại quần lấy nhau trong gió.

Công lực của Yểm Ma rất cao cường, Quyền Anh dùng hết mười thành công lực cũng chỉ đánh trúng hần vài chưởng mà thôi.

Khóe môi Yểm Ma dần chảy ra tơ máu, thân thể dần bất ổn, sau lưng bị trúng một quyền thật nặng. Đột nhiên, hần lại thi triển Quần Ma công tạo ra những ảo ảnh vây quanh Quyền Anh, còn bản thân thì xông thẳng tới xe ngựa.

“Long Ngũ! Bảo vệ y!” Quyền Anh hét lớn, Long Ngũ đứng cạnh xe ngựa nghe thấy liền lập tức chắn trước xe, nhưng bị Yểm Ma cách không đập một cước ngã xuống.

Long Tam cũng tiến lên, đánh với Yểm Ma.

Vân Cẩm Nghị hoảng loạn trong lòng, thầm biết không thể tiếp tục lưu lại trong xe ngựa, thế là cắn răng đẩy mở cửa chạy ra ngoài.

Lúc này Quyền Anh còn đang đối phó với ảo ảnh quanh người, nhìn thấy Vân Cẩm Nghị chạy qua bên này lập tức gấp đổ mắt.

“Long Tam! Chống đỡ cho ta!”

Tâm tình hiện tại của hần nên gọi là gì? Hần không biết. Trong lòng chỉ có một ý niệm, chính là không thể để tên thiên cận này có bất cứ thương tổn nào, cho dù hy sinh tất cả cũng không thể để y bị nguy hại!

Nhưng lúc này Long Tam lại đột nhiên thất thủ trúng một quyền. Vân Cẩm Nghị đột nhiên bị kinh lực siết chặt cổ, cả người bị bức kéo ngược về.

“A a a a!” Một tiếng gầm rú chói lói rạch phá chân trời, vang vọng trong sơn cốc.

Quyền Anh nhìn Yểm Ma dùng đoản đao sắc bén đâm vào bụng Vân Cẩm Nghị.

“Ha ha ha!” Yểm Ma cười với hần, sau đó ném Vân Cẩm Nghị về hướng hần, quay sang bắt Muội Nhi rồi thoáng chốc biến mất.

.....

“Ách... ngô...” Vân Cẩm Nghị thống khổ hít thở, cảm giác khí lực đang từng chút một biến mất.

Sắc mặt y tái nhợt, phần bụng bị máu nhiễm đỏ một mảng lớn.

Y thật vô tội, y không biết người đó, y không biết người đó tại sao muốn bóp cổ y, lại tại sao phải dùng đao đâm y.

Nghĩ lại Vân Cẩm Nghị lớn như vậy rồi có lúc nào phải chịu tội thế này đâu, đừng nói để người khác đâm, cho dù ngón tay bị tróc da cũng rất ít khi bị qua.

Y biết, tất cả những điều này đều là do người đang ôm y thật chặt này dẫn tới.

Y cũng biết, nhận thức người này là sơ suất lớn nhất trong đời mình, y thật không biết nhìn hàng, nếu không cũng sẽ không kiên quyết xem hỗn đản này là tiểu quan mà mang về nhà, y cũng không cần bị giày vò như thế.

Vân Cẩm Nghị oán hận trừng Quyền Anh, cho dù y đau muốn chết, cho dù y ngay cả khí lực để nói cũng không có, thì y vẫn không quên trừng hắn.

Y sắp phải chết rồi đi, y chính là bị vương bát đản này hại chết. Trước khi chết y cũng phải trừng cho đủ! Cho dù chết cũng không quên bỏ qua cho tên này, làm quỷ y cũng phải trả lại hết những ủy khuất mà mình từng phải chịu!

Gia hỏa này thương y bao nhiêu lần, sau khi y chết sẽ thương hắn bấy nhiêu lần! Hiện tại mạng của y cũng sắp bị hại tới không còn, đợi y làm quỷ rồi sẽ triền quán hắn cả đời!

13. Chương 13

CHƯƠNG 13

Hai tay Quyền Anh đánh đầy máu của Vân Cẩm Nghị, hắn thấy Vân Cẩm Nghị trừng hắn, rất cố sức trừng hắn.

Lòng rất đau, không biết tại sao lại đau như vậy, tên thiên cận này, sắp sửa biến mất khỏi sinh mạng của hắn rồi sao?

Long Tam và Long Ngũ đứng một bên, nhìn lãnh chủ bọn họ sắc mặt thống khổ ôm nam nhân đó. Long Tam đột nhiên quay sang nhìn Long Ngũ, trong ánh mắt không biết là tình tự gì.

Vừa rồi, khi hắn đang đánh với Yểm Ma, hắn vốn có thể không trúng một chiêu đó của Yểm Ma, nhưng vừa rồi, sau lưng có người dùng đá bắn vào huyệt đạo của hắn.

Long Ngũ đón nhận ánh mắt của Long Tam, tĩnh lặng, không chút cảm tình ba động. Long Tam hạ mắt, lại quay đầu đi.

Quyền Anh siết chặt Vân Cẩm Nghị vào lòng, hắn thấy Vân Cẩm Nghị vẫn dùng thần sắc thống khổ trừng hắn, nhân thần ủy khuất mang theo oán hận khiến lòng hắn như bị cắt xéo.

“Ô... đau, đau quá...”

Vân Cẩm Nghị thống khổ rên rỉ, nếu y có sức nói chuyện, y nhất định sẽ hét lên___ Mẹ nó! Còn ngốc ở đó nhìn y làm gì?! So với chuyện lộ ra biểu tình giống như thống khổ đó nhìn y đăm đăm thì không bằng làm chút chuyện thực tế, người dù sao cũng phải nghĩ cách cứu ta chứ!

Lẽ nào ta cảm thấy bản thân mình sắp chết rồi, thì ta không cần được cứu sao chứ?! Ít nhất người thử làm gì đó xem, có lẽ ta còn có thể cứu!

Vân Cẩm Nghị đảo mắt trắng, đã hít vào ít thở ra nhiều.

“Long Tam.” Quyền Anh đột nhiên mở miệng.

“Có thuộc hạ.”

“Hắc Chu song đan đâu?”

“Lãnh chủ chuyện này không thể!!” Long Ngũ đột nhiên trở nên kích động.

“Người muốn kháng lệnh ta?”

“Thuộc hạ, không dám.” Long Ngũ cúi đầu, che giấu thần sắc phẫn hận trong mắt.

Long Tam không còn do dự, lấy một hộp gấm trong ngực ra, mở ra dâng cho hắn, bên trong có một viên đan hoàn hắc sắc và một viên đan hoàn chu hồng sắc.

.....

Long Ngũ đứng trước mặt nam nhân đang hôn mê bất tỉnh, trong mắt có oán hận và khổ sở, hai tay siết chặt.

Tại sao một nam nhân như phế vật thể này không chết phứt đi? Nàng hận, hận đến mức huyết dịch toàn thân đều đang kêu gào nàng dùng hai tay siết chặt cổ y, muốn tự tay vụn gãy chiếc cổ này.

Long Ngũ tiến lên trước một bước.

“Ngũ muội!”

Long Ngũ quay đầu, là Long Tam.

“Thế nào, người cũng tới ngăn cản ta sao?” Long Ngũ thần sắc băng lạnh nhìn Long Tam: “Lãnh chủ dùng Hắc La đan và Chu La đan bảo vệ mạng của y. Ta nghĩ người cũng không biết trong lòng ta nghĩ thế nào đâu.”

“Ngũ muội, người không cần tiếp tục kiên trì nữa.”

“Đó là đan hoàn lãnh chủ dùng để tăng cao công lực, vì người này, ngài mất đi cơ hội tăng được mười năm công lực.”

Long Ngũ cười, nhưng nụ cười đó lại khiến người ta dựng tóc gáy.

“Có vài người cả đời chỉ muốn đạt được thứ gì đó. Vì thứ ấy mà có thể trả giá tất cả, cho dù đánh mất cả bản thân. Chỉ cần, lãnh chủ có thể yêu ta, ta có thể vì ngài làm bất cứ chuyện gì. Ta ở cạnh ngài mười năm, yêu ngài mười năm, ta vì ngài vào sinh ra tử, ta bắt mình phải mạnh hơn, mạnh đến mức chỉ cần chuyện mà ngài giao phó thì ta tuyệt đối sẽ không thất bại. Ta không muốn khiến ngài thất vọng, chỉ muốn ngài nhớ đến ta. Mỗi lần nhìn thấy ngài ôm nữ nhân khác, huyết dịch toàn thân ta đều như cứng lại. Ta giết mỗi một nữ nhân nào từng lên giường với ngài, vì ta hận. Ta lấy hết tất cả dũng khí dùng danh nghĩa ban thưởng để đổi được thỉnh thoảng một lần thân cận với ngài, tuy nó vừa ngăn ngài lại vô tình, nhưng ta rất cao hứng, vì ta là nữ nhân duy nhất có thể được ở lại bên cạnh ngài. Ta muốn mình sẽ mãi ở cạnh ngài, cho đến khi ngài yêu ta mới thôi.”

Long Ngũ lại lần nữa quay đầu nhìn nam nhân trên giường, nhân thần rất ác độc: “Nhưng, tại sao y vừa xuất hiện thì mọi chuyện không còn đi đúng hướng nữa? Một phế vật không ra làm sao cái gì cũng làm không nên thân như y dựa vào cái gì có thể được lãnh chủ sủng ái?! Y không cần phải làm cái gì, cái gì cũng không cần phải trả giá đã có thể đạt được thứ mà ta cả đời này vô pháp đạt được, dựa vào cái gì mà ông trời lại không công bằng như thế?!”

“Tam ca, tại sao người không giúp ta? Lẽ nào người không nhận ra sự thống khổ của ta? Ta muốn y chết, ta muốn để y vĩnh viễn không còn xuất hiện trước mặt lãnh chủ nữa, nhưng tại sao người vẫn luôn lạnh lùng đứng nhìn hết thấy?!”

Long Tam than một tiếng: “Vì ta không muốn để người mãi chấp mê bất ngộ, lãnh chủ ngài sẽ không yêu người, người vì một người bạc tình như ngài mà si mê, sẽ không có kết quả tốt đẹp gì.”

Long Ngũ đột nhiên trở nên kích động: “Ta không tin! Dựa vào cái gì y có thể được lãnh chủ sủng ái? Tại sao lãnh chủ có thể vì loại người như y hy sinh nhiều như vậy? Ta không cam tâm!”

Long Tam đi tới ấn chặt bờ vai run rẩy vì kích động của Long Ngũ: “Đừng tiếp tục chấp mê nữa, tình cảm không phải là thứ con người có thể thao túng, thứ không thuộc về người thì người càng cưỡng cầu càng tự tổn thương mình sâu nặng hơn. Chúng ta ra ngoài thôi, lãnh chủ lập tức sẽ trở về.”

.....

Khi Vân Cẩm Nghị tỉnh lại, y cho rằng mình đã đến địa phủ.

Điều kiện ở địa phủ này cũng quá tốt rồi đi!?

Dưới thân mềm mại, quanh người không lạnh không nóng.

“Tỉnh rồi?” Một âm thanh trầm thấp vang lên.

Vân Cẩm Nghị quay đầu qua, ra là Quyền Anh. Lẽ nào gia khóa này đuổi theo y tới địa phủ?

“Ách...” Vừa mở miệng, giọng khàn không chút giống người. Thì ra y chưa chết, dưới bụng truyền lên từng trận đau đớn khiến y ý thức được điểm này.

Trong lòng kích động một cách quái dị, y thế nhưng còn sống! Ha ha ha! Y đã nói mà, Quyền Anh còn chưa chết thì y làm sao có thể chết được chứ?!

“Người cao hứng sao? Vì vẫn chưa chết.”

A?

Vân Cẩm Nghị trừng mắt nhìn Quyền Anh, chỉ thấy thần sắc hắc ám trầm, băng lạnh dọa người.

Đây là tình huống gì? Sao y lại cảm thấy hình như Quyền Anh có suy nghĩ thù hận với y muốn phanh thây y thành vạn đoạn!

Quyền Anh từ từ dùng ngón tay siết lại cổ y.

“Tại sao người phải xuất hiện? Ta sớm nên giết phúc người.”

Không phải đi?!

“Hắn cưỡng gian mẹ ta, giết cha ta, hại cả nhà ta chết oan. Khi ta cuối cùng có thể báo thù, lại vì người, mà hắn chạy thoát.” Thần sắc Quyền Anh có chút điên cuồng, Vân Cẩm Nghị trước giờ chưa từng thấy qua hắc lộ ra biểu tình băng lạnh thế này, lòng không kìm được run rẩy.

Tay Quyền Anh siết lại, nhìn biểu tình Vân Cẩm Nghị thống khổ hắn cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm.

Thù hận tích lũy hai mươi năm, mỗi đêm hắn đều suy nghĩ phải làm sao để đem kẻ thù ra thiên đạo vạn quả lăng trì từng xẻo từng mảnh.

Vì báo thù mà hắn luôn bắt mình mạnh hơn, luyện một thân võ nghệ, luyện Phách Ma công, tìm hết tất cả vật thần bí gia công trên thế gian.

Cuối cùng có một ngày, hắn có thể đối đầu người đó, hắn muốn vào ngày hắn và thù nhân nhận rõ nhau cũng là ngày hắn từng xẻo kẻ đó từng mảnh, dùng máu của kẻ đó tế lễ cha mẹ. Nhưng, hắn lại nhục nhã để thù nhân chạy thoát.

Nhưng sâu trong nội tâm, hắn lại biết rất rõ vào lúc mà Vân Cẩm Nghị bị đâm một đao, hắn chỉ nghĩ đến một mình Vân Cẩm Nghị, thù hận đã bị đặt ở vị trí thứ yếu. Ngay cả đan hoàn có thể gia tăng mười năm công lực hắn cũng có thể cho Vân Cẩm Nghị.

Hắn không thể bị ảnh hưởng như vậy, điều này khiến hắn bất an, càng khiến hắn chán ghét!

Tay, theo sự pháp phòng của tâm tư mà siết chặt.

“Ách!” Sắc mặt Vân Cẩm Nghị dần trở nên tím tái, mở lớn miệng muốn hít thở nhưng lực bắt tòng tâm.

Đột nhiên, Quyền Anh buông tay, kéo mạnh Vân Cẩm Nghị ôm vào lòng, chặt chẽ, dùng sức lực toàn thân ôm chặt y.

“Khụ khụ khụ, khụ khụ!”

Mẹ nó sao y lại thảm như vậy! Ai cũng khi dễ y! Rất lâu, Quyền Anh vẫn không buông y ra, Vân Cẩm Nghị thật sự đã thoát lực, vốn vừa mới tỉnh lại từ ranh giới sinh tử, lần này giày vò, y thật sự có cảm giác lại quy thiên lần nữa.

Cảm giác muốn mắng người nhưng lại không có sức mắng thật mẹ nó rất khó chịu!

Từ từ, Vân Cẩm Nghị nhắm mắt lại, tiếp tục ngất đi.

Quyền Anh cuối cùng buông tay, đặt y lên giường, hai tay có chút run rẩy. Nhìn Vân Cẩm Nghị thật sâu, tay đặt trước ngực y, từ từ truyền khí qua.

Khi Vân Cẩm Nghị tỉnh lại lần nữa, là ban đêm.

Thoảng chớp ý thức vừa hồi phục, thứ duy nhất nghĩ tới chính là gia hỏa Quyền Anh này có còn ở đây không. Kết quả đảo mắt một vòng, cuối cùng thở phào, cũng may, người không ở đây.

Y không muốn lại bị tên điên đó siết cổ lần nữa đâu, đặc biệt là khi y đang suy yếu thế này!

“Công tử, ngài tỉnh rồi?” Một nha đầu xuất hiện trong tầm mắt của Vân Cẩm Nghị.

“Lãnh chủ không ở đây, Hồng Nhi phụng mệnh tới hầu hạ công tử, công tử có chỗ nào không thoải mái, thì xin nói với Hồng Nhi.”

“Rót nước, cho ta.”

Hồng Nhi rót ly nước tới dịu y dậy dứt cho y uống, Vân Cẩm Nghị uống liên tục như thể đã mấy năm trời không được đụng nước.

“Đây, là đâu?”

“Hồi công tử, đây là tổng hội Âm Đường, là lãnh chủ mang ngài về đây, nghe nói lãnh chủ vì mang ngài trở về mà hai ngày rồi không chớp mắt.”

“Tại, tại sao?”

“Vì ở tổng hội sẽ có danh y Thảm Thanh, có thể kịp thời trị liệu vết thương của ngài.”

.....

Trong lòng có cảm giác kỳ quái, nói không rõ là cảm giác gì, giống như có hai cánh tay đang xoa nắn.

Nhưng, gia hỏa đó là bệnh thần kinh đi? Phí công sức thật lớn cứu y, nhưng lần đầu tiên y tỉnh dậy lại siết cổ y! Hừ!

“Nói ta nghe, tổng hội ở đâu?”

“Hồi công tử, đây là Vân thành.”

Vân thành?! Vân Cẩm Nghị thật muốn cười to ba tiếng, trời giúp y mà!

Năm ngày sau, Vân Cẩm Nghị có thể xuống giường chậm rãi đi bộ, nói chuyện cũng có sức lực, ít nhất có thể mở miệng mắng người.

Nhưng bất luận y mắng thế nào, Quyền Anh đều chưa từng xuất hiện.

Nửa tháng sau, y có thể dưới sự bầu bạn của Hồng Nhi mà từ từ dạo chơi trong tổng hội, không ai hạn chế tự do của y, nhưng y không gặp được người quen nào.

Nhờ sự điều trị của Thảm Thanh, vết thương của y với tốc độ cực nhanh lành lại, một tháng sau, vết thương của y trên cơ bản đã khỏi hẳn.

Trừ thỉnh thoảng ho liên tục làm phần bụng ần ần đau nhức, thì y không khác gì với người bình thường.

Hôm nay tâm tình Vân Cẩm Nghị vô cùng không vui.

Một tháng không gặp được Quyền Anh, ngay cả Long Tam ca Long Ngũ muội đó cũng không thấy, giống như y bị người ta hoàn toàn quên lãng.

Y rõ ràng rất không thích Quyền Anh, nhưng tại sao cảm giác bị người ta quên lãng lại khiến y không vui như vậy?!

Còn tên Quyền Anh đó rốt cuộc lúc nào mới dự tính thả y về?

Mỗi lần y gọi Hồng Nhi đi bảo Quyền Anh đến đây, Hồng Nhi luôn nói gần đây lãnh chủ rất bận rộn không gặp bất cứ ai.

Được thôi, mắt không thấy tâm không phiền, thấy tên biến thái đó rồi mắc công lại thành linh giạt kinh phong mà muốn giết y. Không gặp thì không gặp, không gặp thì y tự nghĩ cách đi, hừ!

Vân Cẩm Nghị tự động bỏ qua sự khó chịu nói nhạt không nhạt, nói đậm không đậm trong lòng, nói với Hồng Nhi y muốn ra bên ngoài tổng hội giải khuây.

Kết quả chính là y có thể ra ngoài, nhưng nhất định phải cho Hồng Nhi đi theo.

Khi Vân Cẩm Nghị dùng ánh mắt mười phần khinh thường nhìn Hồng Nhi, ánh mắt đó như đang nói: Chỉ với một nữ tử yếu nhược như ngươi, đi theo đại gia ra ngoài còn muốn bảo hộ ta sao?!

Sau đó Hồng Nhi giống như hiểu được ý đang nghĩ cái gì, đánh ra một chưởng làm gãy cây đại thụ.

Vân Cẩm Nghị run rẩy hai cái, cười gượng hai tiếng quay người đi.

Vân thành a, Vân Cẩm Nghị đại khái đã một năm rồi chưa tới. Lần cuối cùng là vì hợp tác với một thương gia đồ cổ mà ý đích thân tới đây kiểm hàng.

Ký ức sâu nhất là một cái đỉnh đồng ngàn năm giá trị hai trăm vạn lượng, sau đó Vân Cẩm Nghị đã đem nó hiến vào hoàng cung, kết quả lại kiếm thêm được hai trăm vạn lượng.

Tuy thương gia đồ cổ kia sau khi biết sự thật cảm thấy rất đỏ mắt, nhưng cũng không thể nói gì.

Muốn kiếm tiền không chỉ cần đầu óc, mà quan trọng hơn là cần nhân mạch. Đỉnh đồng một ngàn năm, lưu lại trong tay thương nhân bình thường, vận khí tốt có thể bán được giá cao, vận khí kém thì sẽ bị người ta cướp mất. Nếu người không có người quen trong cung, cho dù người muốn tiến cống nó vào hoàng cung, cũng rất có khả năng bị người có lòng tham đoạt công. Thậm chí triều đình sẽ lấy danh nghĩa chính đáng thu vật này làm văn vật quốc gia, mà người nửa phân tiền cũng không có được.

Nhưng chuyện này vào tay Vân Cẩm Nghị rồi thì hoàn toàn bất đồng. Ý có người quen, có địa vị, có quyền uy, ý là một trong tứ thiếu ở kinh đô, ý là thiên hạ đệ nhất phú thương.

(*Tứ thiếu: ở đây là nói bốn người có quyền lực nhất ở kinh thành: Ngụy Lăng Thần, Tây Tường Liệt, Thẩm Lam, Vân Cẩm Nghị)

Nếu thương gia đồ cổ đó không bán đỉnh đồng cho ý, hẳn tuyệt đối không có năng lực kiếm thêm được hai trăm vạn lượng. Cho nên hẳn không chỉ không thể ghen tỵ, mà hẳn còn phải cảm tạ Vân Cẩm Nghị ra giá cao mua đỉnh đồng của hẳn.

Quay lại nói Vân Cẩm Nghị đi dạo trong con đường thương nghiệp của Vân thành, mua cái này xem cái kia, cuối cùng mục tiêu khóa chặt trên một cửa hàng đồ cổ rất có âm vị cổ kính.

“Thiếu gia ta chính là thích chơi cổ vật, từ nhỏ đã thích, trong thiên hạ không có cổ vật nào ta không thể kiểm nghiệm ra. Nhìn một cái ta liền có thể biết nó có niên đại bao nhiêu năm, giá bao nhiêu tiền. Nào Hồng Nhi, theo thiếu gia ta vào dạo xem!” Vân Cẩm Nghị bước nhanh, tiến vào trong cửa tiệm.

14. Chương 14

CHƯƠNG 14

“Vị công tử này mời vào, bốn tiệm cổ vật nào cũng có!” Người trông hàng thấy có người vào tiệm lập tức nhiệt tình nghênh đón.

“Chiếc nhẫn đá này không tồi.” Vân Cẩm Nghị cầm một chiếc nhẫn đá màu lục bích lên xem.

“Công tử thật có con mắt! Đây là nhẫn đá phục sức của Kính Vương tiền triều, trừ bốn *** ra thiên hạ không có cái thứ hai.”

“Nga? Vậy sao?” Vân Cẩm Nghị giả vờ đánh giá một lượt, rồi nói với người đứng bên cạnh: “Hồng Nhi, ngươi xem chiếc nhẫn đá này thật sự là di vật tiền triều để lại như lời hẳn nói sao?”

“Công tử, Hồng Nhi đối với cổ vật không chút thông hiểu, không nhìn ra cái gì cả.”

Người trông hàng đứng một bên vội nói: “Vị công tử này, bốn tiệm tại Vân thành cũng tính là có chút danh tiếng, chính là nhờ vào chữ tín, tuyệt không có hàng giả, điểm này ngài có thể yên tâm.”

Vân Cẩm Nghị cười, nói với người trông hàng: “Nhẫn đá này ta rất thích, nhưng cứ cảm thấy bên trong có chút gì vết, theo lý mà nói thứ quý giá thế này không nên có vết như vậy. Thế này đi, các người gọi ông chủ ra, ta và hẳn xác nhận một chút, nếu xác nhận là thật, ta lập tức đưa ngân lượng năm vạn hai, thế nào?”

Người trông hàng vừa nghe, nhìn nhìn Vân Cẩm Nghị toàn thân phát ra quý khí, vội nói: “Vị công tử này xin đợi một lát, tiểu nhân lập tức gọi chương quầy ra!”

Người trông hàng chạy đi gọi người, Vân Cẩm Nghị tiếp tục giả vờ nhìn chiếc nhẫn đá đỏ, Hồng Nhi đứng sau y nói: “Công tử, ngài cảm thấy ngài có thể xuất ra năm vạn lượng sao?”

“Lời này nói bấy rồi. Dù sao ta cũng là phú thương kinh thành, chỉ cần một phong thư của ta, đừng nói năm vạn lượng, năm trăm vạn lượng cũng không thành vấn đề.”

Hồng Nhi cười một cái, không nói nữa, mà lặng lẽ đứng một bên.

Người trông hàng đó dẫn ông chủ của họ ra, ông chủ tiệm cổ vật Vương Thủ Minh gần bán trăm vừa nhìn rõ người đến liền lộ ra biểu tình kinh ngạc.

“Vân_____” Một tiếng ‘Vân thiếu gia’ còn chưa gọi ra miệng, Vân Cẩm Nghị đã nói chen vào.

“Không biết chương quầy đây xưng hô thế nào?”

“Này...” Vương Thủ Minh nghi hoặc nhìn y, lẽ nào không nhận ra hắn?

Chỉ thấy Vân Cẩm Nghị thăm nháy mắt với hắn, Vương Thủ Minh khéo léo lập tức phát giác ra cái gì.

“Bỉ nhân họ Vương, vừa rồi nghe tên trông hàng nói công tử ngài rất thích nhẫn đá này, vậy xin cứ xem kỹ.”

“Thì ra là ông chủ Vương, hân hạnh hân hạnh. Ngài xem, nhẫn đá này bất luận là màu sắc hay ôn độ đều biểu hiện rõ là vật thượng đẳng, nhưng bên trong sao lại có tí vết đốm đốm?”

“Nga? Để ta xem xem.”

.....

Nửa canh giờ sau, Vân Cẩm Nghị và Vương Thủ Minh cuối cùng định giá của nhẫn đá đỏ. Người trông hàng của cửa tiệm bưng một cái ghế cho Hồng Nhi để nàng ngồi một bên chờ đợi.

Bên kia giá hàng, Vân Cẩm Nghị cầm bút ghi: “Ông chủ Vương, trước đó là ta hiểu lầm rồi, nếu nhẫn đá này đích thật là di vật tiền triều, ta cũng sẽ tuân thủ ước định bỏ ra năm vạn lượng. Đây là thư do ta tự tay viết, trên mặt có ấn chương của ta, sau khi người đi tự sẽ có người giao năm vạn lượng cho người. Nhẫn đá này cũng đợi người phải người lấy đủ tiền rồi ta mới đến lấy, thế nào?”

“Vậy đa tạ công tử.”

Hai người hàn huyên một lượt, Vân Cẩm Nghị mới gọi Hồng Nhi cùng rời khỏi.

“Công tử, từ Vân thành đến kinh thành, nhanh lắm cũng phải một tháng, ngài dự định chừng nào lấy nhẫn đá này về?” Trên đường đi, Hồng Nhi hỏi.

“Không gấp, đồ tốt không thể gấp, cho dù đến lúc đó ta không còn ở Vân thành, thì nhẫn đá đỏ cũng được lưu lại cho ta. Đã là đồ của ta thì ta hà tất phải gấp gáp chiếm hữu?” Vân Cẩm Nghị toàn thân thả lỏng, tâm tình rất tốt.

Tối đó, Vân Cẩm Nghị thoải mái tắm rửa, khi chuẩn bị lên giường ngủ thì đột nhiên cảm thấy thiếu thứ gì đó.

Phần bộ vị giữa hai chân không mấy thành thật, đại khái đã hơn một tháng y không hành phòng rồi... đây là chuyện yếu mệnh, tuy nói thời gian trước luôn bị Quyền Anh thượng, nhưng ít nhất y cũng được hưởng thụ.

Ách, sao lại nghĩ tới Quyền Anh rồi?! Lẽ nào y có xu hướng bị thượng?!

Dục cầu bất mãn, dẫn tới tâm phiền ý loạn.

Nghẹn một lúc, Vân Cẩm Nghị từ bỏ với tay vào trong quần mình.

Mẹ ơi, không ngờ y cũng có ngày tự dùng tay giải quyết!

Nằm trên giường, tay vói vào trong quần mình nhu động lên xuống, có thể thật sự là do cảm dục quá lâu, chỗ đó cứng ngắc.

Rất lâu, Vân Cẩm Nghị không tìm được co người, dịch thể đặc sệt từ hạ thân bắn ra.

Bắn rất nhiều a...

Tùy tiện lau tay, Vân Cẩm Nghị nằm trên giường lại không ngủ được, trở tới trở lui, đầu óc dị thường thanh tỉnh.

Cuối cùng y phiền não đứng lên xuống giường, ngủ không được thì không ngủ nữa, ra ngoài dạo quanh cho tới khi nào buồn ngủ thì trở về ngủ!

Hiện tại canh giờ cũng không còn sớm, Vân Cẩm Nghị bên trong mặt áo ngủ, bên ngoài khoác trường bào một mình đi dạo trong Âm Đường.

Haizz, sao y lại có cảm giác thể nhân đều say chỉ duy nhất y tỉnh táo? Không, là ‘thể nhân đều ngủ chỉ duy mình y thức’ mới đúng! Người quả nhiên không thể quá nhàm chán, nếu không sẽ giống như y bây giờ phải tìm lạc thú trong đêm nguyệt hắc phong cao.

Càng đi càng tỉnh táo, y tùy tiện đi loạn như vậy, giữa đường đụng phải vài người của Âm Đường, bọn họ không xem y là gì.

Trước mặt có một thính đường, y nhớ Hồng Nhi từng dẫn dò y không được đến đó. Lúc đó y không hỏi tại sao không cho y tới đó, vì một tổ chức như Âm Đường mà nói, những nơi tương đối hắc ám thì y cũng không có hứng thú ghé thăm.

Nhưng đêm nay chính là đầu óc đã sẵn không bình thường, nếu không cũng sẽ không nửa đêm không ngủ chạy ra ngoài tìm cảm giác.

Thế là Vân Cẩm Nghị lặng lẽ đi tới, cho dù không có ai giám thị y cũng làm như đang đi tập kích, trốn đông trốn tây tiếp cận nơi đó. Càng lúc càng gần, Vân Cẩm Nghị cũng không hiểu tại sao trong lòng lại có chút khẩn trương và hưng phấn.

Lại gần thính đường, bên trong trống trải một mảnh, tĩnh lặng tựa hồ không có người nào ở đây.

Nhưng y vẫn giống như kẻ do thám chân chính khẩn trương chú ý, không dám tạo ra chút âm thanh.

Vân Cẩm Nghị trốn sau một bức tượng đồng quan sát toàn đại thính, hy vọng có thể nhìn thấy thứ gì hiếm lạ ít thấy, ví dụ như để y phát hiện có ám môn vào mật đạo gì đó.

“Ồ_____”

Một tiếng kêu bi ai truyền vào tai Vân Cẩm Nghị, khiến y xém chút lặn ra từ sau tượng đồng. Trong đêm đen lặng lẽ đột nhiên truyền tới âm thanh chói tai như vậy thật sự khiến người ta có chút sởn gai ốc.

Từ từ, âm thanh đó dần thấp xuống, sau đó không còn nữa.

Tim Vân Cẩm Nghị đập nhanh tới mức sắp bắn ra ngoài, nửa ngày không dám di chuyển. Sau khi âm thanh đó không còn nữa, y mới dám rón ra rón rén bước ra như con mèo.

Nhưng phía trước lại không có lối đi, mà là góc chết của thính đường.

Mang trái tim thấp thỏm, tuy lòng rất sợ hãi, nhưng không biết tại sao dục vọng muốn tiến lên một bước tìm hiểu lại cường liệt hơn hẳn.

Một đạo thạch môn hắc sắc.

Vừa rồi Vân Cẩm Nghị còn nghe thấy có người ở trong này hơi vang động, nhưng ngay khi y lại gần thì không còn âm thanh gì nữa.

Cảm giác sợ hãi lan tràn trong lòng, lẽ nào đối phương phát hiện ra y rồi?!

Căn não rối loạn cuối cùng cũng tỉnh lại, Vân Cẩm Nghị cũng không còn để tâm đi rón ra rón rén nữa, quay người co cẳng chạy.

Sau lưng có tiếng cửa đá trầm nặng mở ra, thanh âm thân thể xé không lao tới cũng trở nên rõ ràng.

Cả đời này Vân Cẩm Nghị đều chưa từng chạy bán mạng thế này, người sau lưng đó muốn đuổi theo y, y đột nhiên rất sợ hãi, đối phương sẽ giết y, nhất định là vậy!

Càng lúc càng gần, người sau lưng tóm được một tay y, Vân Cẩm Nghị phát điên giãy dụa, cuối cùng rút được cánh tay của mình ra.

Kết quả còn chưa chạy được vài bước, đã bị đối phương kéo cả người lại.

“A! Cứu mạng a!”

Vân Cẩm Nghị kinh hoàng kêu lớn, đối phương thô lỗ vịn người y, tiếng kinh hô của Vân Cẩm Nghị cũng theo đó ngừng lại.

Là Quyền Anh.

Nhưng, biểu tình của hắn âm trầm không giống người, mà giống như ác quỷ vừa mới từ địa ngục chui lên.

Mắt của hắn, hình như là màu máu đỏ...

“Người, người...” Vân Cẩm Nghị phát hiện bản thân lần đầu tiên sợ hãi một người đến vậy. Ánh mắt vô thức đảo vào trong thạch môn, trong thạch môn nửa mở, một di thể nữ nhân nằm trong vũng máu...

Mái tóc dài của nữ nhân buông xõa, tung tóe trong màu huyết sắc ám hồng, giống như dung nhập làm một thể.

Ánh mắt Quyền Anh nhìn y giống như muốn xé nát y, y có một dự cảm, cảm thấy mình sắp biến thành nữ nhân đó.

Vân Cẩm Nghị lùi về từng chút một, lúc này Quyền Anh không phải Quyền Anh bình thường mà y biết, y tuyệt đối không lấy cái mạng nhỏ của mình ra mà đùa giỡn vào lúc này.

Kết quả còn chưa lùi được một tấc, đã bị đối phương một tay túm lấy kéo thẳng vào bên trong thạch môn.

“A ô!” Đau quá! Vân Cẩm Nghị bị ném xuống đất, thạch môn đó thoáng chốc đóng lại trước mắt y.

“Người người người, người đừng làm vậy!”

Quyền Anh nhìn nam nhân dưới đất liên tục lùi ra sau, hắn liền có một dự cảm rất cường liệt muốn phá hủy người này.

Đúng, hắn muốn phá hủy người này, hắn phải xé nát y ra sau đó ăn sạch vào bụng, giống như hắn đã hủy diệt những người khác.

“A!” Vân Cẩm Nghị kêu lớn một tiếng, đau đớn như kim châm, đối phương cắn một phát lên cổ y, rất hung tàn.

Quyền Anh ngửi được vị đạo của máu, vị đạo này làm hắn hưng phấn, khiến hắn muốn cắn sâu thêm.

“Ô ô... đừng cắn nữa, ta không muốn chết... ô ô...”

Bên tai truyền tới tiếng khóc thút thít thống khổ của nam nhân dưới thân, Quyền Anh đột nhiên nhả ra, thấy khoe mắt nam nhân đó rơi lệ, hắn thè lưỡi ra từng chút từng chút liếm lên vết máu trên cổ nam nhân.

Hắn muốn xé nát thân thể của nam nhân này, nhưng khi hắn vươn hai tay ra, thứ mà hắn xé nát lại là y phục của y.

Theo bản năng tách mở hai chân thon dài của nam nhân, hắn giải khai thắt lưng quần của mình, dùng một phương thức khác để xé nát nam nhân dưới thân.

“Ô!” Vân Cẩm Nghị nghẹn kêu một tiếng. Có cảm giác bị người xé nát.

Người này nhất định là muốn giết y, vừa mới cắn cổ y bị thương, hiện tại lại đối đãi với y biến thái như vậy!

Còn thật nóng bỏng cương cứng cuồn cuộn đã chen vào trong nội thể y, y còn chưa kịp thở dốc lấy hơi, huyết khẩu chặt hẹp ở hạ thể đã bị đối phương liên tục đâm xuyên vào.

Thắt lưng bị đối phương siết chặt, y giống như một món đồ chơi mặc cho sự nhún động của đối phương làm thân thể lay lắt.

Rất đau, rất khó chịu, bất kể là cổ hay là hạ thể. Nhưng khi ánh mắt mê ly của Vân Cẩm Nghị đảo qua di thể nằm trong vũng máu dưới đất, y lại đột nhiên cảm thấy bị đối đãi như thế này cũng coi như không tồi.

Y không có cốt khí, điều này y sớm đã biết....

Trên mặt đất băng lạnh, một người chết nằm trong vũng máu. Ở bên kia vũng máu, một nam nhân đang đề một nam nhân khác lên mặt đất, mặt đối mặt hung hăng xâm phạm.

Nhanh làm cho tên hỗn đản Quyền Anh đó khôi phục lại bình thường đi, y không muốn tiếp tục bị người cường bạo trước một khối di thể như vậy nữa... đây là suy nghĩ hiện lên trước khi Vân Cẩm Nghị hôn mê.

Không biết qua bao lâu, tiếng thở dốc của Quyền Anh vẫn thô trọng như vậy, cúi đầu nhìn phân thân hắc hồng sắc của mình đang tiến tiến xuất xuất trong động khẩu ở hạ thể của nam nhân đó, mỗi lần tiến xuất đều phát ra tiếng nước dính nhót *** my.

Sự ma sát nóng bỏng khiến huyết dịch toàn thân hần đều sôi sục!

Nhanh chóng trừu sáp mấy lần, hỗn dịch thuận theo bộ vị kết hợp của hai người từng chút trào ra.

Huyết sắc trong mắt Quyền Anh dần lui đi, sau đó chuyển thành hắc sắc bình thường.

Cúi đầu nhìn nam nhân dưới thân đã không còn ý thức gì, chậm rãi rút phân thân của mình ra.

Bộ vị bị hần chà đạp đến xung huyết đó xưng đỏ bất kham, trọc dịch bạch sắc mang theo chút hồng sắc trào ra thật nhiều.

Quyền Anh nhìn di thể nữ nhân trên đất, rồi ôm Vân Cẩm Nghị vào lòng đẩy mở thạch môn đi ra khỏi mật thất.

Khi Vân Cẩm Nghị tỉnh lai đã là buổi chiều ngày hôm sau.

Vừa mới ngẩng đầu, trên cổ truyền tới cơn đau nhói.

“Ngô.” Vân Cẩm Nghị hừ nhẹ một tiếng, Hồng Nhi nghe thấy liền vào.

“Công tử, ngài tỉnh rồi?”

Chớp mắt vài cái, cũng may, y vẫn còn sống...

“Công tử, vết thương trên cổ ngài đã được băng bó, qua mấy ngày nữa sẽ lành lại.”

“Vậy vết thương ở mặt sau của ta?”

“A?”

“Vết thương ở mặt sau của ta hỗn đản đó có thay ta bôi được không?”

“Tối qua lãnh chủ vẫn ở bên ngài, chắc ngài ấy, ngài ấy đã giúp ngài bôi được....”

“Hừ, coi như hần còn chút lương tâm.”

Vân Cẩm Nghị lại thăm mắng thêm vài câu, mới hỏi tiếp: “Hồng Nhi, lãnh chủ của các người có phải đang luyện tà công gì không? Luyện đến lúc nào đó có phải rất dễ tẩu hỏa nhập ma?”

Hồng Nhi lộ ra biểu tình có chút khó xử: “Công tử, chuyện này Hồng nhi không biết. Những chuyện này cũng không phải là thứ mà hạ nhân chúng tôi nên hỏi.”

Vân Cẩm Nghị không hỏi nữa, kỳ thật tình trạng giống như tối qua trong lòng y cũng hiểu rõ rất nhiều, lúc đó Quyền Anh căn bản chính là tẩu hỏa nhập ma!

Y còn nhớ đại thúc trên mặt có vết sẹo đã chạy thoát kia từng nói, Quyền Anh đang luyện Phách Ma công gì đó, luyện công cần phải giết năm nam năm nữ.

Lẽ nào ma công này Quyền Anh còn chưa hoàn toàn luyện thành? Nếu không tối qua nữ nhân bị giết đó là chuyện gì đây?

Vừa nhớ tới di thể nữ nhân, Vân Cẩm Nghị liền cảm thấy trên người nổi lên một trận hàn ý, gia hỏa Quyền Anh đó căn bản chính là một tên biến thái.

15. Chương 15

CHƯƠNG 15

Hạ thân thật sự được xử lý qua, Vân Cẩm Nghị không cảm thấy có gì không thích ứng, chỉ là thân thể lười biếng, nằm mãi trên giường không muốn dậy, nằm thẳng, tới tận đêm.

Ngay cả cơm tối cũng là do Hồng Nhi đút y từng muỗng, Vân Cẩm Nghị đặc ý hưởng lạc, chỉ khổ cho thân làm hạ nhân như Hồng Nhi.

Bất luận khuyên can thế nào, y vẫn không chịu dậy.

“Công tử, nếu ngài không dậy thì canh sẽ đổ đó.” Vân Cẩm Nghị muốn uống canh nắm, Hồng Nhi trái phải khó xử không biết làm sao cho tốt.

“Không sao, chỉ cần ngươi đừng run tay, canh sẽ không đổ ra. Nhanh lên, thiếu gia ta muốn uống rồi.”

“Công tử ngài thích ức hiếp người.” Hồng Nhi lẩm bẩm một tiếng, cẩn thận múc canh đưa tới trước miệng y.

Vân Cẩm Nghị há miệng, ngậm muỗng canh vào, quả nhiên một chút cũng không văng ra, Hồng Nhi thấy bộ dáng này không kìm được bật cười.

“Cười cái gì?”

“Ta cười công tử ngài bày ra bộ dáng vô lại lại đặc biệt khả ái, ha ha.”

“Đừng cười nữa, đút thiếu gia ta tiếp đi, nhanh chút.”

Lại uống thêm vài hớp, Vân Cẩm Nghị chùi miệng, nói: “Đây là do ngươi không hiểu, cái gì gọi là vô gian bất thương? Có nghĩa là nói làm thương nhân nhất định phải gian ác, mà da mặt của người làm thương nhân nhất định phải dày. Da mặt dày lên rồi thì ngươi mới có thể đấu với những người da mặt dày này, một phần lợi một đồng kim, nếu ngươi không chuẩn bị tinh thần triền quẩn kéo dài bất cứ giá nào đến cùng với người khác, thì thương nhân như ngươi sẽ không kiếm được một đồng nào. Ai cũng nói muốn kinh thương đầu tiên phải có chữ tín, kỳ thật trên đời này người không có chữ tín nhất chính là thương nhân, có lợi có mưu mới là đạo lý thép. Người không quyền không thế, không tiền không lợi thì ngươi để ý tới hần làm gì? Cho nên đáng vô lại cũng là thứ tất phải chuẩn bị của thương nhân, nên triền liên triền, nên ném liên ném, không có bản lĩnh này thiếu gia ta cũng không thể ổn định ngồi trên vị trí đệ nhất phú thương. Ngươi cho rằng ta chỉ có người quen thôi sao, chỉ có mỗi người quen thì có thể đạt được như hiện tại sao? Không có chút thủ đoạn làm sao mà thành!”

Hồng Nhi liên tục gạt đầu, lộ ra biểu tình thì ra là thế.

“Công tử lời này của ngài thật sự là triệt để cải biến cách nhìn của Hồng Nhi đối với thương nhân rồi, thì ra thương nhân mới là người giả dối không có nhân phẩm nhất trên đời.”

Khi Vân Cẩm Nghị vừa nghe câu sau, xém chút nữa bị nước miếng của mình sặc chết.

“Khụ, khụ khụ! Hồng Nhi, không thể nói như vậy, khụ khụ!”

Hồng Nhi thu chén canh lại, cười híp mắt nói: “Được rồi, công tử nghỉ ngơi cho khỏe, Hồng Nhi sẽ ghi nhớ kỹ chỉ giáo của công tử hôm nay!”

Nói xong, mang văn kiện Vân Cẩm Nghị ăn còn thừa lui khỏi.

Vân Cẩm Nghị có chút phiền muộn ngồi trên giường tròng mắt nhìn nóc nhà, kỳ thật y còn muốn uống thêm chút canh, tốc độ của nha đầu đó quá nhanh rồi...

Sắc trời đã muộn, đèn trong phòng tắt cuộc cũng tự tắt ngủm, Vân Cẩm Nghị bất tri bất giác mơ mơ hồ hồ ngủ mất.

Trong mộng, y mơ thấy Thường Hỷ đầm chân đầm vai cho mình, sau đó lại bưng trà. Nhưng trà quá nóng, Thường Hỷ tên ngu ngốc đó không cẩn thận làm văng nước trà lên người y. Y tức giận, vươn tay tới nắm lấy lỗ tai của hắn mà kéo.

Nắm được rồi, dám làm bỏng thiếu gia ta? Xem thiếu gia có kéo đứt lỗ tai người không!

Y nhớ lỗ tai của tiểu tử Thường Hỷ không có cứng như vậy a! Hôm nay làm sao vậy? Theo tiềm thức hung hăng kéo cho đã.

.....

“Ai da!”

Vân Cẩm Nghị bị người ta lay tỉnh, che ngực rên rỉ một tiếng, phát hiện trước mắt là một gương mặt âm tàng.

Phòng quá tối, ánh trăng cũng không sáng, nhưng y vẫn có thể nhận ra gương mặt góc cạnh rõ ràng này.

“Ha ha, ta tới đây, ha ha.”

.....

“Ách, ngài không có chỗ nào ngủ sao? Nếu không, ta nhường giường cho ngài?”

.....

“Vậy thế này đi, ta nhường giường cho ngài, tiểu nhân ra ngoài tìm nơi khác, ha ha.” Nói rồi, liền nhảy xuống đất tìm giày.

“A!” Cả người bị ôm lấy thắt lưng kéo lên giường, Quyền Anh áp lên y, trong hắc ám nhìn thẳng mặt y.

“Lãnh chủ đại nhân, ngài ngàn vạn lần đừng phát tình nữa! Mặt sau của tiểu nhân đây còn chưa khỏi, ngài bỏ qua đi được không!” Vân Cẩm Nghị muốn khóc, y thật sự không muốn bị làm nữa mà!

“Người còn la nữa ta liền thượng người.”

Vân Cẩm Nghị lập tức im miệng.

Quyền Anh cúi đầu, dùng môi giải khai băng bó ở cổ y, lộ ra nơi bị cắn.

Lần này Vân Cẩm Nghị ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Từ từ, Quyền Anh vươn lưỡi ra, hết sức cẩn thận liếm lên vết thương đó.

“Ách...” Vân Cẩm Nghị phát ra một tiếng rên rỉ từ cổ họng, thân thể hơi run rẩy.

Cảm giác ngưỡng cổ bị đối phương liếm thật kỳ diệu, nơi bị thương truyền tới cảm giác không biết đau đớn hay là run rẩy vì diệu.

“Ngô...”

Quyền Anh ôm chặt thân thể phát run của y, vẫn tỉ mỉ liếm lộng vết thương sưng đỏ yếu ớt đó, giống như đang bảo vệ cho một thứ trân quý. Tay Vân Cẩm Nghị cũng bị rút gân, siết chặt lại rồi buông lỏng ra, cảm giác phần cổ ẩm ướt nóng ẩm khiến y cảm thấy toàn thân trên dưới như có đàn kiến bò qua.

Có thể nào đừng liếm nữa không... y sắp chịu không được rồi...

Cuối cùng, Quyền Anh thu lưỡi lại, đứng lên.

Phù... Vân Cẩm Nghị thầm thở phào một hơi.

Quyền Anh nằm bên cạnh y, kéo chăn trên người y qua một chút để đắp lên người mình.

“Người, đêm nay ngủ ở đây?”

“Ân.” Thanh âm nghe ra được có chút mỏi mệt.

“Người cái gì cũng không làm?”

Quyền Anh mở đôi mắt hẹp dài thâm u ra: “Nếu người muốn bị người thượng, ta có thể thành toàn người.”

“Không không không, không cần, ngài ngủ ngon nha, ta nhường hẳn hết cho ngài.” Vân Cẩm Nghị kéo hết phần lớn chăn trên người đắp lên người hắn.

Quyền Anh đột nhiên vươn tay, kéo y vào lòng.

Vân Cẩm Nghị trừng to mắt long lanh nhìn, không phải nói cái gì cũng không làm sao?!

Nhưng mà, sau khi Quyền Anh ôm y vào lòng, lại nhắm mắt ngay, giống như chỉ xem y là một cái gối ôm.

Vân Cẩm Nghị...

Rất lâu, Vân Cẩm Nghị thả lỏng thân thể căng cứng, nhìn chăm chăm nam nhân dường như đã ngủ rất sâu này.

Ánh sáng rất tối, nhưng vẫn có thể nhìn được ngũ quan trên mặt Quyền Anh.

Thật sự, người soái hơn y không nhiều... Quyền Anh chính là một trong số những người ít ỏi đó...

Vẻ mặt ngủ say của hắn, không thấy con mắt thâm trầm khiến người ta không thể suy đoán nữa, Vân Cẩm Nghị phát hiện lông mi của hắn thể nhưng lại dài hơn của mình! Mẹ nó, còn cho rằng trong số nam nhân thì lông mi của mình đã tính là dài nhất rồi!

Ách, thất lưng bị ôm quá chặt, Vân Cẩm Nghị động động, cảm thấy thả lỏng hơn rồi mới làm ổ trước ngực Quyền Anh an ổn ngủ.

Hôm sau tỉnh lại, trên người đã không còn bóng dáng Quyền Anh.

Được thôi, tuy trong lòng có chút không vui, nhưng y không còn cảm thấy khó chịu vô cùng nữa!

“Hong Nhi, thiếu gia ta muốn ra ngoài giải khuây, người phải đi theo ta sao?”

“Công tử, Hong Nhi được phân phó, bất luận ngài đi đâu Hong Nhi phải đi theo đó.”

Vân Cẩm Nghị bất đắc dĩ: “Nếu người đã cố chấp muốn theo, vậy ta cũng không còn cách nào khác, đến lúc đó người đừng hối hận vì đã theo ta.”

Hong Nhi lộ ra biểu tình không cho là đúng: “Công tử yên tâm, bất luận công tử đi đâu Hong Nhi cũng theo, tuyệt đối sẽ không bỏ công tử lại một mình không lo.”

Kết quả lần này Vân Cẩm Nghị ra ngoài vẫn đi đến con đường thương nghiệp lần trước, chẳng qua lần này y không tiến vào tiệm đồ cổ, mà hướng về một tòa lầu ba tầng xinh đẹp.

“Công tử, đây là chỗ nào?” Hong Nhi hỏi.

“Đây a, là nơi nam nhân đều thích đến.”

Vân Cẩm Nghị đánh giá Hong Nhi một chút, nàng cũng chỉ mới mười sáu mười bảy, hơn nữa suốt ngày ở trong Ám Đường, không hiểu rõ chỗ này cũng rất bình thường, nói sao thì nàng cũng chỉ là một tiểu nha đầu mà thôi.

Vân Cẩm Nghị dẫn theo Hong Nhi về mặt nghi hoặc đi vào, liền có một nữ nhân trung niên trang điểm lòe loẹt lên đón.

“Dô, vị gia này, ngài tới tìm vui sao? Chỗ chúng tôi không cho phép nữ nhân tùy tiện tiến vào.”

Tú bà nhìn sang Hong Nhi, chỗ các nàng đây nếu có nữ nhân tiến vào, không phải đến bán thân thì chính là tìm phiền phức.

“Ha ha, không ngại, đây là thiếp thân nha hoàn của ta. Chỗ các người có vài cô nương tương mạo xinh xắn không?”

Tú bà cười tươi đáp lời: “Công tử ngài từ bên ngoài đến phải không? Chỗ chúng tôi đây là nơi có nhiều cô nương xinh đẹp nhất toàn Vân thành này! Mỹ nữ gì đều có, chỉ không biết ngài muốn dạng thể nào thôi!”

“Sở thích của ta có chút đặc thù, người qua đây ta nói nhỏ cho nghe.”

Tú bà lộ ra biểu tình đã hiểu tiến lại, Vân Cẩm Nghị dán sát vào tai nàng thấp giọng nói vài câu, chỉ thấy tú bà đáp: “Thì ra công tử muốn như vậy, vậy đi theo ta, vị này nhất định làm ngài thỏa mãn!”

Tú bà dẫn đường, Vân Cẩm Nghị đi theo sau, Hồng Nhi theo sát.

“Công tử.” Hồng Nhi gọi Vân Cẩm Nghị một tiếng.

“Sao rồi?”

“Công tử, loại nơi này, Hồng Nhi khuyên ngài nên nhanh chóng ly khai.”

“Tại sao?” Vân Cẩm Nghị cố ý lộ ra biểu tình không hiểu.

“Vạn nhất để lãnh chủ biết được công tử đến nơi này tìm hoan, ngài ấy, ngài ấy sẽ không cao hứng.”

“Hồng Nhi, đây là do người không hiểu rồi. Ta không phải những nữ nhân đó của lãnh chủ các người, ta là nam nhân. Giữa nam nhân nào có dục vọng độc chiếm gì đáng nói chứ? Chuyện này người không hiểu, chỉ có ta và hắn hai người hiểu rõ. Yên tâm đi, lãnh chủ của các người căn bản không để ý ta đến những nơi thế này.” Vân Cẩm Nghị nói bậy một hồi, làm tiểu cô nương mơ hồ theo.

Chỉ thấy Hồng Nhi quả nhiên lộ ra biểu tình không hiểu, lặng lẽ đi theo sau họ.

Thẳng đến khi Vân Cẩm Nghị tiến vào gian phòng do tú bà chỉ dẫn, Hồng Nhi vẫn đứng ở bên ngoài suy nghĩ: Giữa nam nhân và nam nhân, lẽ nào thật sự có sự bất đồng với giữa nam nhân và nữ nhân? Nhưng tại sao nàng vẫn cảm thấy lãnh chủ sẽ tức giận chứ?

Nhưng nghĩ thì nghĩ, nàng cũng không đẩy mở cửa ngăn cản Vân Cẩm Nghị. Công tử chắc sẽ không ngốc tới mức tự tìm đường chết đâu? Có lẽ lời y nói là đúng.

Không lâu, trong phòng truyền ra tiếng thở dốc ái muội khi nam nhân và nữ nhân hành phòng, Hồng Nhi mặc đồ bông, vội vội vàng vàng cách xa căn phòng, chạy tới nơi khác đợi.

Vân Cẩm Nghị đẩy mở tầng cửa sau cùng, quả nhiên thấy có người đang ngồi trước bàn chờ đợi.

“Tắm, Tắm Lam!” Vân Cẩm Nghị hưng phấn bỏ nhào sang nam nhân nghiêm nghị đó, muốn cho đối phương một cái ôm thân thiết.

“A!” Người nào đó ngã đập đầu xuống đất.

“Kháo, lão tử muốn ôm người, người còn dám đá lão tử?!”

Thắm Lam văng ngồi trên ghế, chậm rãi thu chân: “Ai bảo người không chịu nhớ kỹ, còn vọng tưởng muốn bổ lên người ta.”

“Người không nghĩa khí!” Vân Cẩm Nghị đứng lên, tức phì phì xông tới trước mặt hắn.

“Nếu ta không có nghĩa khí thì sẽ không chuyên môn chạy tới giúp đỡ người, nói đi, người rốt cuộc bị ai bắt đi?”

“Hừ, người còn có mặt mũi hỏi! Trong suốt thời gian ta mất tích ba người các người có từng tìm ta không? A?!”

Thắm Lam lạnh lùng trừng y một cái, nhện xuống xung động muốn đánh y một chưởng, nếu không phải do tiểu tử ngốc này mất tích, bọn hắn phải đến mức ngày ngày tìm kiếm sao?

Tây Tường Liệt ngày ngày báo oán không thể hồi phủ tâm tìm cùng Tiểu Nhiễm nhi của hắn, nhưng vẫn luôn phải người đi tìm kiếm y.

Ngụy Lăng Thần cũng bỏ chức tướng quân không làm, quay ra làm bổ khoái tìm người.

Mà hiện tại hỗn đản này còn có mặt mũi chấp vấn hắn?!

“Cái này, ta biết các ngươi nhất định rất chăm chỉ tìm ta, ta chọc ngươi cho vui thôi, tùy tiện nói thôi mà.” Vân Cẩm Nghị nhìn thấy sắc mặt bất thiện của Thẩm Lam, lập tức đổi giọng.

“Ngươi rốt cuộc bị ai bắt đi?”

“Một tiểu quan.” Vân Cẩm Nghị thuận miệng nói.

“Cái gì?” Thẩm Lam nhướn mi.

“Ách, không đúng, không phải tiểu quan, chính là ta lúc không cẩn thận đã tưởng lầm hắn là tiểu quan, sau đó thì, thì thành ra thế này.”

“Thành ra thế nào?”

“Thì bị bắt tới đây a!”

Thẩm Lam đột nhiên biến sắc mặt: “Ngươi có bị hắn làm gì không?”

Vân Cẩm Nghị lập tức ngây ra, nửa ngày, mới cứng miệng nói: “Đùa sao, ta có thể bị người khác làm gì! Muốn thương cũng phải là Vân Cẩm Nghị ta thương người khác, sao có thể bị người khác thương?!”

“Ngươi, ngươi làm gì nhìn ta như vậy?” Vân Cẩm Nghị chột dạ hỏi.

“Ta chỉ là muốn hỏi ngươi có bị đánh hay không.”

“...”

Thẩm Lam nhìn y nửa ngày, chăm chăm tới mức y toàn thân khó chịu.

“Hắn là ai, ngươi có biết không? Chúng ta tìm kiếm nhiều ngày như vậy cũng không tìm được người, hắn tuyệt đối không phải là người đơn giản đi? Ta biết hắn không?”

“Cái này, Âm Phách, ngươi biết không?”

“Cái gì?!” Thẩm Lam lập tức đứng bật dậy: “Ngươi bị Âm Phách bắt đi?!”

“Àn.”

16. Chương 16

CHƯƠNG 16

“Trên giang hồ người có thể gặp được hắn không có mấy ai, sao hắn lại đi bắt ngươi?” Cho dù mạnh như Thẩm Lam, hắn cũng chưa từng gặp qua người thật của Âm Phách, trên giang hồ đều đồn rằng Âm Phách hung tàn thế nào, truyền kỳ thế nào, nhưng cũng chỉ là đồn mà thôi. Âm Phách, một nhân vật thần bí lại khiến người ta nghe thấy đã sợ vỡ mật.

“Ta không phải nói ta tưởng lầm hắn là tiểu quan sao, nên đắc tội với hắn. Ai biết ta làm thương nhân lâu như vậy rồi, sao lần này đột nhiên bị mờ mắt, không nhận rõ hàng như vậy!”

Thẩm Lam nhìn y cười lạnh một tiếng, thiển cận!

“Ta xem ngươi tứ chi kiện toàn, chắc hắn đối với ngươi không tồi.”

“Mới không phải! Ngươi không biết hắn ngược đãi ta thế nào đâu!”

“Hắn ngược đãi ngươi thế nào!”

“Ách... bỏ đi, ngươi đừng hỏi nữa, hiện tại ta gặp được người có chút kích động, ngươi hỏi ta cái gì ta cũng đáp không ra.”

Kích động cái rắm! Thẩm Lam phi thường hiểu rõ trong lòng tên tiểu nhân này đang nghĩ gì. Bỏ đi, hắn cũng lười hỏi.

“Này, đây là địa đồ trong tổng bộ Âm Đường, ta phí rất nhiều tâm tư mới có thể nắm chắc những chỗ này. Lộ tuyến đi trong Âm Đường ta cũng đã ghi chú cho ngươi, ba ngày sau, ngươi đến đó đón ta ra. Ta tin

dựa vào công phu của người, nhất định sẽ không bị phát hiện.” Vân Cẩm Nghị rút một cuộn da từ tay áo ra đưa cho hắn.

Thẩm Lam nhăn mày: “Tại sao không để ta hiện tại mang người đi luôn?”

“Hiện tại không được, ta còn phải nắm chắc thêm chút tình huống, hiện tại ta đi luôn như vậy thì sau này sẽ phải ăn trái đắng, Vân gia của ta lớn như thế, sớm muộn cũng để hắn tới bắt được ta.”

“Vậy người còn có thể nắm chắc tình huống ra ngoài nào?”

“Dù sao người đừng quản, ba ngày sau người cứ đến đón ta là được!”

Thẩm Lam lười để ý đến y, quý mới biết trong đầu của tên ngu ngốc này đang nghĩ cái gì.

Sau khi ra ngoài, Vân Cẩm Nghị đi tìm Hồng Nhi, Hồng Nhi không nói gì với y, lặng lẽ đi bên cạnh.

“Hồng Nhi người sao vậy? Mặt sao đỏ như vậy?”

Hồng Nhi giống như có chút tức giận, đi càng nhanh hơn.

“Đợi ta với a! Người rốt cuộc sao vậy?” Vân Cẩm Nghị nhanh chóng đuổi theo.

Hồng Nhi cuối cùng dừng lại, tức giận nhìn Vân Cẩm Nghị: “Công tử, lần sau đừng tới nơi thế này nữa, không chút nghiêm chỉnh!”

“Gì? Sao ta lại không nghiêm chỉnh?”

“Ta, ta đều nghe thấy cả! Lãnh chủ nhất định sẽ trách tội xuống!” Mặt Hồng Nhi đỏ bừng.

Vân Cẩm Nghị đột nhiên hắc hắc cười, lại bày ra bộ dáng phong lưu: “Hồng Nhi người xấu hổ cái gì? Người sớm muộn cũng sẽ trải qua việc nam nữ hoan ái, hiện tại hiểu biết một chút trước đối với người không có gì xấu. Còn nữa a, hôm nay chuyện ta đến đây người đừng nói lại với lãnh chủ biến thái của các người, hần phạt ta cũng sẽ liên lụy phạt tới người, hơn nữa ta dám bảo đảm hần tuyệt đối sẽ không giảm nhẹ cho người.”

“Ngài! Công tử ngài thật mưu mô!” Hồng Nhi tức chết, lần đầu tiên cảm thấy Vân Cẩm Nghị giả hoạt như vậy.

“Ha ha, người đừng giận, chỉ lần này thôi, sau này ta không tới những nơi này nữa.”

“Ngài nói rồi có giữ lời?”

“Đương nhiên!”

Trở về Âm Đường, chuyện đầu tiên Vân Cẩm Nghị làm chính là thay y phục, tuy y đến kỹ viện không phải để chạm nữ nhân, nhưng vị phần son chuyên thuộc ở kỹ viện vẫn nhiễm lên người y.

Chẳng qua y nghĩ nhiều rồi, buổi tối Quyền Anh căn bản không tới tìm y.

Ngày hôm sau, Quyền Anh bắt về một người, Vân Cẩm Nghị đứng ở xa nhìn qua, người đó thể nhưng là Yểm Ma!

Vân Cẩm Nghị vừa nhìn thấy nam nhân tướng mạo vô cùng dọa người đó, toàn thân không kìm được run rẩy! Người đó đâm y một đao, loại thống khổ khi bị lợi khí đâm vào bụng đến bây giờ y vẫn còn nhớ rõ!

Yểm Ma đó đã không còn tri giác, không biết là chết hay sống.

Đột nhiên Quyền Anh giống như ý thức được cái gì dừng chân lại, sau đó chuyển mặt sang chỗ y đứng, từ xa nhìn y.

Cái nhìn này khiến Vân Cẩm Nghị đột nhiên tâm động.

Ý nghĩa của đột nhiên tâm động chính là tâm y đập thành thạch liên hồi.

.....

Sau khi Quyền Anh nhìn y một cái liền quay người tiếp tục đi về phía trước.

Vân Cẩm Nghị lập tức nhấc gót theo sau.

Nhưng khi y thở dốc như trâu chạy được một đoạn, mới phát hiện y đã không còn nhìn thấy bóng dáng Quyền Anh.

Quyền Anh đem Yểm Ma đi đâu? Hắn sẽ báo thù Yểm Ma thế nào?

Vân Cẩm Nghị biết đó nhất định không phải là thứ gì dễ nhìn lại dễ tiêu hóa, nhưng vẫn nhin không được muốn biết.

Vừa nghĩ tới nữ thi trong ám thất hôm đó, da gà da vịt toàn thân y lại một lần nữa nhảy lên.

.....

Quyền Anh để Long Tam dùng nước dội tỉnh Yểm Ma.

“Khụ khụ, khụ khụ khụ!”

“Người quá kém cỏi rồi, như vậy đã ngất đi?” Quyền Anh ngồi trên ghế gỗ trong địa lao, chế giễu nói.

“Quyền Anh! Người đem Muội Nhi đi đâu? Trả hắn lại cho ta!” Yểm Ma vừa tỉnh lại liền phần nộ hết lớn, hoàn toàn không lo tới hoàn cảnh của mình.

“Chết đến nơi còn tưởng niệm tiểu quan đó?”

“Trả hắn lại cho ta!”

Quyền Anh cười: “Người đâu.”

Một nam nhân nhu nhu nhược nhược co ro sợ hãi được mang tới, Yểm Ma lập tức giật mạnh xiềng xích trên người, hận không thể lập tức chạy tới cạnh người đó.

“Muội Nhi, Muội Nhi!”

Muội Nhi sợ hãi lùi về sau, không nhìn hắn.

“Ha ha, người có kêu rách cổ họng hắn cũng không nhìn người một cái, người vừa xấu vừa già, ai lại nhìn trúng người?”

Yểm Ma hung ác gào lên với Quyền Anh: “Người câm miệng! Muội Nhi, người đừng sợ, ta sẽ cứu người ra, người đừng sợ.”

Quyền Anh không giận mà cười: “Người thật biết kể chuyện cười, người nên lo lắng cho bản thân mình đi, ta lại không làm gì hắn, nhiều lắm cũng chỉ là dùng hắn tiết hỏa thôi.”

“Người nói cái gì?!” Yểm Ma điên cuồng, xiềng xích bị hắn kéo vang loảng xoảng.

“Ta nói ta sẽ không giết hắn, chỉ lấy hắn ra tiết hỏa.”

“Người dám động vào hắn thử xem?! Ta phanh thây người làm vạn đoạn!”

Con người Quyền Anh biến đổi màu sắc, âm trầm nói: “Yểm Ma, món nợ người thiếu ta ta sẽ bắt người trả lại gấp bội. Có muốn biết tư vị khi nhìn người mình chân ái bị cường bạo không?”

Nói rồi, ngoài cửa lại tiến vào ba nam nhân cao to kiện tráng, nhận được ánh mắt của Quyền Anh, bọn họ đi tới cạnh nam nhân chỉ biết phục tùng kia.

“Thả hắn ra! Không cho phép các người chạm vào hắn!” Yểm Ma đỏ mắt, nhìn ba nam nhân kia ẩn Muội Nhi xuống đất, xé mở từng kiện y phục của hắn.

Quyền Anh nhàn tản ngồi trên ghế, lạnh lùng nhìn tất cả.

Thân thể Muội Nhi hơi run rẩy, nhưng lại không kháng cự, ba nam nhân đó bảo hắn mở miệng hắn liền mở miệng, bảo hắn banh chân hắn liền banh chân.

Đã có nam nhân tiến nhập vào thân thể hắn, hắn chịu không nổi rên rỉ ra tiếng.

“A a a a!” Yểm Ma giống như phát điên, phát ra tiếng gầm rú chấn động tai người.

“Quyền Anh! Nếu người muốn báo thù ta thì liền giết hắn! Giết hắn đi, ta liền sống không bằng chết! Người giết hắn đi a!” Yểm Ma trừng mắt nhìn Quyền Anh, hét lên.

Quyền Anh lại nhìn bốn người đang làm động tác thô tục dưới đất, rồi nhìn sang Yểm Ma: “Yên tâm, ta sẽ không để hắn chết, nếu hắn chết rồi đến địa phủ không phải còn bị người già vò sao? Người nhìn thấy không, hắn thà bị những người này chà đạp, cũng không muốn ở bên cạnh người.”

Quyền Anh đứng lên, đi tới chỗ Muội Nhi toàn thân xích lửa, hắn đang cố sức nuốt vào nhỏ ra hạ thân của một nam nhân.

Quyền Anh kéo tóc hắn bắt hắn ngẩng lên: “Tư vị bị bọn họ thượng tốt không? Có tốt như Yểm Ma đối với người không?”

Muội Nhi liều mạng gật đầu, rồi cúi đầu liếm láp hạ thân của nam nhân kia.

“Muội Nhi! Ta biết người là bị uy hiếp! Không phải đi, người là yêu ta, người yêu ta!” Yểm Ma điên cuồng hét lớn, dùng ánh mắt thù hận nhìn Quyền Anh: “Quyền Anh, năm đó sai lầm lớn nhất của ta, chính là khi cưỡng bạo mẹ người giết chết cha người đã không thuận tiện bóp chết người! Ta giết người!!”

Xiềng xích lại bị kéo vang lên chói tai, cảm giác tùy thời sẽ bị Yểm Ma không còn lý trí bứt đứt.

Quyền Anh vẻ mặt hàn lạnh, chậm rãi đi tới: “Đúng a, người cưỡng bạo mẹ ta, giết cha ta, ta nên làm sao đòi lại từ người người?”

Trong tay Quyền Anh xuất hiện một thanh chủy thủ sáng choang, lưỡi chủy thủ chậm rãi rê trên người Yểm Ma.

“Người biết lăng trì chứ? Từng dao từng dao xẻo thịt xuống, không xẻo đến dao cuối cùng tuyệt đối không để cho người đó chết.” Lưỡi dao của Quyền Anh di chuyển đến vết sẹo trên sống mũi của Yểm Ma: “Người nói xem, dựa vào giao tình giữa chúng ta, ta nên xẻo người bao nhiêu dao? Một ngàn dao đủ không?”

Nói rồi, một dao xẻo một miếng thịt ở trước ngực trái Yểm Ma.

“Ngô!” Máu đỏ tươi tuôn theo ***g ngực Yểm Ma chảy xuống.

“Quyền Anh, kiếp sau nhất định ta sẽ đi tìm người. Lần sau ta sẽ hủy diệt sạch sẽ toàn gia người, người yên tâm.” Trong đau đớn, Yểm Ma lại cười, cho dù gương mặt hắn đã méo mó hằn đi.

“Được, ta đợi người kiếp sau tới tìm ta.” Quyền Anh vui vẻ cười, lần này xẻo xuống một miếng thịt ở bụng Yểm Ma.

Ba nam nhân dưới đất vẫn còn phát tiết dục vọng trên người Muội Nhi, thỉnh thoảng phát ra vài tiếng rên rỉ trầm thấp. Yểm Ma nhìn Muội Nhi nằm dưới đất mặc người kỳ cười, tuyệt vọng trong mắt càng lúc càng đậm...

Vân Cẩm Nghị ngồi trong phòng, lòng luôn cảm thấy bất an.

Quyền Anh từng nói nam nhân đó giết cha hắn, cưỡng gian mẹ hắn, nếu đổi lại là mình nhất định sẽ phát điên.

Y không biết Quyền Anh đối đãi nam nhân thế nào, nhưng, lòng y chỉ lo lắng cho Quyền Anh.

Lo lắng cái gì? Y không biết.

Một người gánh trên lưng mối thù khắc cốt đố, nhân sinh của hắn rốt cuộc có màu sắc gì?

Vân Cẩm Nghị lần đầu tiên cảm thấy tiếc cho Quyền Anh, cũng cảm thấy hổ thẹn vì chuyện mình sắp làm.

Yểm Ma chết rồi, ngày hôm sau Vân Cẩm Nghị nhìn thấy đầu của Yểm Ma bị Quyền Anh lấy đi tể lễ.

Quyền Anh quỳ dưới tể đàn tròn một buổi, người của Âm Đườn đều đứng cách xa, Quyền Anh không động, họ cũng không động.

Trong đó cũng bao gồm Vân Cẩm Nghị.

Kỳ thật y hoàn toàn không cần đi theo chịu tội, nhưng khi nhìn thấy Quyền Anh không chút động đậy quỳ ở đó, nhìn thấy những thuộc hạ của hắn tự động đứng một bên, y lại không thể dời bước đi.

Hiện tại nam nhân vừa cao ngạo vừa cường thế đó rất buồn đúng không... y có xung động muốn đi tới an ủi hắn, nhưng y không làm gì cả, an ủi người khác thật sự không phải là điểm mạnh của y.

Tối đến, trong phòng Vân Cẩm Nghị xuất hiện một người, người đó ném cho y một thứ.

“Chỉ chừng này sao?” Vân Cẩm Nghị nhận lấy rồi hỏi.

“Chừng này đủ rồi.”

“Chỉ cần người không lừa ta là được.”

“Đây là thứ duy nhất có thể giúp được người, chỉ cần người tuân thủ hèn định.”

Vân Cẩm Nghị cúi đầu, chậm rãi nói: “Ta nói được làm được.”

Người đó biến mất như cơn gió, Vân Cẩm Nghị nhìn thứ trong lòng, cảm thấy tâm trạng có chút buồn bực. Cất kỹ thứ đó, cứ coi như mình chẳng qua đang sinh bệnh.

Một đêm trôi qua, Vân Cẩm Nghị mang đôi mắt gấu mèo tỉnh dậy, tối qua hầu như y không ngủ được gì, thấp thỏm mất ngủ cả đêm.

Tỉnh lại tâm tình cũng không tốt, trong lòng phiền đến đời mạng, Hồng Nhi nói chuyện với y y cũng không đáp.

Tại sao lại phiền như vậy? Trong lòng buồn bực phát hoảng cũng không tìm được nơi phát tiết.

“Công tử, cơm không hợp khẩu vị sao?” Hồng Nhi cẩn thận nhìn vẻ mặt hàn lạnh của y.

Vân Cẩm Nghị hít sâu, trầm nghĩ không có chuyện gì phát bệnh thần kinh cũng không nên dọa tới tiểu cô nương người ta.

“Không phải, ta không có khẩu vị gì, người dọn cơm xuống đi.”

“Vậy, Hồng Nhi lệnh người hầu tổ yến cho công tử được không?”

“Không cần.” Vân Cẩm Nghị đứng lên, đi ra ngoài, y phải đi cho khuây khỏa.

17. Chương 17

CHƯƠNG 16

“Trên giang hồ người có thể gặp được hắn không có mấy ai, sao hắn lại đi bắt người?” Cho dù mạnh như Thẩm Lam, hắn cũng chưa từng gặp qua người thật của Âm Phách, trên giang hồ đồn rằng Âm Phách hung tàn thế nào, truyền kỳ thế nào, nhưng cũng chỉ là đồn mà thôi. Âm Phách, một nhân vật thần bí lại khiến người ta nghe thấy đã sợ vỡ mật.

“Ta không phải nói ta tưởng lầm hắn là tiểu quan sao, nên đắc tội với hắn. Ai biết ta làm thương nhân lâu như vậy rồi, sao lần này đột nhiên bị mờ mắt, không nhận rõ hàng như vậy!”

Thẩm Lam nhìn y cười lạnh một tiếng, thiển cận!

“Ta xem người tứ chi kiện toàn, chắc hắn đối với người không tồi.”

“Mới không phải! Người không biết hắn ngược đãi ta thế nào đâu!”

“Hắn ngược đãi người thế nào!”

“Ách... bỏ đi, người đừng hỏi nữa, hiện tại ta gặp được người có chút kích động, người hỏi ta cái gì ta cũng đáp không ra.”

Kích động cái rắm! Thẩm Lam phi thường hiểu rõ trong lòng tên tiểu nhân này đang nghĩ gì. Bỏ đi, hắn cũng lười hỏi.

“Này, đây là địa đồ trong tổng bộ Âm Đường, ta phí rất nhiều tâm tư mới có thể nắm chắc những chỗ này. Lộ tuyến đi trong Âm Đường ta cũng đã ghi chú cho người, ba ngày sau, người đến đó đón ta ra. Ta tin dựa vào công phu của người, nhất định sẽ không bị phát hiện.” Vân Cẩm Nghị rút một cuộn da từ tay áo ra đưa cho hắn.

Thẩm Lam nhăn mày: “Tại sao không để ta hiện tại mang người đi luôn?”

“Hiện tại không được, ta còn phải nắm chắc thêm chút tình huống, hiện tại ta đi luôn như vậy thì sau này sẽ phải ăn trái đắng, Vân gia của ta lớn như thế, sớm muộn cũng để hắn tới bắt được ta.”

“Vậy người còn có thể nắm chắc tình huống ra ngoài nào?”

“Dù sao người đừng quản, ba ngày sau người cứ đến đón ta là được!”

Thẩm Lam lười để ý đến y, quý mới biết trong đầu của tên ngu ngốc này đang nghĩ cái gì.

Sau khi ra ngoài, Vân Cẩm Nghị đi tìm Hồng Nhi, Hồng Nhi không nói gì với y, lặng lẽ đi bên cạnh.

“Hồng Nhi người sao vậy? Mặt sao đỏ như vậy?”

Hồng Nhi giống như có chút tức giận, đi càng nhanh hơn.

“Đợi ta với a! Người rốt cuộc sao vậy?” Vân Cẩm Nghị nhanh chóng đuổi theo.

Hồng Nhi cuối cùng dừng lại, tức giận nhìn Vân Cẩm Nghị: “Công tử, lần sau đừng tới nơi thế này nữa, không chút nghiêm chỉnh!”

“Gì? Sao ta lại không nghiêm chỉnh?”

“Ta, ta đều nghe thấy cả! Lãnh chủ nhất định sẽ trách tội xuống!” Mặt Hồng Nhi đỏ bừng.

Vân Cẩm Nghị đột nhiên hắc hắc cười, lại bày ra bộ dáng phong lưu: “Hồng Nhi người xấu hổ cái gì? Người sớm muộn cũng sẽ trải qua việc nam nữ hoan ái, hiện tại hiểu biết một chút trước đối với người không có gì xấu. Còn nữa a, hôm nay chuyện ta đến đây người đừng nói lại với lãnh chủ biến thái của các người, hần phạt ta cũng sẽ liên lụy phạt tới người, hơn nữa ta dám bảo đảm hần tuyệt đối sẽ không giảm nhẹ cho người.”

“Ngài! Công tử ngài thật mưu mô!” Hồng Nhi tức chết, lần đầu tiên cảm thấy Vân Cẩm Nghị giả hoạt như vậy.

“Ha ha, người đừng giận, chỉ lần này thôi, sau này ta không tới những nơi này nữa.”

“Ngài nói rồi có giữ lời?”

“Đương nhiên!”

Trở về Âm Đường, chuyện đầu tiên Vân Cẩm Nghị làm chính là thay y phục, tuy y đến kỹ viện không phải để chạm nữ nhân, nhưng vị phần son chuyên thuộc ở kỹ viện vẫn nhiễm lên người y.

Chẳng qua y nghĩ nhiều rồi, buổi tối Quyền Anh căn bản không tới tìm y.

Ngày hôm sau, Quyền Anh bắt về một người, Vân Cẩm Nghị đứng ở xa nhìn qua, người đó thể nhưng là Yểm Ma!

Vân Cẩm Nghị vừa nhìn thấy nam nhân tướng mạo vô cùng dọa người đó, toàn thân không kìm được run rẩy! Người đó đâm y một đao, loại thống khổ khi bị lợi khí đâm vào bụng đến bây giờ y vẫn còn nhớ rõ!

Yểm Ma đó đã không còn tri giác, không biết là chết hay sống.

Đột nhiên Quyền Anh giống như ý thức được cái gì dừng chân lại, sau đó chuyển mặt sang chỗ y đứng, từ xa nhìn y.

Cái nhìn này khiến Vân Cẩm Nghị đột nhiên tâm động.

Ý nghĩa của đột nhiên tâm động chính là tâm y đập thành thịch liên hồi.

.....

Sau khi Quyền Anh nhìn y một cái liền quay người tiếp tục đi về phía trước.

Vân Cẩm Nghị lập tức nhắc gót theo sau.

Nhưng khi y thở dốc như trâu chạy được một đoạn, mới phát hiện y đã không còn nhìn thấy bóng dáng Quyền Anh.

Quyền Anh đem Yểm Ma đi đâu? Hắn sẽ báo thù Yểm Ma thế nào?

Vân Cẩm Nghị biết đó nhất định không phải là thứ gì dễ nhìn lại dễ tiêu hóa, nhưng vẫn nhin không được muốn biết.

Vừa nghĩ tới nữ thi trong ám thất hôm đó, da gà da vịt toàn thân y lại một lần nữa nhảy lên.

.....

Quyền Anh để Long Tam dùng nước dội tỉnh Yểm Ma.

“Khụ khụ, khụ khụ khụ!”

“Người quá kém cỏi rồi, như vậy đã ngất đi?” Quyền Anh ngồi trên ghế gỗ trong địa lao, chế giễu nói.

“Quyền Anh! Người đem Muội Nhi đi đâu? Trả hắn lại cho ta!” Yểm Ma vừa tỉnh lại liền phẫn nộ hét lớn, hoàn toàn không lo tới hoàn cảnh của mình.

“Chết đến nơi còn tưởng niệm tiểu quan đó?”

“Trả hắn lại cho ta!”

Quyền Anh cười: “Người đâu.”

Một nam nhân nhu nhu nhược nhược co ro sợ hãi được mang tới, Yểm Ma lập tức giật mạnh xiềng xích trên người, hận không thể lập tức chạy tới cạnh người đó.

“Muội Nhi, Muội Nhi!”

Muội Nhi sợ hãi lùi về sau, không nhìn hắn.

“Ha ha, người có kêu rách cổ họng hắn cũng không nhìn người một cái, người vừa xấu vừa già, ai lại nhìn trúng người?”

Yểm Ma hung ác gào lên với Quyền Anh: “Người câm miệng! Muội Nhi, người đừng sợ, ta sẽ cứu người ra, người đừng sợ.”

Quyền Anh không giận mà cười: “Người thật biết kể chuyện cười, người nên lo lắng cho bản thân mình đi, ta lại không làm gì hắn, nhiều lắm cũng chỉ là dùng hắn tiết hỏa thôi.”

“Người nói cái gì?!” Yểm Ma điên cuồng, xiềng xích bị hắn kéo vang loảng xoảng.

“Ta nói ta sẽ không giết hắn, chỉ lấy hắn ra tiết hỏa.”

“Người dám động vào hắn thử xem?! Ta phanh thây người làm vụn đoạn!”

Con người Quyền Anh biến đổi màu sắc, âm trầm nói: “Yểm Ma, món nợ người thiếu ta ta sẽ bắt người trả lại gấp bội. Có muốn biết tư vị khi nhìn người mình chân ái bị cưỡng bạo không?”

Nói rồi, ngoài cửa lại tiến vào ba nam nhân cao to kiện tráng, nhận được ánh mắt của Quyền Anh, bọn họ đi tới cạnh nam nhân chỉ biết phục tùng kia.

“Thả hắn ra! Không cho phép các người chạm vào hắn!” Yểm Ma đỏ mắt, nhìn ba nam nhân kia ẩn Muội Nhi xuống đất, xé mở từng kiện y phục của hắn.

Quyền Anh nhàn tản ngồi trên ghế, lạnh lùng nhìn tất cả.

Thân thể Muội Nhi hơi run rẩy, nhưng lại không kháng cự, ba nam nhân đó bảo hắn mở miệng hắn liền mở miệng, bảo hắn banh chân hắn liền banh chân.

Đã có nam nhân tiến nhập vào thân thể hắn, hắn chịu không nổi rên rỉ ra tiếng.

“A a a a!” Yểm Ma giống như phát điên, phát ra tiếng gầm rú chấn động tai người.

“Quyền Anh! Nếu ngươi muốn báo thù ta thì liền giết hắn! Giết hắn đi, ta liền sống không bằng chết! Ngươi giết hắn đi a!” Yểm Ma trừng mắt nhìn Quyền Anh, hét lên.

Quyền Anh lại nhìn bốn người đang làm động tác thô tục dưới đất, rồi nhìn sang Yểm Ma: “Yên tâm, ta sẽ không để hắn chết, nếu hắn chết rồi đến địa phủ không phải còn bị người già vò sao? Người nhìn thấy không, hắn thà bị những người này chà đạp, cũng không muốn ở bên cạnh ngươi.”

Quyền Anh đứng lên, đi tới chỗ Muội Nhi toàn thân xích lửa, hắn đang cố sức nuốt vào nhả ra hạ thân của một nam nhân.

Quyền Anh kéo tóc hắn bắt hắn ngẩng lên: “Tư vị bị bọn họ thượng tốt không? Có tốt như Yểm Ma đối với ngươi không?”

Muội Nhi liều mạng gật đầu, rồi cúi đầu liếm láp hạ thân của nam nhân kia.

“Muội Nhi! Ta biết ngươi là bị uy hiếp! Không phải đi, ngươi là yêu ta, ngươi yêu ta!” Yểm Ma điên cuồng hét lớn, dùng ánh mắt thù hận nhìn Quyền Anh: “Quyền Anh, năm đó sai lầm lớn nhất của ta, chính là khi cưỡng bạo mẹ ngươi giết chết cha ngươi đã không thuận tiện bóp chết ngươi! Ta giết ngươi!!”

Xiềng xích lại bị kéo vang lên chói tai, cảm giác tùy thời sẽ bị Yểm Ma không còn lý trí bứt đứt.

Quyền Anh vẻ mặt hàn lạnh, chậm rãi đi tới: “Đúng a, ngươi cưỡng bạo mẹ ta, giết cha ta, ta nên làm sao đòi lại từ ngươi ngươi?”

Trong tay Quyền Anh xuất hiện một thanh chủy thủ sáng choang, lưỡi chủy thủ chậm rãi rê trên người Yểm Ma.

“Ngươi biết lăng trì chứ? Từng đao từng đao xẻo thịt xuống, không xẻo đến đao cuối cùng tuyệt đối không để cho người đó chết.” Lưỡi đao của Quyền Anh di chuyển đến vết sẹo trên sống mũi của Yểm Ma: “Ngươi nói xem, dựa vào giao tình giữa chúng ta, ta nên xẻo ngươi bao nhiêu đao? Một ngàn đao đủ không?”

Nói rồi, một đao xẻo một miếng thịt ở trước ngực trái Yểm Ma.

“Ngô!” Máu đỏ tươi tuôn theo ***g ngực Yểm Ma chảy xuống.

“Quyền Anh, kiếp sau nhất định ta sẽ đi tìm ngươi. Lần sau ta sẽ hủy diệt sạch sẽ toàn gia ngươi, ngươi yên tâm.” Trong đau đớn, Yểm Ma lại cười, cho dù gương mặt hắc đã méo mó hắc đi.

“Được, ta đợi ngươi kiếp sau tới tìm ta.” Quyền Anh vui vẻ cười, lần này xẻo xuống một miếng thịt ở bụng Yểm Ma.

Ba nam nhân dưới đất vẫn còn phát tiết dục vọng trên người Muội Nhi, thỉnh thoảng phát ra vài tiếng rên rỉ trầm thấp. Yểm Ma nhìn Muội Nhi nằm dưới đất mặc người kỳ cười, tuyệt vọng trong mắt càng lúc càng đậm...

Vân Cẩm Nghị ngồi trong phòng, lòng luôn cảm thấy bất an.

Quyền Anh từng nói nam nhân đó giết cha hắc, cưỡng gian mẹ hắc, nếu đổi lại là mình nhất định sẽ phát điên.

Y không biết Quyền Anh đối đãi nam nhân thế nào, nhưng, lòng y chỉ lo lắng cho Quyền Anh.

Lo lắng cái gì? Y không biết.

Một người gánh trên lưng mối thù khắc cốt đố, nhân sinh của hắc rốt cuộc có màu sắc gì?

Vân Cẩm Nghị lần đầu tiên cảm thấy tiếc cho Quyền Anh, cũng cảm thấy hổ thẹn vì chuyện mình sắp làm.

Yểm Ma chết rồi, ngày hôm sau Vân Cẩm Nghị nhìn thấy đầu của Yểm Ma bị Quyền Anh lấy đi tể lễ.

Quyền Anh quỳ dưới tể đàn tròn một buổi, người của Ám Đườn đều đứng cách xa, Quyền Anh không động, họ cũng không động.

Trong đó cũng bao gồm Vân Cẩm Nghị.

Kỳ thật y hoàn toàn không cần đi theo chịu tội, nhưng khi nhìn thấy Quyền Anh không chút động đậy quỳ ở đó, nhìn thấy những thuộc hạ của hắn tự động đứng một bên, y lại không thể dời bước đi.

Hiện tại nam nhân vừa cao ngạo vừa cường thế đó rất buồn đúng không... y có xung động muốn đi tới an ủi hắn, nhưng y không làm gì cả, an ủi người khác thật sự không phải là điểm mạnh của y.

Tối đến, trong phòng Vân Cẩm Nghị xuất hiện một người, người đó ném cho y một thứ.

“Chỉ chừng này sao?” Vân Cẩm Nghị nhận lấy rồi hỏi.

“Chừng này đủ rồi.”

“Chỉ cần người không lừa ta là được.”

“Đây là thứ duy nhất có thể giúp được người, chỉ cần người tuân thủ hèn định.”

Vân Cẩm Nghị cúi đầu, chậm rãi nói: “Ta nói được làm được.”

Người đó biến mất như cơn gió, Vân Cẩm Nghị nhìn thứ trong lòng, cảm thấy tâm trạng có chút buồn bực. Cất kỹ thứ đó, cứ coi như mình chẳng qua đang sinh bệnh.

Một đêm trôi qua, Vân Cẩm Nghị mang đôi mắt gấu mèo tỉnh dậy, tối qua hầu như y không ngủ được gì, thấp thỏm mất ngủ cả đêm.

Tỉnh lại tâm tình cũng không tốt, trong lòng phiền đến đời mạng, Hồng Nhi nói chuyện với y y cũng không đáp.

Tại sao lại phiền như vậy? Trong lòng buồn bực phát hoảng cũng không tìm được nơi phát tiết.

“Công tử, cơm không hợp khẩu vị sao?” Hồng Nhi cẩn thận nhìn vẻ mặt hàn lạnh của y.

Vân Cẩm Nghị hít sâu, thầm nghĩ không có chuyện gì phát bệnh thần kinh cũng không nên dọa tới tiểu cô nương người ta.

“Không phải, ta không có khẩu vị gì, người dọn cơm xuống đi.”

“Vậy, Hồng Nhi lệnh người hầm tổ yến cho công tử được không?”

“Không cần.” Vân Cẩm Nghị đứng lên, đi ra ngoài, y phải đi cho khuây khỏa.

18. Chương 18

CHƯƠNG 18

Đột nhiên lại nhớ tới Quyền Anh, Vân Cẩm Nghị bắt đầu phiền muộn trở lại, cảnh tượng Quyền Anh và nữ nhân khác ở bên nhau kích thích mỗi một góc nhỏ trong người y.

Mẹ nó!

Tắm rửa xong, Thường Hỷ lại chuẩn bị một bàn đồ ăn ngon cho y, toàn là thứ mà y thích ăn.

Khen Thường Hỷ biết quan tâm, Vân Cẩm Nghị ăn no một bữa rồi nằm ngả xuống giường đánh giấc.

Từ sáng ngủ thẳng đến tối khi trăng treo trên đỉnh cây, Vân Cẩm Nghị cuối cùng bước ra khỏi giường, tỉnh lại không nói hai lời liền bảo Thường Hỷ theo y đi kỹ viện.

Thường Hỷ trừng to mắt, miệng há bự tới mức có thể nuốt một cái trứng gà, Vân Cẩm Nghị gõ đầu hắn một cái: “Ta nói đi là đi!”

Tú bà kỹ viện vừa thấy y, cũng kinh ngạc không thôi, bà vẫn cho rằng Vân Cẩm Nghị đã ra ngoài làm ăn nên mấy tháng qua mới không xuất hiện.

Kết quả còn chưa kịp điểm danh hồng bài cô nương, đã đụng phải người quen.

Người có chút danh tiếng trong ngành tơ lụa ở kinh thành, là Vương Dương Ngụy.

Người đó vừa thấy Vân Cẩm Nghị ở đây, liền kinh ngạc lại gần.

“Đây không phải là Vân công tử sao?! Ta còn cho rằng ngài ra ngoài làm ăn, mấy ngày nay ngài ở kinh thành à?”

Thường Hỷ lặng lẽ nói bên tai Vân Cẩm Nghị: “Thiếu gia, người này trong mấy tháng ngài không ở đây thường xuyên tới gây phiền toái.”

Vân Cẩm Nghị nhướn mi, ra là đến bối lông tìm vết?!

“Ông chủ Vương sao? Mấy ngày gần đây ta đích thực không ở kinh thành, thế nào, người cần làm gì sao?”

Vương Dương Ngụy ngồi xuống đối diện y: “Cũng không dám khoa trương gì, chỉ là Vân công tử ngài rất lâu không ở kinh thành, chuyện nên làm đều không làm.”

“Dám hỏi ta có chuyện gì không làm?”

“Cứ lấy con phố ở thành nam đó, phố thương nghiệp đó là kinh doanh dưới danh nghĩa của ngài. Nhưng mấy tháng nay vì ngài không ở đây, phóng túng quản lý và quyết sách, mấy tháng này kinh doanh tổn thất nghiêm trọng. Bách tính không kiếm được ngân lượng không nói, triều đình thu thuế cũng giảm lượng lớn. Tuy nói như vậy có chút thất lễ, nhưng ngài đích thực không có tư cách tiếp tục thẩm định. Ta đã đề xuất thỉnh cầu với quan phủ, ta cũng hy vọng Vân công tử ngài có thể chủ động từ bỏ quyền kinh doanh và khế đất ở phố thương nghiệp.” Trên mặt Vương Dương Ngụy mang theo sự hiểm ác cố hữu của thương nhân.

Vân Cẩm Nghị cười lạnh hai tiếng, giới cho một ‘Vương Dương Ngụy’, chủ ý lớn như vậy cũng dám đặt lên đầu y!

Người này chắc cho rằng hiện tại y nhân tâm không đủ, mất uy vọng, lại thêm trong quan phủ hẳn có vài người quen cho nên mới dám công nhiên đoạt địa bàn với y.

“Ông chủ Vương, phố thương nghiệp này ngài vẫn không nên coi thường thì hơn, ta không thể cho ngài.”

Vương Dương Ngụy nhìn Vân Cẩm Nghị nhàn định uống trà, có chút không vui nói: “Vân công tử, ngài như vậy chỉ dẫn khởi dân phần.”

“Ha, ta xuất tiền ra cho họ mở tiệm, xuất tiền cho họ kinh doanh, bọn họ lẽ nào muốn lấy oán báo ân? Hay là nói người có tâm khiến bọn họ phản bội ta?”

Sắc mặt Vương Dương Ngụy càng thêm khó coi: “Vân công tử, người không cần lời lời chỉ trích, không bằng cứ đợi đến lúc gặp nhau trên công đường, chúng ta có thể để bách tính chủ động chọn lựa người mà họ tín nhiệm.”

Vân Cẩm Nghị bỏ ly rượu xuống, cao ngạo liếc hẳn một cái: “Vương Dương Ngụy, so với người cha có thể kiếm tiền đó của người, người thật sự còn cách rất xa.”

Vương Dương Ngụy vừa muốn phát tác, chợt nghe thấy Vân Cẩm Nghị nói: “Xem ra chuyện này là do người tự tiện quyết định đi, nếu không cha người Vương Tiên Lai nhất định sẽ không để người ở đây làm chuyện đại đột. Người có biết ta là người người tuyệt đối không thể đắc tội không?”

“Lời này có ý gì?”

“Vương gia các người sở dĩ có thể sinh tồn hưng khởi trong ngành tơ lụa ở kinh thành, là do ta cố ý vì nể mặt cha người mà không lung đoạn ngành này. Chỉ cần một câu nói của ta, các cửa tiệm dệt may ở khắp nơi trên Tô Hàng tuyệt đối sẽ không tiếp tục mua một món nào của Vương gia các người. Lẽ nào nói người muốn tiếp nhận phố thương nghiệp của ta, sau đó chuyển công việc buôn tơ lụa cho Vân Cẩm Nghị ta làm? Như vậy ta chắc cũng không bị thiệt.”

(*Tô Hàng: Tô Châu và Hàng Châu)

Vương Dương Ngụy giống như bị sự thật chấn động, hẳn nhìn Vân Cẩm Nghị một lúc, cũng không dám tin tưởng.

“Nhanh trở về thương lượng cho kỹ với cha người đi! Nếu hẳn ủng hộ người, người lại đến giành phố thương nghiệp với ta cũng không muộn.”

Vương Dương Ngự lão đảo đi ra, Vân Cẩm Nghị lại uống một hớp trà, mắt đầy chế giễu.

Không tự lượng sức!

“Thường Hỷ, ngày mai truyền tin, phàm là thương gia cung cấp nguyên liệu cho Vương gia tư lựa đều đề giá gấp ba!”

“Thiếu gia yên tâm, Thường Hỷ ngày mai sẽ đi dặn dò.”

Đây chính là kết quả của kẻ không tự lượng sức dám bức lông trên đầu lão hổ, đặc biệt là lão hổ khó tính này còn đang trong kỳ tâm tình phiền loạn!

Cổ dậy lại hưng phấn, Vân Cẩm Nghị gọi hết các hồng bài ở nơi này cùng ra uống rượu với y.

Cao lương mỹ tửu, mỹ nhân như hoa như ngọc đều vây quanh y không ngừng lấy lòng nịnh nọt, đây thật sự là đã trở về cuộc sống xa hoa phóng đãng của y rồi.

Vân Cẩm Nghị mới đầu còn cảm thấy có chút không thích ứng, chính là toàn thân trên dưới nói không ra chỗ nào khó chịu, đặc biệt là khi những nữ nhân này dùng bộ ngực cọ lên người y.

Nhưng rất nhanh y đã tự giải thích, y là phú thương, là phú gia công tử, đây mới là cuộc sống của y, tên Quyền Anh kia tính là cái rắm gì!

Sao lại nhớ tới Quyền Anh rồi?! Vân Cẩm Nghị phiền não tóm lấy một nữ nhân hôn lên môi nàng, nữ nhân đó lập tức thở dốc yêu kiều nhanh chóng ngồi lên đùi y.

Qua thời gian một bữa cơm, Vân Cẩm Nghị uống không ít, cuối cùng kéo một nữ nhân đi lên lầu.

“Vân công tử, ngài đừng gấp a!” Vừa vào phòng, nữ nhân đó liền bị Vân Cẩm Nghị ấn lên giường xé y phục.

Nữ nhân rất nhanh đã trần trụi, Vân Cẩm Nghị nhẹ ma sát trên phần ngực tròn trịa của nàng, nghe nàng rên rỉ có phần chói tai.

Phiền não bỗng dâng lên, bất kể là thân thể nữ nhân hay là thanh âm của nữ nhân đều làm y phiền chán.

Tùy tiện xoa nắn hai bầu ngực trắng tinh, Vân Cẩm Nghị giải khai quần dùng bàn tay vuốt hai cái, mẹ nó, đến lúc này rồi còn chưa chịu cứng lên!

“Vân công tử, ngài...” Nữ nhân nhìn thấy Vân Cẩm Nghị vẫn đang nỗ lực muốn hạ thân đứng lên, nghi hoặc lại cẩn thận nhỏ giọng hỏi.

Vân Cẩm Nghị xanh mặt xem chút dọa chết nữ nhân.

Thắt quần lại, mặt ngoại y, Vân Cẩm Nghị ném tiền lại rồi dẫn Thường Hỷ trở về.

Mẹ nó sau này tuyệt đối sẽ không đến kỹ viện nữa!

.....

Thì ra trong những ngày y không ở đây, phiền phức thật sự không ít. Ngày thứ hai nguyên một buổi sáng y tựa hồ phải cùng đủ loại thương gia giao thiệp, cuối cùng y nên bồi thường thì bồi thường, nên đá đít thì đá đít bọn họ đi, còn nếu nhìn không thuận mắt thì trực tiếp cắt đứt đường tài lộ của họ.

Sấm rền gió cuốn cả buổi sáng, Vương Tiến Lai cha của Vương Dương Ngự dẫn theo nhi tử bị đánh đến sừng mặt tới Vân gia bồi tội, Vân Cẩm Nghị cười hi hi cho bọn họ trở về, ai bảo nhi tử của ông không biết tốt xấu chứ.

Vân Cẩm Nghị quả nhiên không đi kỹ viện nữa, y đến tiểu quan ***.

Diễm Quan Cư vẫn giống như bình thường làm ăn hưng thịnh, nghe nói trong Diễm Quan Cư mới tới không ít hàng tốt.

Vân Cẩm Nghị gọi một người mới, nam hài tử vừa nhìn chỉ cỡ mười sáu mười bảy tuổi, dáng vẻ rất tinh tế nhu nhược, ánh mắt nhìn y còn mang chút lo sợ.

“Người tên gì?” Vân Cẩm Nghị vừa nhìn liền biết đây là chim non còn chưa tiếp khách, lưu lạc đến nơi này cũng thật đáng thương.

“Tiểu, Tiểu Phục.” Nam hài khẽ run.

Đến tối Vân Cẩm Nghị gọi hần cùng ăn cơm, uống chút rượu nhạt, sau đó mang hần về Vân gia.

Chuẩn bị cho Tiểu Phục một gian phòng, y còn chưa kịp mở miệng, nam hài này đã tự thoát sạch nằm trong chăn đợi y.

Kết quả đứng nhìn Tiểu Phục một trận, than thở: “Ngủ đi.”

Ngồi trong hoa viên Vân gia, nơi này từng là cảnh đẹp mà y thích thưởng trăng tán tỉnh. Nhưng hiện tại, y lại cô độc một mình ngồi ở đó uống rượu.

Uống rồi uống, có chút say.

“Ô, Vân Cẩm Nghị ta nhất định là trúng tà rồi! Sao ta lại thích người?! Người nói người có chỗ nào tốt? Vừa tàn nhẫn vừa lang độc, âm tình bất định còn biến thái, phẩm vị lại thấp kém! Thế nhưng cùng nữ nhân xấu xí đệ nhất thiên hạ đó làm chuyện kia, người không thấy buồn nôn sao! Ô ô, người cho rằng lão tử thật sự thích người sao? Đợi kiếp sau đi! Lão tử khi không bị người thượng lâu như thế, người còn chạy đi ôm nữ nhân khác, mẹ nó người cho là lão tử ăn chay sao!”

Tối đó y ngồi trong hoa viên nhà mình uống rượu, vẫn là Thường Hỷ đỡ y về phòng.

Thường Hỷ cũng cảm thấy thiếu gia nhà mình từ sau lần đó trở về đã có chút khác thường, nhưng không đứng ở chỗ nào thì hần cũng không nhìn ra, hình như là tình tự hóa hơn so với lúc trước?

Ngày hôm sau y không đưa Tiểu Phục về lại Diễm Quan Cư, y lấy một ngàn lượng đưa cho Thường Hỷ, bảo Thường Hỷ đưa cho ông chủ Diễm Quan Cư, nói là y mua Tiểu Phục.

Thường Hỷ kinh ngạc chạy đi như làn khói.

Sau đó Tiểu Phục ôm tâm tình cảm kích vô cùng làm hạ nhân của y, có lúc thậm chí còn làm luôn những việc mà Thường Hỷ nên làm, tiểu hài tử phi thường vui sướng.

Thường Hỷ cũng có chút tư vị không biết nói sao, đây không phải rõ ràng là cướp cơm của hần sao?!

Tối hôm nay, Vân Cẩm Nghị rất mệt mỗi ngồi tựa trên ghế thái sư, ban ngày xem vật liệu bận rộn cả buổi, hiện tại thất lực y cũng nhứt mỏi.

“Thiếu gia, ta xoa vai cho ngài.” Tiểu Phục quan tâm đi tới xoa vai cho y.

Cánh tay vừa mềm lực đạo vừa tốt, Vân Cẩm Nghị nhắm mắt lại, thoải mái hừ hừ hai tiếng.

Xoa bóp một hồi, lực đạo đột nhiên biến mất, Vân Cẩm Nghị vừa muốn hỏi tại sao không xoa nữa, trên môi đã truyền tới xúc cảm ấm ướt.

“Thiếu gia, ta, ta thích ngài.” Tiểu Phục nhỏ giọng nói, say mê nhìn gương mặt tuấn mỹ của Vân Cẩm Nghị, từ sau khi hần được chuộc thân hần đã thích thiếu gia rồi.

“Sau đó thì sao?” Vân Cẩm Nghị chỉ lặng lẽ nhìn hần.

“Ta muốn hầu hạ thiếu gia.”

Ấn, nói thật, Vân Cẩm Nghị hiện tại thật sự không có dục vọng với hần.

“Ta sẽ hầu hạ thiếu gia thật tốt.” Nói rồi, Tiểu Phục cúi người giải khai thất lực của Vân Cẩm Nghị, miệng nhỏ mở ra ngậm dục vọng của y vào miệng.

Động tác của tiểu tử này quá nhanh rồi, Vân Cẩm Nghị còn chưa kịp phản ứng thì hạ thân đã tiến vào miệng hần, người này sao nhanh như vậy a!

Ánh đèn hôn ám hơi lay lắt, Vân Cẩm Nghị không kịp đề phòng ngẩng đầu lên, ngốc lăng.

“Quyền Anh...”

19. Chương 19

CHƯƠNG 19

Sắc mặt Quyền Anh so với sắc trời còn u tối hơn, hai mắt nhìn y toàn là băng lạnh.

Tiểu Phục cũng ý thức được trong phòng có người, luống cuống ngẩng đầu thất lại quần cho thiếu gia.

“Người đến đây làm gì?!” Vân Cẩm Nghị tỉnh lại.

Quyền Anh từng bước bức lại: “Người rất bản lĩnh a, đi kỹ viện, phiêu tiểu quan, người cho Ám Phách ta là ai?”

Không biết tại sao Vân Cẩm Nghị có chút hoảng loạn, sau đó lại không cam lòng đáp trả: “Ta đi kỹ viện, phiêu tiểu quan là chuyện của ta, không có chút quan hệ gì với người?!”

Quyền Anh siết cằm y, bức y nhìn thẳng vào mình: “Người đã chọc giận ta rồi, đừng không biết chừng mực như vậy.”

“Buông thiếu gia ra!” Tiểu Phục đột nhiên tiến lên muốn ngăn cản, quanh người Quyền Anh đã có sát khí.

Vân Cẩm Nghị cho dù rất đau, cũng phát giác được: “Chuyện không liên can hấn, người đừng động hấn.”

“Người đang bảo hộ hấn?” Sát khí càng nặng.

“Người rốt cuộc muốn làm gì?!” Ách, cảm đau quá a!

“Người nói xem?”

Vân Cẩm Nghị bị siết đến chảy nước mắt cũng sắp nổi điên, hung hăng nói: “Mẹ nó người bớt làm thái tuế trên địa bàn của ta đi! Ta cảnh cáo người lập tức buông ta ra, nếu không ta sẽ cho người hối hận!”

“Làm thế nào khiến ta hối hận? Nói thử xem.”

“Tất cả công việc ám sát nhiệm vụ mật án mà Ám Đường của các người tiếp nhận trong mười năm nay đều nằm trong tay ta! Trên có hoàng cung quý tộc, dưới có giang hồ danh môn. Người nếu dám chọc giận ta, ta sẽ công bố mật án này ra, Ám Đường của các người dù có mạnh hơn, cũng không phải là đối thủ của triều đình và cả giang hồ. Nếu người không tin thì có thể mạo hiểm thử xem!”

Biểu tình của Quyền Anh vẫn âm trầm như cũ, chậm rãi buông lỏng cánh tay đang kiềm chặt Vân Cẩm Nghị, nửa ngày không nói gì.

“Đây là món bài người vì lý khai ta mà chuẩn bị sao?” Thanh âm của Quyền Anh trầm thấp, giống như băng chất.

“Đối phó với loại người như người đương nhiên phải chuẩn bị như vậy rồi!” Vội xoa cằm, mẹ nó, xem chút vận nát rồi!

Trong hai mắt Quyền Anh thiêu cháy ngọn lửa phẫn nộ, rõ ràng đến mức ngay cả Tiểu Phục đã ngốc lẳng cũng phát giác được.

Đột nhiên, hấn bảo vệ trước mặt Vân Cẩm Nghị: “Đừng thương tổn thiếu gia!”

Quyền Anh đánh hấn một chưởng bay ra.

“Tiểu Phục, a!”

Vân Cẩm Nghị bị Quyền Anh ném lên giường.

“Dừng tay, mau dừng tay!”

Quyền Anh xé y phục của y xuống, thô lỗ cột hai tay của y vào đầu giường.

“Tên điên kia, người nhanh buông ta ra!”

Phẫn nộ trong mắt Quyền Anh chưa từng biến mất, mục quang hấn nhìn Vân Cẩm Nghị giống như muốn xé y thành hai nửa.

Ngô! Hai điểm trên ngực bị hung hăng ngắt véo, đau đến mức mặt y lập tức co rút. Da thịt toàn thân trên dưới bị hung hăng về nắn nhu niết, rất nhanh vừa đỏ vừa xanh.

“Mẹ nó người biến thái, ngô!”

Hai chân rất nhanh bị tách ra, ngón tay thô lỗ tiến vào, không chút lưu tình mở rộng nơi đó, giảo động xoay chuyển. Khí tức Vân Cẩm Nghị có chút không ổn.

Tiếp đó, y dùng ánh mắt sợ hãi nhìn nam nhân giải khai thắt lưng quần, lộ ra phân thân xung huyết kinh người. Chân của y bị tách mở rộng hơn, trong tiếng kêu thảm phân thân đó mãnh liệt đỉnh vào thân thể y.

“Ngô!”

Quyền Anh siết chặt hai cánh mông chắc nịch của Vân Cẩm Nghị, mãnh liệt đâm vào rồi rút ra hạ thân của mình.

Hắn tức giận, rất tức giận. Hiện tại trừ cường bạo nam nhân dưới thân này ra, suy nghĩ duy nhất của hắn chính là muốn giết người.

“Ngô, ngô...” Vân Cẩm Nghị ngay cả khí lực để la cũng không có, mặc cho nam nhân tùy ý ngược đãi thân thể y.

Cảm giác từ hạ thể truyền đến dị thường rõ ràng, mỗi lần bị xô xuyên, chỗ sâu bên trong run rẩy cũng vô cùng rõ rệt, khiến thân thể y không kìm được run rẩy.

“Muốn dùng mật án đó uy hiếp ta sao? Người muốn ly khai ta như vậy?!”

Nam nhân đột nhiên lật ngược người Vân Cẩm Nghị, nằm sấp lên thân y từ phía sau đỉnh vào.

“Ngô! Ô ô...”

“Người yên tâm, Âm Đường cho dù bị toàn thể người thiên hạ này vây sát, ta cũng sẽ mang người theo. Ta sinh người sinh, ta tử người tử!”

“Ô ô! A!” Động tác của Quyền Anh càng thêm bạo lực, biên độ và tốc độ đều gia tăng, Vân Cẩm Nghị cảm thấy mình sắp ngất đi, bụng cũng sắp bị đỉnh xuyên rồi!

Quyền Anh thật muốn một chưởng đánh chết nam nhân dưới thân, khi nghe y dùng sự tồn vong của Âm Đường đến uy hiếp hắn, hắn thể nhưng chỉ cảm thấy đau lòng.

Giỏi, giỏi lắm!!

Vân Cẩm Nghị lại kêu lớn một tiếng, ô ô, hỗn đản này cũng không sợ chơi chết y!

Giày vò không phải giành cho người liên tục diễn ra không dừng lại, Vân Cẩm Nghị sắp sửa đoạn khí, Quyền Anh lại trong thân thể y tiết ra một lần rồi một lần, lật tới lật lui y tùy ý giày vò.

Cuối cùng, thân thể y được buông lỏng, phân thân không giống người đó từng chút một lui ra khỏi nội thể của y.

Cuối cùng được cứu rồi... Vân Cẩm Nghị thở phào, ngất đi.

Khi Vân Cẩm Nghị tỉnh lại mới thể nghiệm được tư vị thân thể giống như bị tháo rời.

Toàn thân trên xuống đều sắp liệt, động một chút, thắt lưng, bắp đùi, giữa hai chân đều đau đến đòi mạng...

“Mẹ nó hỗn đản...”

“Người mắng ai vậy?”

“Ô oa____! Người, người sao còn ở đây?!” Vân Cẩm Nghị kéo chân cổ gằng bao lên người.

Quyền Anh trầm mặt: “Vậy ta nên đi?”

Vân Cẩm Nghị bình tĩnh đại ngộ! Đúng a, tiểu tử người chính lão tử thành ra thế này, sao có thể đi?! Y thật sự bị ngược đến hồ đồ rồi, tự nhiên theo phản xạ muốn cách hắn xa một chút.

Vân Cẩm Nghị tức phì phì kéo chăn ra, muốn ngồi dậy, nhưng vừa ngồi lên thì y liền kêu thảm một tiếng rồi ngã trở về.

“Hừ.” Quyền Anh giễu một tiếng thấp đến không thể nghe, đáng tiếc tiếng này vẫn để cho Vân Cẩm Nghị nghe được.

“Người người người người vô sỉ!” Tức tới lấp bắp.

Quyền Anh híp mắt, dưới tay dùng lực, tách bắp đùi đau nhức của Vân Cẩm Nghị ra: “Người có muốn ném thử chuyện vô sỉ hơn không!”

“A! Đừng đừng đừng!” Vân Cẩm Nghị lập tức khép hai chân lại.

Trầm mặc một trận thật lâu, hai người không phát ra chút âm thanh.

“Mật án của Ám Đường, là ai cho người?” Quyền Anh đột nhiên nói.

“Gia ta thông minh, tự mình lấy được tới tay.” Biểu tình Vân Cẩm Nghị vô hạn khoa trương.

“Đánh rắm.”

“....”

“Người quản ta làm thế nào có được?! Tóm lại ta cảnh cáo người, người chộc ta không vui ta liền đem nó công bố ra ngoài!”

Thần sắc vốn dĩ có chút hòa hoãn của Quyền Anh lại lần nữa biến thành âm độc, trở người áp lên trên người Vân Cẩm Nghị: “Người thật sự cho rằng dùng cái này có thể uy hiếp được ta sao?”

Vân Cẩm Nghị nhớ lại, tối qua tên cầm thú này nói cái gì nhỉ?

“Ta sinh người sinh, ta tử người tử” _____ Thật không cần mặt mũi, nói với y mấy lời chua tới đòi mạng chỉ dùng để dỗ nữ nhân sao?!

“Quyền Anh người đừng cho rằng chỉ vậy thì ta sẽ tin người, người chịu đem vận mệnh của Ám Đường ra đùa sao? Quỷ mới tin! Người thật cho rằng ta không dám công bố mật án này ra?”

Quyền Anh cảm thấy trong lòng ngực có ngọn lửa đang thiêu đốt, muốn tự tay vụn chết nam nhân dưới thân, phi thường muốn!

Sau đó, hắn thật sự đặt tay lên cổ Vân Cẩm Nghị, dùng lực....

“Sai lầm lớn nhất của ta chính là động tình với người.” Quyền Anh nói: “Ta cuối cùng thấy được trong thiên hạ này người còn lạnh huyết hơn ta, Vân Cẩm Nghị, nếu người có thể nhẫn tâm đối với ta như vậy, vậy ta còn không đành lòng làm chi?!”

Vân Cẩm Nghị ghen xanh mặt, mở miệng, phần hận trùng mắt nhìn Quyền Anh, vương bát đản này lại phát điên?!

Đột nhiên, Quyền Anh buông tay ra, nắm tóc Vân Cẩm Nghị bức y ngược lên nhìn mình.

“Giết người rồi ta cũng không thể giải hận, ta muốn mang người trở về, khiến người ngày ngày bị ta làm bị ta giày vò, đó chính là kết cuộc cho việc dám phản bội ta!”

“Khụ khụ, khụ khụ khụ! Tên điên, thả ta ra!” Da đầu của Vân Cẩm Nghị bị hắn kéo đến tê dại, cơn tức giận phát không nổi!

“Mẹ nó người bớt không cần mặt mũi đi! Ai phản bội người! Tối hôm đó người và Long Ngũ ở trong phòng làm những chuyện gì người cho rằng ta không biết sao?! Còn dám nói là ta phản bội người? Ta sẽ bảo Thẩm Lam chinh cho Ám Đường của người rối loạn hết lên!”

Quyền Anh đang thi bạo bỗng nhiên không động nữa, Vân Cẩm Nghị cuối cùng thả lỏng, lăn vào bên trong giường trốn tránh.

“Người là nói đem người ly khai, nhìn thấy ta và Long Ngũ trong phòng?” Quyền Anh không chút động đậy nhìn y chăm chăm.

“Người nói đi? Nếu muốn người ta không biết trừ phi mình đừng làm! Nghĩ lại ta liền cảm thấy buồn nôn! Người là đồ nam nhân không có phẩm vị!”

Mảng xong trong lòng cũng dễ chịu một chút, loại tiện nữ nhân như Long Ngũ cũng chỉ xứng với người!

Quyền Anh nửa ngày bất động, trên mặt hiện lên ngàn vạn biểu tình, giống như đang cố gắng suy nghĩ cái gì.

Vốn cho rằng Quyền Anh sẽ tức giận, nhưng Vân Cẩm Nghị lại thấy Quyền Anh cuối cùng lộ ra biểu tình thả lỏng dựa lại gần y.

“Này, người đừng qua đây a, đừng qua đây!” Vân Cẩm Nghị liếc mắt nhìn ra sau.

Quyền Anh lại đè y dưới người, nhìn thật sâu vào mắt y, cúi đầu hôn lên môi y.

“Ngô...” Vân Cẩm Nghị ngốc ra.

Môi bị thân mật hôn qua, khoang miệng được tỉ mỉ liếm lộng, Quyền Anh dịu dàng mút môi y, không còn thô bạo nữa.

Rất lâu, nụ hôn khiến y mặt đỏ tim đập mới ngừng.

“Người, người_____”

“Ta không chạm vào nàng.”

“Ách?”

Quyền Anh dùng ngón cái lau đi nước bọt bên khóe miệng y: “Ta chỉ muốn để nàng biết ta sẽ không có cảm giác với nàng, để nàng chết tâm mà thôi.”

Vân Cẩm Nghị lại vương mắt: “Bớt lừa ta đi! Ta rõ ràng nhìn thấy nàng ngồi trên người người, các người rõ ràng chính là đang làm!”

Muốn lừa y?! Xem y là đồ thiện cận sao?!

“Hôm đó ngay cả quần của ta cũng chưa giải khai, chỉ để nàng xem thử liệu ta có phản ứng không mà thôi. Được rồi, nên giải thích ta đều đã giải thích rồi, không cho người la lối nữa.” Quyền Anh kéo mặt y qua tiếp tục hôn.

Vân Cẩm Nghị lập tức tránh ra: “Hừ! Người và nàng có làm hay không liên quan gì tới ta? Ta cũng không đặt trong lòng, người giải thích với ta làm gì?”

Quyền Anh hí mắt, tên vô lại này! Vân Cẩm Nghị cho rằng Quyền Anh lại muốn cứng rắn thương mình, nhưng đối phương chỉ lộ ra biểu tình muốn ăn y vào bụng, sau đó sờ mó toàn thân y một lượt mà thôi.

Đột nhiên trở nên dịu dàng như vậy, Vân Cẩm Nghị thật sự không thích ứng... ách, y không phải đã quen bị ngược chứ?

“Chuẩn bị nước tắm.” Quyền Anh đột nhiên nói, Vân Cẩm Nghị ngạc nhiên, hẳn đang nói với ai vậy?

“Nô tài đi ngay!” Bên ngoài là thanh âm hoảng loạn của Thường Hỷ, còn có bước chân vô cùng nhanh chạy đi.

.....

“Cầu nô tài!” Vân Cẩm Nghị cảm hận mắng một tiếng, thế nhưng dám ở bên ngoài nghe ngóng? Hơn nữa còn biết rõ thiếu gia nhà mình gặp nạn mà còn không giúp?! Sau này trừu chết hẳn!

Quyền Anh mặc y la ó, tiếp tục đè y muốn hôn.

“Ngô, bỏ, bỏ ra... ngô...”

Hôn không biết bao lâu, cửa bị đẩy ra, Thường Hỷ bê thùng chứa nước nóng đứng cứng ngắc tại cửa.

“Cái, cái kia, nước, nước chuẩn bị, tốt rồi...”

Quyền Anh ngẩng đầu: “Ân, tiến vào đi.”

Thường Hỷ không dám ngẩng đầu, càng không dám nhìn ánh mắt lang độc của thiếu gia nhà hắn đang bắn tới. Hiện tại, so với thiếu gia nhà hắn, hắn càng sợ người nam nhân cao lớn đang áp thiếu gia dưới thân hơn.

Hắn biết nam nhân này từng là ‘tiểu quan’ mà thiếu gia đã bao về nhà, hắn cũng biết nam nhân này nhất định không phải là tiểu quan gì cả, khẳng định không phải là người dễ đối phó.

Cái này a, đều là do thiếu gia cố chấp, hiện tại chuốc lấy đại phiền toái rồi?! Thiếu gia mất tích nhiều ngày như vậy nhất định là có liên quan tới nam nhân này!

Haizzz, hắn không phải không muốn giúp thiếu gia, nhưng từ tối qua sau khi hắn dìu Tiểu Phục chỉ còn ngoi ngóp một hơi thở ở trước cửa phòng thiếu gia về, hắn không dám khinh thủ vọng động nữa.

Ách, nói hắn không có cốt khí hắn cũng thừa nhận, hơn nữa tối qua chuyện nam nhân đó làm với thiếu gia... nếu hắn thật sự tìm người không phải sẽ làm thiếu gia mất mặt sao.

Thùng tắm lớn cuối cùng cũng được đổ đầy nước, Thường Hỷ rất không nghĩa khí vội vàng chạy trốn khỏi chỗ thị phi này.

Quyền Anh nhìn người đang vẽ mặt không vui, kéo chăn trên người y xuống, ôm ngang y lên.

“Này!” Vân Cẩm Nghị nhảy dựng, vội vàng ôm chặt cổ hắn.

Quyền Anh ôm Vân Cẩm Nghị đi vào thùng, cả hai cùng ngồi trong đó, kiên trì tư thế giữ Vân Cẩm Nghị trong lòng.

“Người đây là làm gì...” Ngồi trong lòng Quyền Anh cùng tắm rửa... lớp da mặt dày hơn tường thành của Vân Cẩm Nghị hiếm khi đỏ lên.

“Tắm cho người.” Thanh âm thấp trầm từ tính của Quyền Anh xém chút khiến y rên rỉ ra tiếng, mẹ ơi, sao y không có định lực gì vậy?!

“Ta có thể tự tắm.” Giọng nói của Vân Cẩm Nghị thấp đến không thể nghe thấy, mặt đỏ tựa mông khi.

Quyền Anh nâng cằm y lên, tỉ mỉ nhìn vào mắt y: “Người còn học theo nữ nhân e lệ ngượng ngùng?”

Vân Cẩm Nghị vừa muốn phản nộ, giấy tiếp theo môi đã bị người hút lấy.

“Ngô...”

Quyền Anh hôm nay, sao thích hôn y như vậy chứ...

Vân Cẩm Nghị lại bị ôm thật chặt, môi bị chặn nghiêm cẩn, thỉnh thoảng phát ra vài tiếng rên rỉ.

Tắm lưng trơn bóng mịn màng bị cánh tay thô ráp của Quyền Anh ve vuốt từ trên xuống dưới, sau đó một tay đi đến mặt sau của y cẩn thận thăm dò.

“Ngô, ân...” Vân Cẩm Nghị muốn giãy dụa, nhưng Quyền Anh ôm y quá chặt, không để y động đậy.

Ngón tay từng chút từng chút đâm vào, mặt sau của Vân Cẩm Nghị vẫn còn rất ẩm ướt nhu nộn, ngón tay vừa banh ra, trượt dịch bạch sắc thuận theo đó chảy ra ngoài.

Quyền Anh cắn một phát lên nhũ đầu của Vân Cẩm Nghị.

“A!”

Vân Cẩm Nghị sắp không được rồi, ngón tay của Quyền Anh ở hạ thể của y khuấy động, trước ngực cũng bị hắn ngậm lấy liếm mút, hai thân thể xích lỏng dán chặt vào nhau trong thùng tắm, cảm giác da thịt tiếp xúc thân mật khiến lỗ chân lông cũng tham luyện được dung hợp.

Vân Cẩm Nghị kim lòng không đậu ôm cổ Quyền Anh.

“Còn muốn sao?” Quyền Anh hôn lên tai y, ái muội thấp giọng nói.

“Ân...”

20. Chương 20

CHƯƠNG 20

Giây tiếp theo, hai chân được dịu dàng tách ra hai hướng, đôi chân thon dài của Vân Cẩm Nghị vòng lên thắt lưng Quyền Anh, cảm giác nhục trụ cương cứng nóng bỏng của Quyền Anh từng chút từng chút tiến vào thân thể y.

“A ngô!” Quyền Anh động một chút, Vân Cẩm Nghị lập tức ôm chặt hẳn, giữa hai thân thể không còn khe hở.

Quyền Anh hôn lên cổ y, hai tay ma sát vuốt ve khắp thân thể y, chậm rãi mà dịu dàng đỉnh tiến.

Có lúc dịu dàng so với cuồng dã còn có lực sát thương hơn, Vân Cẩm Nghị chỉ cảm thấy mình sắp bị dung hóa, cả người hoàn toàn trầm mê trong khoái cảm do Quyền Anh mang tới. Sự run rẩy truyền tới từ hạ thể do ma sát truyền khắp toàn thân, đầu óc Vân Cẩm Nghị đã không còn tỉnh táo.

“Thích không?” Môi Quyền Anh dán lên chóp mũi y, tà ma nói.

“Thích, thích, ngô...”

“Thích ta?” Khi đỉnh tiến cố ý gia tăng sự ma sát.

“Thích...” Vân Cẩm Nghị chịu không nổi híp hai mắt lại.

Quyền Anh ôm chặt Vân Cẩm Nghị, động tác đột nhiên trở nên kịch liệt.

“A! Ô ô... ngô!”

“Ngoan.” Quyền Anh đột nhiên hôn lên môi Vân Cẩm Nghị.

Bắt đầu từ bây giờ, Vân Cẩm Nghị người cả xương lẫn thịt đều đã toàn bộ thuộc về Quyền Anh ta, sinh là người của ta, tử là quỷ của ta. Kiếp này, đều là của ta, hoàn toàn hoàn toàn thuộc về ta.

.....

Trong quá trình lại gọi Thường Hỷ vào đổi nước tắm, hai người mới tắm rửa xong.

Nét đỏ trên mặt Vân Cẩm Nghị còn chưa lui, sau lưng y, trước ngực y, bắp đùi y, toàn thân trên dưới của y mỗi một tác đều là do Quyền Anh tự tay giúp y tẩy rửa, giống như hầu hạ một oa nhi.

Tuy bình thường y cũng bảo vài nha hoàn cùng hầu hạ mình tắm rửa, cũng toàn thân trên dưới thoải mái để chịu để người khác hầu hạ sạch sẽ...

“Theo ta về Âm Đường.”

Thanh âm của Quyền Anh đột nhiên vang lên kéo thần trí Vân Cẩm Nghị về: “Cái gì?”

“Theo ta về Âm Đường.”

“Đùa sao hả?!” Vân Cẩm Nghị không theo: “Đây là nhà ta, ta đi với người rồi sản nghiệp của Vân gia phải làm sao? Lại nói Vân gia của ta mấy đời đơn truyền, ta sao có thể đi theo một đại nam nhân như người?”

Quyền Anh nửa ngày không nói gì, Vân Cẩm Nghị xem chút cho rằng hẳn lại muốn cứng rắn.

“Người muốn ở đâu thì ở đó.”

Sao lại dễ nói thông thể này...

Buổi chiều, Thường Hỷ tới tìm Vân Cẩm Nghị: “Thiếu gia.”

Vân Cẩm Nghị nhìn hẳn, tức giận muốn đánh: “Người còn dám tới gặp ta? Người là đồ phản đồ bội chủ!”

Thường Hỷ ôm đầu, nói: “Thiếu gia, cái này cũng không thể trách ta a, ta cũng là vì mặt mũi của ngài thôi, sợ người khác thấy ngài và nam nhân đó, cái này...”

Vân Cẩm Nghị vỗ một chưởng lên đầu hẳn: “Cút!”

“Thiếu gia ngài đừng tức giận, Thường Hỷ đến là muốn xin ngài tìm đại phu cho Tiểu Phục, thương thế của hắn rất nặng, không chữa trị cẩn thận nhất định không chống đỡ nổi nữa.” Thường Hỷ vô cùng cấp thiết.

Vân Cẩm Nghị lúc này mới nhớ ra tối hôm đó hỗn đản Quyền Anh đã đánh bay Tiểu Phục, sao y có thể quên bống chuyện này chứ!

“Sao ngươi không nói sớm!” Vân Cẩm Nghị không để ý tới biểu tình vừa khấn cấp lại ủy khuất của Thường Hỷ: “Chuyện tìm đại phu giao cho ngươi, muốn ngân lượng thì tới trưởng phòng lấy.”

“Vâng, cảm ơn thiếu gia, cảm ơn thiếu gia!” Thường Hỷ chạy đi như làn khói.

Vân Cẩm Nghị nhìn tiểu tử này cấp bách như vậy, nhìn thế nào cũng thấy kỳ quái, từ lúc nào mà Thường Hỷ lại bận tâm tới người khác như vậy?

Lẽ nào... giỏi a! Tiểu tử ngốc này còn dám ở sau lưng y động xuân tâm!

Tối ngày thứ ba, khi Vân Cẩm Nghị bị Quyền Anh khi dễ tới mức tiền vốn đi không ngày về, cuối cùng thấp thỏm hỏi ra nghi vấn trong lòng.

“Cái này, Long Tam đại ca, ách, hắn vẫn khỏe chứ?”

“Sao lại hỏi tới hắn?” Quyền Anh nằm sấp trên lưng Vân Cẩm Nghị liếm vai y.

“Đã rất lâu không gặp rồi, hỏi thử.”

“Thật sự chỉ là hỏi thử?”

“Thật mà.”

Quyền Anh lật người y lại: “Ngươi cho là ta không biết? Mật án là do hắn cho ngươi đúng không?”

Vân Cẩm Nghị run rẩy trong lòng: “Sao ngươi lại biết?”

“Hắn cho ngươi con cờ để ngươi ly khai, sau đó có thể giúp được Long Ngũ.” Trong đôi mắt hẹp dài của Quyền Anh không biết đang lấp lóe cái gì, nhưng tuyệt đối không phải là thiện ý.

“Chúng ta chỉ là đôi bên đều có sở cầu, ta trả mật án cho ngươi, ngươi đừng phạt hắn.” Hiếm khi Vân Cẩm Nghị còn có chút lương tâm, dù sao Long Tam chưa từng ức hiếp y, cũng đối với y không tồi.

“Hắn và Long Ngũ tự đoạn kinh mạch.”

“A?! Tàn nhẫn như vậy?!”

“Tàn nhẫn?” Quyền Anh hí hai mắt: “Tàn nhẫn không phải là ta. Ngươi còn có mặt mũi ăn dấm chua, nếu ngươi có thể giao dịch cùng hắn, ly khai ta để Long Ngũ ở lại bên cạnh ta, còn giả vờ ăn dấm chua cái gì? Ta và Long Ngũ làm rồi thì thế nào, không phải đều là hy vọng của ngươi sao?!”

Câu nói này mẹ nó thật khiến người ta tức, Vân Cẩm Nghị vừa muốn mắng chửi, lại đột nhiên im miệng.

Nhân thần lúc này của Quyền Anh y nhớ rõ, nộ hỏa đang thiêu đốt trong mắt hắn, giống như muốn đem y ăn sống nuốt tươi. Y biết, y còn nói nữa nhất định sẽ chết rất khó xem.

“Còn dám để ta phát hiện một lần nữa, ngươi vọng tưởng ly khai ta, ta sẽ lột sống ngươi!”

Ngươi xem, quả nhiên là muốn lột sống y...

Kết quả chính là, ngày hôm sau Vân Cẩm Nghị lại không thể bước xuống giường, nhưng Thường Hỷ đã không kinh sợ khi thấy thế, hơn nữa hắn còn bận rộn chiếu cố Tiểu Phục, hắc hắc.

Lại nửa tháng sau, Vân gia đột nhiên trở nên náo nhiệt.

Trong thính đường Vân gia, Quyền Anh ngồi cạnh Vân Cẩm Nghị, trong lòng Tây Tường Liệt ôm Tiểu Nhiễm, Thẩm Lam, Ngụy Lăng Thần ngồi một bên. Tứ thiếu hôm nay tụ tập.

“Cẩm Nghị, ngươi mất tích lâu như vậy, rốt cuộc là đi đâu? Thẩm Lam chỉ nói hắn lúc đó vừa đúng lúc đang ở phân giáo ở Vân Thành, nhận được thư cầu cứu, cũng không nói ngươi rốt cuộc bị ai bắt đi, ngươi nhanh nói cho ta nghe!” Ngụy Lăng Thần nhân phẩm tốt nhất vô cùng quan tâm Vân Cẩm Nghị.

Thẩm Lam đoan chính ngồi đó uống trà, căn bản không quan đến chuyện của bọn họ.

Vân Cẩm Nghị thầm kêu khổ liên hồi, người đồ ngu ngốc Ngụy Lăng Thần, có biết người đẩy ta vào hố lửa không!

Quả nhiên, Quyền Anh ngoài cười trong không cười nhìn sang Vân Cẩm Nghị: “Thì ra là như vậy a, ngay cả thư cầu cứu cũng dùng đến.”

Cứu mạng...

“Vân Cẩm Nghị, vị này là?” Vương gia Tây Tường Liệt này giờ luôn đặt lực chú ý vào người trong lòng cuối cùng cũng chú ý đến nam nhân xa lạ chưa từng gặp qua.

Nam nhân này, toàn thân tản phát ra một khí tức nguy hiểm, tuyệt đối không phải nhân vật nhỏ.

“Ách, hần là___”

“Nam nhân của y.” Quyền Anh tiếp lời.

Vân Cẩm Nghị lập tức cúi đầu, đừng nhìn y, đừng nhìn y...

“Vân Cẩm Nghị, thượng được người này? Hay là bị người thượng?!” Tây Tường Liệt liếc xéo nhìn y.

Tiểu Nhiễm lập tức kéo y phục của hần.

“Nhiễm Nhi, sao vậy?” Thanh âm Tây Tường Liệt lập tức trở nên dịu dàng vô cùng.

Tiểu Nhiễm ôn nhu động nhân vươn ngón tay tinh tế đặt lên môi Tây Tường Liệt, sau đó lắc đầu với hần.

Đừng nói như vậy.

Tây Tường Liệt lập tức hiểu rõ: “Là vi phu sai rồi, Nhiễm Nhi nói đúng lắm.”

Thẩm Lam liếc mắt trắng nhìn bọn họ, thật là đủ buồn nôn mà!

Vân Cẩm Nghị dứt khoát ngẩng đầu lên, mẹ nó, y bị thượng thì lại thế nào?! Lão tử nguyện ý, có tiền khó mua được khoái lạc!

Hứng thú đùa giỡn trong mắt Quyền Anh càng thêm đậm.

“Vị công tử này, dám hỏi người xưng hô thế nào?” Ngụy Lăng Thần lễ mạo hỏi.

“Quyền Anh.”

“Thì ra là Quyền công tử, hân hạnh.”

Vài người bày ra bàn tiệc yến, đây dù sao cũng là lần tụ hội sau mấy tháng không gặp. Vân Cẩm Nghị vốn cho rằng Quyền Anh sẽ không thích trường hợp này, nhưng lại kỳ quái phát hiện Quyền Anh thoải mái tự nhiên, không chút nào khó chịu, cùng mấy huynh đệ của y không chút khoảng cách.

Ba người cũng rất quy củ, không có hỏi quá nhiều về thân phận của Quyền Anh. Thẩm Lam thì càng ngậm chặt miệng không nhắc. Thân phận Ám Phách này, vẫn không nên để quá nhiều người biết thì hơn.

Đến tối, những người khác đều rời đi, Vân Cẩm Nghị cuối cùng có thể thả lỏng.

Kỳ thật y rất sợ Quyền Anh và các huynh đệ có tính cách lập dị của mình nói chuyện không hợp sẽ đánh nhau, đó thật sự là thảm liệt mà.

Đến lúc ngủ, Quyền Anh lại lột sạch Vân Cẩm Nghị.

“Này! Lão tử đêm nay không làm! Ngày ngày làm, người xem lão tử là người thiết mà làm sao!” Vân Cẩm Nghị dùng tấm chăn cột lên cái móng trần trụi của mình, kháng nghị đến cùng.

“Qua đây.” Quyền Anh lạnh lùng nói.

“Không!”

Quyền Anh tiến tới ăn ngã y.

“Hỗn đàn, lão tử sẽ bảo Thẩm Lam đi lật tung cái ổ của ngươi! Cho ngươi dám thượng lão tử!”

Quyền Anh hung hăng véo ngực y một cái: “Ngươi thật sự cho rằng hấn đánh lại ta?”

Nếu không phải lần trước khi bắt Yểm Ma bị trọng thương, hấn tuyệt đối sẽ không để Thẩm Lam dễ dàng mang Vân Cẩm Nghị đi như thế.

Có lẽ hấn và Thẩm Lam có thể đánh ngang nhau, nhưng công lực của hấn tuyệt đối không dưới Thẩm Lam.

Đang lơ lửng, ngoài cửa đột nhiên vang lên thanh âm của Thường Hỷ.

“Thiếu gia, có thư từ chỗ lão phu nhân.”

“Cái gì?!” Vân Cẩm Nghị hét lớn một tiếng: “Trong thư nói gì?”

“Lão phu nhân nói, bảy ngày sau bà sẽ trở về, còn định hôn sự cho ngài, môn đăng hộ đối. Bảo ngài thu xếp Vân gia gọn ghẽ, bảy ngày sau tiếp đón bà và vị cô nương đó.”

Vân Cẩm Nghị cảm thấy có một đạo mục quang đang bắn vào y, mồ hôi lạnh liền tuôn trào.

“Ta thối hôn có được không?” Câu nói này không biết là đang nói cho Quyền Anh nghe hay nói cho Thường Hỷ nghe.

“Không được, lão phu nhân nói hôn sự này bà đã tự định rồi, thiếu gia không thể cự tuyệt.” Thường Hỷ thành thật nói.

.....

Thường Hỷ đi rồi, lưu lại hai người trong không khí quái dị.

Quyền Anh nhìn Vân Cẩm Nghị một cái: “Thế nào, chuẩn bị thành thân?”

“Ha ha, có gì từ từ thương lượng. Ta sẽ đi khuyên bà nội ta, ha ha.” Vân Cẩm Nghị cười ha ha, không còn cách nào, kỳ thật y rất sợ người bà này.

“Ngươi là đồ thiếu cận thiếu bị ngược.”

“...”

Ngày thứ hai, khi Thường Hỷ đi gọi Vân Cẩm Nghị và Quyền Anh dùng bữa thì phát hiện trong phòng không một bóng người.

Thường Hỷ lập tức tái mặt, thiếu gia, ngài muốn đào hôn cũng không cần lấy Thường Hỷ ra làm lá chắn a! Trong Ám Đường.

“Quyền Anh, ngươi có ý gì đây! Lão tử đã nói không tới chỗ này của ngươi, ngươi mau đưa ta trở về!”

“Thế nào, muốn trở về thành thân?”

Vân Cẩm Nghị vốn không muốn thành thân, nhưng nhìn Quyền Anh khoa trương thế này, lại nhịn không được tức giận: “Thiếu gia ta anh tuấn lại nhiều tiền, làm gì có đạo lý không thành thân? Lẽ nào bắt ta cùng một nam nhân bá đạo như ngươi sống chung cả đời?!”

Quyền Anh hai mắt híp lại, tên vô lại thiếu bị đâm!

Vân Cẩm Nghị vừa nhìn tư thế của Quyền Anh, lập tức mềm giọng: “Ngươi, ngươi đừng qua đây a! Ta nói đùa thôi, ta không trở về, thật sự, a_____!”

.....

“Ô ô ô, thao mẹ ngươi Quyền Anh, ô ô.”

Trừu động lại kịch liệt thêm một chút.

“A a! Đừng, đại nhân ngài tha cho tiểu nhân đi, tiểu nhân không dám nữa, ô ô ô!”

“Nói, ta là ai.” Quyền Anh thấp trầm nói.

“Ồ ô, nam nhân của ta, ô...”

Quyền Anh lộ ra nụ cười thỏa mãn: “Nói, ngươi là ai?”

“Ta là, là tiểu vô lại chó săn và thiến cận, ô...”

Vân Cẩm Nghị khổ không tả nổi, Quyền Anh nhất định là biến thái, mới bức y nói những thứ này.

Quyền Anh dựa sát vào Vân Cẩm Nghị, hung hăng hôn lên môi y, thật muốn hung hăng ngược tên thiến cận này!

“Vì tưởng thưởng cho sự vô lại của ngươi, chúng ta lại làm một lần.”

.....

“Ngươi mẹ nó dám lừa lão tử! A ngô! Ô ô ô ô...”

21. Chương 21

CHƯƠNG 21 PN1

Ám Phách_____ Ám dạ chi ái.

Trong mắt ta, tất cả đều không có màu sắc. Một người ngay cả trái tim cũng bị nhiễm đen, thì sao còn nhìn thấy được màu sắc trong thiên hạ?

Ta lạnh lùng nhìn thế giới này, cảm thấy tất cả đều khô héo đáng cười. Nữ nhân, quyền lợi, kim tiền, chỉ cần ta muốn, cái gì cũng mặc ta đoạt lấy.

Ta có thể hùng bá thiên hạ, không ai dám tranh phong.

Nữ nhân đối với ta mà nói chẳng qua là vật phẩm cho ta phát tiết, tuyệt đối sẽ không lưu tình cảm nơi ai. Ta có thể nhìn xuyên thấu lòng của các nàng, ta biết các nàng đang nghĩ cái gì.

Giống như hiện tại, nữ thuộc hạ duy nhất của ta, Long Ngũ, đang ngồi trên người ta *** đang lay động.

Vô vị vô cùng, ta nhắm mắt lại, mặc nàng khát cầu như quỷ lạy xin một lần thân cận da thịt với ta.

Nhưng gặp phải người này, lại trở thành chuyện mà ta cả đời đời cảm thấy không thể tin nổi.

“Gia ta hôm nay bao hạ ngươi!”

Ta hít mắt lại, nhìn tên thiến cận không cần mạng này, có một thoáng sát khí đã trào lên.

Nhưng khi nhìn thấy y khí thế duy ngã độc tôn, ta lại đột nhiên cảm thấy hứng thú.

Ta sẽ không giết y, ta muốn nhìn vẻ mặt y hối hận không thôi hoảng loạn sợ hãi.

Cho nên, tối đến, ta lột sạch y phục của y, dưới ánh mắt hoảng sợ của y tách mở hai chân y.

Tên chó săn này mới đầu còn ngạo mạn vô cùng, nhưng khi nhìn thấy xu thế không đúng liền lập tức mở miệng xin tha.

Ta hừ lạnh một tiếng, chưa từng thấy qua người nào biết trở giáo như vậy, người này thật sự là thương nhân thành công nhất kinh thành sao?

Tư vị tốt bất ngờ, ta kinh ngạc chiếm lấy thân thể nam nhân. Không tinh tế, không mềm mại, nhưng lại dẻo dai căng chặt, đường gấp của cơ thịt cũng rất xinh đẹp.

Ta đối với chuyện nam nữ cảm thấy càng lúc càng vô vị, hiện tại thế nhưng cảm thấy thân thể nam nhân này lại có chút khiến ta muốn ngừng mà không được.

Nhưng ta vốn vô tình, người này đối với ta không có giá trị gì, mà vì sự ngu xuẩn của y, ta cần bắt y phải biến mất.

Nhưng tên tiểu nhân này còn bày đặt chơi trò thông minh, Long Tam không giết y, hẳn mang y trở về.

Ta nhìn bộ dáng y rõ ràng sợ muốn chết mà vẫn cứng rắn muốn khoe tài, cảm thấy rất thú vị.

“Ta cho rằng chuyện ta phái người giết con của tể tướng sẽ không bị phát hiện chứ.” Ta nói với y như vậy.

Ai biết ta đã đánh giá cao trí thông minh của y, trên mặt y thoảng cái hiện lên kinh hãi không trốn được mắt ta.

“Chuyện này Vân Cẩm Nghị ta chỉ cần hơi điều tra một chút là có thể biết. Ta sớm đã đem chuyện người giết con tể tướng nói cho người khác. Ta chết rồi, chuyện này sẽ bị công bố ra ngoài, người thả ta, ta bảo đảm sẽ làm như không biết gì cả. Sau này chúng ta nước sông không phạm nước giếng, chuyện người đắc tội ta đó ta cũng xem như chưa từng phát sinh, thế nào?”

Thiên hạ này sao lại có loại người tập hợp cả xuẩn ngốc và gian xảo lên người?

Tối đó, ta lại ném qua thân thể của nam nhân này, so với nữ nhân càng khiến người ta trầm mê hơn. Ta phát hiện khi ta rong ruổi giữa hai chân y, thao y đến mức khóc lóc như nữ nhân, tư vị đó thật sự khiến ta thấm cốt tiêu hồn.

Cho nên ta lưu y lại, giết một người xuẩn ngốc như y đối với ta mà nói không có tác dụng gì lớn, ta muốn lưu y lại để tiết dục.

Ta không tiếc phá công tự thương để cứu y, truyền lượng lớn chân khí trị thương cho y, đều là vì ta còn chưa ném đủ thân thể của y. Nếu y chết rồi, ta không biết còn có ai có thể khiến ta thỏa mãn.

Y, trong mắt ta chẳng qua chỉ là thứ cho ta tiết dục, một tiểu nhân để ta chơi đùa mà thôi.

Nhưng tên tiểu nhân này lại thích tự chứng tỏ thông minh, khi ta tâm tình tốt cũng thuận theo đó trêu chọc y.

Những gì xảy ra giữa y và Long Ngũ ta không biết, nhưng ta biết tiểu nhân này có cái nhìn địch ý với Long Ngũ.

Hôm đó, ta để Long Ngũ tự tàn tạ tội, bản thân cũng không hiểu vì sao lại cảm thấy phần nộ. Rõ ràng biết là do tiểu nhân này thâm sử kế, nhưng khi nhìn thấy Long Ngũ huơ chưởng muốn đưa y vào chỗ chết, ta vẫn không khống chế được phần nộ trong lòng.

Tiểu nhân này, cho dù chỉ dùng để ta phát tiết, nhưng có thể thương tổn y cũng chỉ có mình ta mà thôi, người khác tuyệt đối không tha thứ.

Ngày từng ngày trôi qua, ta bắt đầu cảm thấy không đúng.

Vốn cho rằng sẽ dần nhàm chán y, nhưng sự thật lại tương phản, ta đối với thân thể y càng lúc càng tham luyến, càng lúc càng không thể chịu được khi y rời khỏi tầm mắt ta quá lâu.

Khi ta nhìn thấy bộ dáng đức hạnh chớ sẵn của y, nhìn thấy tên thiến cận này đặc ý cảm thấy tốt đẹp, trong lòng ta giống như bị thứ gì làm ngứa ngáy.

Ta muốn gãi ngứa cho mình, nhưng phát hiện bất luận thế nào cũng không đủ, trong lòng càng ngứa ngáy, thì càng muốn ngược y, càng muốn ức hiếp y.

Ta khiến y nằm dưới thân ta khóc lóc, nằm dưới thân ta rên rỉ, ta bắt y lộ ra vẻ mặt yếu đuối nhất kích thích nhất trước mắt ta.

Đây nhất định chỉ là tạm thời thôi, ta đang đợi tới ngày ta cảm thấy chán y. Ta tin ngày đó nhất định sẽ đến, đến ngày đó, có lẽ ta sẽ không giết y, ta sẽ cho y sống sót rời khỏi tầm mắt ta.

.....

Khi cuối cùng ta có thể gặp lại Yểm Ma, lúc đó, ta đã trở nên cường đại vô cùng, ta có thể cho cha mẹ dưới đất biết.

Quần Ma công của hắn cũng không thể khiến ta có gì cô kỵ, vì ta đã có thể nuốt chửng quần ma của hắn. Hắn nói ác ma chân chính là ta, kỳ thật ta cũng không cảm thấy hắn nói sai.

Ta chính là một ác ma, trong thế giới hắc ám không để ai biết làm những chuyện tàn nhẫn nhất.

Yểm Ma chỉ biết vì luyện Phách Ma công ta cần giết mười người đặc biệt, nhưng hẳn lại không biết, ta vì tập hợp đủ mười người đặc biệt này, đã giết không dưới một trăm người thử nghiệm.

Một trăm mạng người đối với ta mà nói thật sự không nhiều, chẳng qua là cần một cái hồ thật lớn để chôn thi thể mà thôi.

Nhưng, ta có thể giết sạch người trong thiên hạ, lại không thể để một người đó bị thương.

Ta tận mắt thấy cây đao đỏ của Yểm Ma đâm vào thân thể y, khoảnh khắc đó ta cảm thấy đầu mình vỡ tung, trong thiên hạ này chỉ còn lại gương mặt thống khổ uồn ẻo của y.

Cầm Nghị...

Ta vô thanh gọi một tiếng, không biết y có nghe thấy hay không.

Y vẫn mãi dùng ánh mắt oán hận không cam tâm đó trừng ta, cho dù y sợ đau như thế, y vẫn dùng toàn bộ khí lực để trừng ta.

Y không biết, lúc đó mỗi ánh mắt oán hận của y, mỗi một tiếng thở dốc thống khổ của y đều đang xé nát thần kinh ta, đau đến mức ta cũng muốn đi theo y.

“Hắc Chu song đan đâu?” Rất lâu, ta mới tìm lại được tiếng nói của mình.

Cứu y, cho dù hy sinh tất cả, ta chỉ có thể nghĩ tới điều này.

Y cuối cùng được ta cứu sống, nhưng ta lại dùng hai tay mình siết chặt cổ y ngay khi y vừa mới tỉnh lại.

Tại sao phải ảnh hưởng tới ta như vậy?! Lẽ nào người không biết cái giá khi ảnh hưởng tới ta là gì sao? Ta không thể trở nên yếu đuối, không thể vì người khác mà phân tâm.

Không nữ, làm sao cũng không nữ...

Vân Cầm Nghị, Quyền Anh ta nếu đã không có năng lực giết chết người, thì chỉ đành bắt người làm người của ta.

Làm người của ta đi, hiện tại ngay cả thả người đi ta cũng đã không đành lòng nữa.

Ta cần luyện Phách Ma công đến tầng cao nhất, như vậy sẽ không tiếp tục bị quàn ma của Yểm Ma kéo dài thời gian, cũng sẽ không để tên tiểu nhân đó bị thương.

Khi ta vì luyện công mà tẩu hỏa nhập ma, tên ngu xuẩn đó lại không đúng lúc xuất hiện tại đó. Ta nghĩ được khí tức của y, trong thoáng chốc huyết dịch toàn thân ta đều sôi trào.

Y là ai ta không nhớ, ta giống như dã thú tìm thấy thức ăn, đói khát bắt y để hút máu y.

Rất ngọt, ta thích vị đạo này, rất quen thuộc rất thân thiết, không khống chế được muốn hút càng nhiều, nhưng lại nghe thấy tiếng khóc của y.

Trong lòng chợt như bị đập một cái, dã thú dần lui đi, nhưng dục vọng lại không thể khống chế.

Ta xé rách y phục của y, cắn lên làn da y, ngay tại mặt đất băng lạnh hung hãn xuyên xỏ y, nhiệt độ ấm áp của y khiến ta điên cuồng, chỉ muốn chiếm hữu y.

Khi trong thân thể y toàn bộ chứa đầy dịch thể của ta, đầu óc mơ hồ không rõ của ta mới dần tỉnh táo. Cúi đầu nhìn thăm trạng của y, cảm giác dâng lên trong lòng đích thật là đau đớn không nén nổi, Cầm Nghị...

Ta thành công bắt được Yểm Ma, tuy ta cũng bị trọng thương.

Ta bắt hẳn chính mắt nhìn thấy sự phản bội của tình nhân, ta bắt hẳn phải chịu đủ giày vò cả tâm lý và thân thể.

Ta dùng chủ thủ lóc từng miếng từng miếng thịt trên người hẳn xuống, mỗi một đao đâm vào, ta đều có thể nhớ tới tình cảm hẳn dùng đoản đao đâm vào bụng Cầm Nghị.

Sau đó ta cười càng thêm âm trầm, lưỡi đao đâm vào cũng càng lúc càng tàn nhẫn.

Y là người của ta, bất cứ ai thương tổn y ta đều sẽ bắt đổi phương trả giá gấp ngàn lần.

Cho nên hôm đó, ta đâm Yểm Ma một ngàn đao.

.....

Khi Long Ngũ lại xuất hiện trong phòng ta muốn nhận ‘phần thưởng’ mà nàng cần, ta cười nói với nàng hai chữ: “Không được.”

“Không, lúc đầu lãnh chủ đã nói chỉ cần Long Ngũ có thể hoàn thành nhiệm vụ, Long Ngũ sẽ có thể yêu cầu bất cứ phần thưởng nào. Long Ngũ, chỉ muốn lãnh chủ sủng ái.”

Ta nhìn nàng, cười lạnh một tiếng: “Chỉ cần ngươi có thể làm ta nổi phản ứng, ta sẽ ôm ngươi.”

Sao có thể có phản ứng, dù thân thể có mỹ lệ thì trong mắt ta cũng không có bất cứ sức hấp dẫn nào. Chỉ có ý, tên tiểu nhân đó có thể cho ta lý do để xung động.

Ta đẩy Long Ngũ xuống khỏi người mình, chỉ vì ta phiền rồi, ta muốn đi gặp tên thiến cận đó, đã mấy ngày không ôm y.

Nhưng sự thật chứng minh, tên thiến cận đó thật sự có đủ loại bản lĩnh chọc giận ta.

Huyền Thiên giáo giáo chủ Thẩm Lam mang y đi, ta biết nhất định là y đã thàm truyền tin mới dẫn hán tới đây.

“Qua đây.” Ta nói với y, chỉ cần y chịu đi theo ta, ta sẽ không tiếp tục truy cứu.

“Ta còn phải trở về làm đại thiếu gia của ta, nữ nhân muốn lên giường của ta rất nhiều, ai muốn lưu lại ở chỗ của ngươi? Nằm mơ!”

Ta chảy máu, nén nhịn nội thương đau đớn, nghe được đích xác câu nói của y.

Thẩm Lam cuối cùng đã mang y đi, mà ta chỉ có thể cô độc đứng đó trải bóng dưới đất.

Thân thể rất lạnh, lòng cũng kết thành băng. Ta không thể động, chỉ cần động một chút ta sẽ vì chân khí bạo động mà ngã xuống. Mà ta không thể ngã xuống, nếu không thì ta sẽ không bao giờ giành y về được.

Đến lúc đó thì ta sẽ cho y biết hậu quả cho việc phản bội ta, ta sẽ ngày ngày giày vò y, cho y ném lại gấp bội thống khổ mà ta ném hiện tại!

Y vĩnh viễn cũng không biết ta bị y thương tổn sâu tới mức nào, nếu y có thể hiểu rõ, y sẽ không cho ta một đao vào lúc ta muốn ôm y vào lòng nhất.

Y không biết, tối hôm nay ta vốn muốn đeo vòng ngọc kỳ lân tự tay mẹ ta giao cho ta lên cổ y, nó tượng trưng cho tình yêu chân thành của ta, tượng trưng cho từ nay về sau y đã bước vào Quyền gia của ta.

Máu vẫn còn không ngừng chảy xuống từ trong ngực ta, ta đã không còn bao nhiêu ý thức nữa....

Gió đêm hôm đó thật sự rất lạnh, hàn phong khắc cốt.

Vân Cẩm Nghị, nhận thức ngươi là kiếp nạn trong mệnh của Quyền Anh ta, nhưng ta lại giống như tên ngốc hy vọng mỗi thế đều gặp phải đồng dạng kiếp số như vậy.

Đây là chấp nhất của ta đối với ngươi, nhưng người như ngươi lại không hiểu.

Nếu ngươi không hiểu, không sao cả, suốt đời này, ta sẽ dạy ngươi.

____ Khi thiêu thân tìm thấy được ánh lửa, cho dù nó tượng trưng cho hủy diệt, cũng sẽ thả người lao vào. Hắc dạ chi ái này, cũng vì vậy mới được thiêu đốt.

Hoàn

132

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-nan-thuc>